"BĂIEȚII S'AU ÎNTORS"

—— Adrian GRIGOROPOL ——

Prima oară la 29 Ianuarie 1990, i-am văzut cum veneau pe Valea Jiului în două trenuri arătate din când în când pe micul ecran cum șerpuiau prin defileurile atât de pitorești spre capitală. Si totul de parcă nimeni nu i-ar fi chemat, de parcă erau într'o călătorie de plăcere să mai schimbe peisajul întunecat al zonei carbonifere și să vadă și ei cum mai arată capitala țării după Revoluție. Ai fi putut să crezi dar nu era așa. Veneau de bună voie, chemați în secret de guvern prin Gelu Voican Voiculescu, inginer minier, care cu ani în urmă practicase scurt timp mineritul pe acolo și avea "băieții" lui cam dela greva din 1977 când Ceaușescu o reprimase fără milă după ce scăpase să fie făcut ostatec și infiltrase minele cu "băieți" de nădejde.

Cu o zi înainte, în 28 Ianuarie, avusese loc marea manifestație din Piața Victoriei și a sediului guvernului, convocată de partidele istorice și pe care președintele FSN-ului, Dl. Iliescu, o etichetase "încercare de lovitură de Stat" și în contra cărei manifestații lansase chiar în acea seară un prim eșalon de muncitori săritori în a apăra conducerea țării și care spărsese manifestația, de altfel foarte pașnică, alungând "opoziția" cu bâte și răngi. Si chiar în ziua plecării minerilor mai lansase la prânz o contra manifestație mai masivă și mai bine dotată, că era zi de lucru interzisă adunărilor neguvernamentale, așa că "băieții" dispuneau de camioane, buldozere, ciomege, răngi, megafoane cu care împroșcau calomnii și insulte la adresa opoziției, că au venit de peste hotare să vândă țara capitaliștilor. Raidul lor s'a soldat cu vandalizarea sediului PNL, primul în cale și apoi al PNTCD, unde ca și la precedentul sediu au amenințat grav pe conducători, au căutat să le smulgă fără succes declarații că renunță la activitatea politică și pleacă peste granită. Primul ministru Petre Roman care, se vede, aștepta momentul să intervină, a apărut în balconul PNTCD cerând stoparea acțiunii nu fără a adăuga satisfăcut: "li s'a scos masca! "Conducătorii partidelor au fost "salvați" prin coridor al armatei în TAB-uri blindate. Treaba fusese bine făcută de "băieții" devotați așa că seara minerii sosiseră precum carabinerii din opereta lui Offenbach, după spargerea târgului.

Așa că n'au avut în Piața Victoriei decât să aprindă lămpașele care au rămas așa până în zori. Era așa feeric, cu aclamații pentru Dl. Iliescu și Front, cu injurii alese pentru partidele istorice, ale căror reprezentanți prin coincidență aranjată se aflau în palatul prezidențial convocați pentru "dialog".

Dialogul s'a purtat însă cu reprezentanții "băieților", adică o ploaie de întrebări acuzatoare, cine sunt, de unde au venit, ce-au făcut până atunci! Răspunsurile au fost bumerang. Erau fii de țărani, de muncitori, învățaseră din greu carte să devină intelectuali și în plină tinerețe au fost în țara de dincolo de sârme ghimpate și gratii de fier câte 15-17 ani, apoi în gulaguri la muncă forțată, prin mine de plumb și uraniu iar când în sfârșit liberi, la munci necalificate.

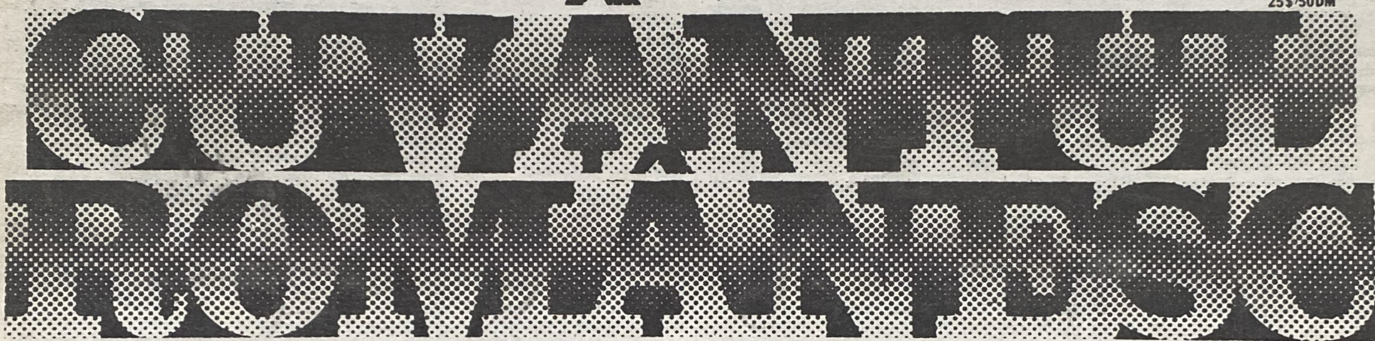
Terenul devenind alunecos pentru acuzatori, au căutat s'o conchidă, declarând rituos că au venit să apere guvernul care nu poate lucra în liniște la treburile țării și la nevoie vor lua guvernul la ei în Valea Jiului să fie apărat și să lucreze în liniște, că vor pleca, dar dacă va mai fi tulburat se vor întoarce și atunci vor face ordine "EI".

Intr'adevăr au venit. La 14 Iunie. Oamenii de cuvânt "băieții"! In treacăt e de

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 172 -AUGUST 1990- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEȚIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

"CA LA NOI LA NIMENI"

Eugen BÂRSAN

Comunismul românesc a transformat țara în închisoare, genocid și ruină. Apoi a venit Revoluția de dezrobire de acestea, dar, din păcate, ea a dezrobit numai până la punctul care demonstrează că puterea nomenclaturisto-comunistă a rămas și pe mai departe o crudă realitate. In cele șase luni de provizorat prezidențial, Dl. Iliescu a confirmat acest lucru din plin. E suficient să amintim în această privință doar simplul fapt că, în locul unei mult așteptate politici naționale de satisfacere imediată a cererilor de dislocare și desfiintare a organelor și structurilor comuniste care au fost factorul de bază al tiranizării țării, domnia sa a pus pe primul plan al politicii, pe care a început s'o facă pe post de Președinte al țării, combaterea și distrugerea opoziției anticomuniste, a opoziției care cere descomunizare, libertate și democrație.

E foarte clar că așa ceva nu poate însemna decât un singur lucru: nomenclatura care s'a îmbulzit la putere, și este încorporată de câțiva inși blagosloviți în chip sigur în acest rol de Rusia Sovietică, și-a arogat poziția de a desfide revoluția și de a-și însuși monopolul directoriu și de control al politicii din Tara Românească. Această desfidare și subversivă preluare, e fermentul mustului care fierbe atât de clocotitor în societatea românească. Fierbere care a dus la pozițiile contradictorii și la lanțul de demonstrații pro "jos comunismul".

Si cum nu s'ar putea întâmpla toate acestea, cu atâta politică anomalie? Anomalii care, în fond, nu sunt doar chestiuni de simplu tertip ci de mult mai mult. De o politică a schemelor. Căci tot ce dela Revoluție se întâmplă în România - ca politică a Dlui Iliescu și a Frontului - e foarte strâns legat de scheme alcătuite și operate de o putere neaccesibilă poporului care este nomenclatura și societatea ei.

Poate că tocmai din cauza acestei poziții de supra, cei din vârful puterii n'au dat niciodată un răspuns multor repetate și stăruitoare întrebări venite de jos, când în chip calm când în chip dramatic. Intre acestea a prevalat în special cea care a căutat să obțină dela cei

Continuare în pag. 3

IGNORANȚĂ ȘI COMPORTAMENT AGRESIV

—— Ilie FÂRTE ——

Aflată la periferia spiritualității occidentale unde bizantinismul meschin s'a grefat pe consimțământul moral cvasi unanim la o robie perpetuă, România oferă azi imaginea unui primitivism gregar.

Incercările elitei intelectuale începute la 1848 și continuate până la instaurarea regimului comunist de a îndrepta țara pe făgașul civilizației și democrației s'au dovedit a nu fi avut efecte de substanță. Ele nu au reușit să schimbe fundamental "sufletul acestui popor", surprins atât de sugestiv de Octavian Goga: "e ceva straniu în toată ființa noastră, nici voință nici revoltă; suntem popor cel mai nepregătit politicește și cu nivelul moral cel mai scăzut (...). Nu este nici o putere de tresărire, nici un gând de pedeapsă nici o revoltă a moralului pălmuit". Neam "bolnav fără vreme, cu un trecut trist, aproape fără istorie", poporul român n'a reușit să-și justifice existența ca etnie în acest "spațiu mioritic". Impermeabil valorilor democrației, simțind impulsul atavic spre dominația sub cnut, el a dovedit că Europa se sfârșește la Carpați.

Care ar fi caracteristicile unei societăți democratice? Toleranța, independența economică a actorilor sociali, maturizați ca personalități, motivația rațională (nu instinctivă) a luărilor de poziție în cele ce privesc problemele cetății. Deci: individualitatea, maturitatea, rațiunea.

Democrația nu se învață; ea este o coordonată a spiritualității unui neam, actualizându-se progresiv, în funcție de condițiile concret istorice.

Care au fost consecințele încercărilor întreprinse de elitele românești pentru a europeniza forțat acest popor, privat nativ de potența democrației, fără identitate și fără un crez care să-l facă să forțeze istoria? Răspunde Goga: "Am maimuțărit Occidentul, ne-am spoit pe repezeală o fațadă, amăgindu-ne că după ea avem aceleași rosturi și noi ca și oamenii civilizați.....Acum fațada a crăpat și în urma ei mi s'a dezvelit dincolo de paravan cel mai murdar colț de Orient putred".

Răspunde presa vremii, care consemnează afaceri veroase, alegeri care au făcut celebru dictonul "Dați-mi guvernul și vă dau parlamentul!" necinste, corupție împreună cu toate atributele unui balcanism imund.

Răspund destinele unor oameni mari care au ispășit prin jertfa lor atât greșelile înnaintașilor cât și lașitatea acestui popor, care în vremuri de răstriște nu-și asumă răspunderea demnă pentru actele sale (vezi cazul mareșalului Antonescu).

Si parcă toate acestea nefiind de ajuns, în anii imediat postbelici, o garnitură de revoluționari de profesie purced la ctitorirea României Socialiste. Si nu le-a fost prea greu: întâi au nimicit elitele, care ar fi putut conștientiza și aviza poporul asupra pericolelor ce-l amenințau. Apoi a fost eliminată proprietatea privată și legăturile economice generate de aceasta, răpindu-se astfel pilonul esențial al autonomiei individului față de stat. A fost indus în interiorul societății un climat de suspiciune și insecuritate, prin crearea unui sistem de control social total, suficient de manifest pentru ca individul să aprobe și să susțină obedient regimul. Care a fost reacția la aceste măsuri?

Minoritatea lucidă n'a mai consimțit, plătind cu sânge și suferință orgoliul de a-și păstra coloana vertebrală inflexibilă. Dar marea masă a poporului, acea plebe, care atunci ca și acum, trăia după dictonul "panem et circensem" a preferat jugul și sudoarea. Noi n'am avut un 1956, un 1968; noi n'am avut nici o tresărire a orgoliului pălmuit iar clerul, biserica noastră ortodoxă a făcut proba lipsei vocației martirajului, a celor care, ca apostolii ai neamului și ai lui Dumnezeu trebuiau să îndemne prin jertfa lor la rezistență.

Si a venit Decembrie 1989: câteva zeci de mii de tineri au îmbrăcat cămașa morții vrând să acceadă la libertate prin moarte. Ne amintim cu toții reacția poporului: mai puțin cu o fracțiune, redus totuși la număr el și-a reafirmat obediența. Si fiindcă destinul, ori calculul unei clici au împins acțiunea până la eliminarea dictatorului, nu suntem în măsură să vorbim de o Revoluție "a noastră", populară. O Revoluție se face pentru principii, pentru valori; plebea inocentă nu avea și nu are nevoie decât de "pâine și circ"; ei

Continuare în pag. 4

editorial

FRAGILITATEA GUVERNĂRII LUI ILIESCU

Guvernarea lui Ilici Iliescu, după alegerile din 20 Mai, a început sub auspiciile unor apăsătoare suspiciuni și neîncrederi. Populația țării este divizată. Pe de o parte, acei care l-au votat pe Ilici Iliescu, lăsându-se (cei mai mulți) amăgiți de promisiunile - "decretele fantomă" ale lui. Dar, pe de altă parte, populația care reprezintă cel puțin 50 %, ale cărei voturi au fost manevrate printr'o fraudă electorală de tip specific comunist, își va stabili un profil politic și o indentitate electorală vizibilă, dinamică și solidă. Această parte a populației va forma opoziția politică din România. Căci nu se poate concepe că populația majoritară a țării - în procent de 85 % - să fi acceptat formula comunistă a unei guvernări. Aceste 85 % au fost o măsluire a unui dictator format în școala de cadre, cu o ideologie marxistă, a partidului comunist.

In țesătura de azi a vieții sociale românești, se vor ivi grupuri de interese și tendințe, în afară de ideologia marxistă, ca expresii ale nevoilor reale ale poporului și împotriva acestei ideologii.

Guvernarea lui Ilici Iliescu va avea de înfruntat o stare economică, politică, morală și națională, de după Revoluția din Decembrie și de după schimbările radicale din Uniunea Sovietică și Răsăritul Europei, pentru care nu este pregătit, nici el personal și nici echipa lui, să facă față. Ilici Iliescu nu are o pregătire specială, iar "tehnocrații" cu care s'a încadrat nu pot avea puterea de pătrundere în esența realităților. Apoi, trecerea dela economia planificată de stat, la o economie de schimb, de tip capitalist, este un proces complex și dificil, care se poate realiza numai de o ideologie corespunzătoare, adecvată situației din România și cu principii care își au rigiditatea lor.

Creditul moral, financiar și național este redus și limitat pentru Ilici Iliescu, el nu aduce o garanție de capacitate politică, de integritate morală și de competență administrativă. Afară de ipoteticul sprijin al lui Gorbaciov pe care a contat dela început, și care este improbabil, Ilici Iliescu nu dispune de nici un fel de suport politic pe plan internațional.

Indată după alegeri, guvernul român a făcut o "declarație privind raporturile cu emigrația română" (24 Mai). Declarația s'a făcut imediat după alegeri -la patru zile. Rezultatul alegerilor a produs panică chiar în cercurile lui Ilici Iliescu, care n'au putut să controleze frauda electorală. In fața străinătății, grupul Ilici Iliescu a devenit ridicol, iar în interior, guvernarea sa nu se poate dezvolta ca să arate vreo nuanță de democrație, căci nu există opoziție. In felul acesta, Declarația guvernului român intenționează să găsească un aliat, pe Românii din exil, oferindu-le șanse de investiții, de beneficii ale "drepturilor civile", (fără să precizeze ce fel de balaur sunt aceste drepturi) deși el nu respectă nici drepturile internaționale și expulzează pe cetățenii străini.

Declarația guvernului român, de împăcare cu exilul românesc, este o tentativă de a afla o platformă de colaborare cu o formație (chiar neguvernamentală) din lumea liberă. Se vor găsi colaboratori și în lumea liberă, printre Români, cum s'au găsit și pe vremea lui Ceaușescu, dar împăcarea cu adevăratul exil românesc, cel politic, nu poate exista, căci Ilici Iliescu și guvernarea lui n'are nici o autoritate morală, după fraudele din alegeri și după denigrarea exilului politic românesc, înainte de alegeri. Acest exil a fost prezentat într'o formă denigratorie și periculos pentru țară. Nu, exilul românesc nu este un pericol pentru țară; exilul românesc este un pericol însă pentru guvernarea lui Ilici Iliescu, căci acest exil nu va înceta lupta pentru drepturile naționale ale poporului român, până ce ultimele rămășițe vătămătoare ale comunismului vor fi extirpate din România. Citiți cu atenție Declarația și veți observa că împăcarea cu exilul este o simplă farsă. Obiectivul principal este cu totul altul, deci o nouă manevră anti-românească.

George BĂLAȘU

O OPȚIUNE PENTRU ILIESCU

—Alexandru NEMOIANU—

Incep să fie tot mai bine cunoscute evenimentele tragice din Iunie dela București și tot mai multe amănunte, unele mai dezgustătoare decât altele, privind crimele patronate de formațiunea politică a lui Ion Iliescu, încep să iasă la iveală.

Nu mai este secret pentru nimeni că folosirea unor ucigași și bătăuși sadici, botezați ad-hoc "mineri", a făcut parte dintr'un plan mai vast.

Acel plan avea un scop imediat și unul cu bătaie mai lungă.

Scopul imediat a fost acela de a izgoni pe demonstranții pașnici din Piața Universității căci ei prezentau un "prost" exemplu pentru tot restul populației României. Acei demonstranți afirmau limpede că nu se poate tolera un guvern constituit exclusiv din foști activiști de partid și că a uita activitatea criminală a acelor indivizi înseamnă pericolul de a cădea într'o tiranie încă mai devastatoare. Deci scopul imediat al acțiunii din Iunie, inițiată de Ion Iliescu, a fost de a scăpa de niște martori incomozi ai conștiințelor vinovate.

Dar a existat și un scop cu bătaie mai lungă de condiționare a psihologiei populației. Acela a fost de a reintroduce frica în oameni, readucerea lor la starea de factori pasivi ce trebue să aștepte "mărinimia" unor tirani "luminați", într'o vorbă, să se reintroducă în plin legea bâtei. Către acest scop au fost făcute arestări în masă; au fost zdrobiți în bătăi studenți, femei, copii și oricine doar părea a fi opozant lui Ion Iliescu; s'a ucis; au fost devastate redacții ale ziarelor și ale sediilor principalelor partide de opoziție; etc.

De fapt bandele de ucigași ale lui Ion Iliescu au încercat să reia "scenariul" din 1946. După un simulacru de alegeri și câștigarea unei legitimități aparente s'a trecut la prigoană în masă spre a se asigura permanentizarea la putere.

Dacă primul punct al acestui plan, inițiat și înfăptuit din ordinul și sub supravegherea lui Ion Iliescu, a fost atins (demonstranții eroi au fost izgoniți din Piața Universității) al doilea scop, reintroducerea fricii, nu a reușit.

Eșecul acesta are câteva explicații. Primul este ura generală împotriva comunismului și a cortegiului de orori ce îl însoțește. A doua explicație constă în împrejurarea că vremea comunismului a apus și a apus pentru totdeauna. Reacția lumii civilizate la crimele comise de "minerii" lui Ion Iliescu a fost uluitor de promptă. Toate personalitățile politice ale lumii, din Vest dar și din Est, au condamnat fără echivoc crimele comise și au numit imediat pe principalul vinovat adică pe Ion Iliescu. De fapt Ion Iliescu se află într'o izolare totală.

Conferința dela Bruxelles a miniștrilor de externe din 24 de țări industrializate a decis să excludă România dela orice fel de asistență economică până la îndeplinirea următoarelor condiții: respectul legii; respectarea drepturilor individuale; sistem cu mai multe partide; alegeri libere și corecte; introducerea economiei de piață.

Tinând seama de criza economică din România și de faptul că în lumea de astăzi izolarea economico-politică nu mai este cu putință aceste condiții vrând, nevrând vor trebui acceptate.

Cu aceste câteva considerații se poate sugera o opțiune și pentru Ion Iliescu.

Este limpede pentru cei care analizează activitatea lui din ultimele șase luni, că Ion Iliescu nu este un om de stat și că a fi conducătorul unei țări este peste puterile lui.

El nu îndeplinește două condiții minimale: onestitate și consecvență.

Nu suntem atâta de naivi să ne fi așteptat la un comportament moral ireproșabil din partea lui Ion Iliescu cunoscând trecutul său politic, dar ne-am fi așteptat ca el să fie minimal onest și consecvent fată cu propriile lui afirmații și declarații. Nu a fost așa.

Din Ianuarie 1990 Ion Iliescu s'a contrazis, a acționat în secret, a spus una, a făcut alta și a crezut tot ce știa, iar în final în mod penibil a confirmat un adevăr axiomatic, că nimeni nu poate minți în același timp pe toată lumea.

O împrejurare ar putea fi aceea că Ion Iliescu este ținător de prea numeroasa ceată a celor ce se află mai încetișori la minte. Altfel nu se poate explica frenezia cu care s'a grăbit să îi felicite pe "mineri" ceea ce a fost pentru el o gafă politică posibil fatală sau modul lipsit de logică și coerență cu care își numea adversarii ba "golani", ba "legionari", ba "uneltele din afară,", etc.

A doua explicație este că Ion Iliescu nu este capabil să se rupă de un stereotip de acțiune învățat dela mentorii săi de rușinoasă memorie Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu. Totuși, spre deosebire de aceștia Ion Iliescu mai are încă o opțiune salvatoare, aceea de a demisiona.

Dacă el va face asta atunci va rămâne ca unul ce a încercat să fie om de stat fără să reușească și cu meritul de a fi participat la lovitura de stat, care a furat Revoluția ce a pus capăt comunismului în România chiar dacă el personal nu a dorit acest deznodământ.

GEORGE BULUMETE NE-A PĂRĂSIT

La închiderea ediției, ne-a parvenit trista și surprinzătoarea veste că a murit George Bulumete.

Tristul eveniment s'a întâmplat în ziua de 25 Iulie.

George Bulumete se sculase de dimineață, în casa lui din Pembrooke Pines, Florida, plin de bucurie că pleacă la Câmpul Românesc din Hamilton, Canada. Apoi s'a dus la aeroport și s'a îmbarcat pe un avion cu destinația Toronto. Pe parcurs, a suferit un infarct, astfel că avionul a trebuit să aterizeze forțat la Atlanta, Georgia, pentru ca George Bulumete să fie dus de urgență la spital. La scurt timp, și-a dat sufletul. A fost înmormântat la Vatra Românească.

Născut la 23 Aprilie 1915 în Com. Viisoara, Jud. Constanța și absolvind Scoala de Meserii CFR, George Bulumete a fost din tinerețe tipul de Român, sănătos, care a pus la inimă ideea națională, anticomunistă și de atunci în chip necontenit, înpofida a tot ce a trebuit să înfrunte, a trăit în ea și pentru ea până la moarte.

De pe o asemenea baricadă, George Bulumete a făcut parte dela început din nucleul de susținere al acestui Cuvânt Românesc.

De aceea, despărțirea de el ne este nespus de grea.

Neuitând susținerea și frăția dată, îi deplângem moartea și-l rugăm pe bunul Dumnezeu să-l odhinească în pace. Soției îndurerate îi transmitem condoleanțele noastre.

REDACTIA

CĂTRE REDACȚIE

*NEW YORK, USA - Zilele acestea, Editura "Presa Liberă" din București, urmașa fostei Edituri "Scînteia" a trimis o notă stupefiantă ziarului "România Liberă", prin care conducerea ziarului este somată, nici mai mult, nici mai puțin, "să dea ziarul înapoi"...

De fapt Editura "Presa Liberă" încearcă naționalizarea unui ziar, de mai bine de trei luni privatizat legal, conform Legii 54. Este evident că în spatele directorului Editurii "Presa Liebră", dl. Pelteacu, acționează guvernul dela București - care s'a specializat în declarații de democratizare, dar nu suportă existența unicului cotidian cu adevărat independent. In paralel se desfășoară atacurile tot mai calomnioase ale cotidianului FSN, ziarul "Azi".

In plus, asistăm la un joc foarte periculos: presa guvernamentală din țară îl acuză pe P.M.Băcanu că a cerut Occidentului să nu ajute România, iar recent un ziarist american scria în "New York Times" că dl. P.M.Băcanu a cerut aceste ajutoare. Dar Dl. P.M. Băcanu a spus textual că "România poate fi ajutată (ajutoarele pot fi date) numai dacă guvernul dela București dă semne de democrație"!

Cu alte cuvinte, ziarul este între ciocan și nicovală. Se încearcă oare azi discreditarea lui atât în țară cât și în Occident? Să fie vorba , în acest sens, de o manipulare a ziariștilor occidentali?

Mirela ROZNOVAN, jurnalist
România Liberă

*IASI, ROMANIA - FRATI ROMANI din Canada și din celelalte țări în care este răspândit și citit ziarul "Cuvântul Românesc"! Sunt un Român din România, care, cu disperare, vă adresează următoarea rugăminte: Mă numesc TIMOFTI NECULAI, am 44 ani, locuiesc în Iași, sunt bolnav cu diagnosticul "Sindrom Leriche" (arterită) și sunt în pericol de a mi se amputa picioarele din cauza acestei boli.

Am aflat că această boală se poate vindeca la o clinică medicală a Universității din Lille, Franța, printr'o metodă specială cu ajutorul unui dispozitiv cu laser și o freză minusculă sub turație foarte mare, care desfundă arterele bolnave, fără a se folosi bisturiul sau a se înlocui arterele. Vă rog din suflet să mă ajutați să-mi găsesc un loc de muncă în orice țară cu monedă convertibilă, pentru a-mi câștiga banii necesari ca să mă pot face sănătos și să-mi salvez picioarele dela amputare.

Primesc oferta pe adresa: Timofti Neculai, str. Canta nr.15, bl.450, sc.A, etc.4, apt.17, Iași, cod6600, România. Tel. (981)60.418. Vă mulțumesc și sper în ajutorul Dvs.

Second Class Mail Registration Number 4133

ÎNCOTRO ROMÂNIE?

George BĂLTEAN

In România domneşte barbaria. Ieri a fost Ceauşescu, astăzi Iliescu. In rest,nu s'a schimbat nimic spre binele ţării. In rău, da. Ceea ce şi-a permis Iliescu după câteva zile, nu şi-a permis Ceauşescu decât după câţiva ani. Perspectiva României este catastrofală.

România a redevenit ţara care este controlată total de Ruşi, prezenţi în număr mare, dar fără a fi văzuţi pe bulevarde şi fără a purta uniforme. In Occident se afirmă că acum România este ocupată de Ruşi prin "guvernul" dela Bucureşti şi armata română. Lozinca unui tânăr muncitor bucureştean "Noi suntem poporul, voi sunteţi KGB", reflectă exact situaţia din capitala ţării.

Moscova, aşa cum am mai afirmat, nu doreşte la graniţa sa o ţară liberă, democrată şi prosperă, căci această ar avea o influenţă negativă asupra vieţii din Uniunea Sovietică, viaţă, care este şi aşa, destul de tulbure. Menţinerea în România a unui guvern comunist stopează şi procesul de liberalizare a Basarabiei şi reunificării ei cu patria mamă, România. Menţinerea comunismului în România se poate realiza, căci Românii sunt uşor de manipulat, ei nu sunt consecvenţi ca Polonezii, Ungurii şi alţii. Un ofiţer KGB, refugiat în Vest a declarat: "KGB-ul cunoaşte perfect psihologia Românilor. Cu ajutorul arsenalului său psihologic şi cu ajutorul trădătorilor români, unii dintre ei membri ai KGB, KGB-ul poate face încă multă vreme orice vrea din Români."

Situaţia din România este cunoscută în întreaga Europă şi în America. Si fostele ţări "frăţeşti" din fostul lagăr comunist, Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia cunosc ce este în România. Aceste ţări, înainte de alegerile dela 20 Mai a.c. din România, au încheiat o înţelegere la care România n'a fost invitată. Prin acest act România este izolată nu numai faţă de Vestul Europei, asa cum a fost din 1945, dar şi faţă de celelalte ţări din Estul Europei. Ungaria s'a rupt de fapt din pactul dela Varşovia, are ambasadă la Comunitatea Europeană, iar Comunitatea Europeană a deschis de curând, prima sa ambasadă în Est, la Budapesta. Polonia şi Cehoslovacia sunt doar formale în pactul dela Varşovia, pe care îl consideră mort pentru ele, au ambasade la Comunitatea Europeană şi în curând vor primi ambasadorii Comunităţii Europene. RDG, ţara cea mai dezvoltată a fostului bloc comunist, principala furnizoare de tehnică pentru Uniunea Sovietică, se reunifică cu Republica Federală Germania. Uniunea Sovietică însăşi se găseşte în dezagregare. Ideologia comunistă este un subiect de râs şi scârbă. Doar "conducătorul" român, mai debitează fraze învechite.

In întreaga lume se dezvoltă civilizaţia, democraţia, prosperitatea, se ridică nivelul de trai, se dezvoltă intelectualitatea, creşte numărul de studenţi, numărul de şcoli de calificare, iar tineretul, viitorul fiecărei naţiuni, se bucură de o atenţie specială. In România totul se desfăşoară invers. Iar aceasta este, pentru "conducătorii" ţării, un titlu de glorie. Vai de biata ţară!

Intr'o asemenea situaţie te întrebi tu Ioane, Gheorghe, Vasile, Marie şi Elenă, aşa cum pe drept se întreabă întreaga Europă: Incotro Românie?

"CA LA NOI LA NIMENI"

Urmare din pag. 1

din vârf lămurirea, simplă şi clară, dacă ei mai sunt ori nu comunişti? Urmând ca în cazul că ei ar mai fi, să se explice: ce caută, ei, la conducerea unei Românii care a hotărît prin revoluţie să fie anticomunistă? Ceea ce implică logica consecinţă că ea trebue să fie condusă de Români necomunişti. Dar, după cum se vede, în scenariul politic "ca la noi la nimeni" nu-şi poate face loc nici un fel de logică venită din partea poporului necomunist.

Si aşa, în pofida demonstraţiilor, protestelor, proclamaţiilor şi a logismului clar legat de ele, au venit alegerile. Nişte alegeri care, mai întâi şi întâi de toate, au trebuit să satisfacă, potrivit schemei, cauza legalizării nomenclaturii şi societăţii ei. In al doilea rând aceste alegeri au mai trebuit să dea ţării o imagine de democraţie. Că, în fapt, e o falsă democraţie, nu contează. Ce poporului i-ar putea părea fals, a fost scuzat cu argumentul: poate să fie democraţie şi într'un regim totalitar. Din păcate este anomalia din România de azi care întăreşte spusul "ca la noi la nimeni".

Cu alegeri făcute şi terminate după schemă şi cu un parlament care încă nu se ştie dacă va conta mai mult decât cel din timpul ceauşist, vine la rând şi ideea schemei de distrugere odată şi pentru totdeauna a opoziţiei. In acest scop s'au pus în stratagemă întâmplările dela 13 Iunie şi mineriada care a urmat. Cu cine s'a început? Cu tinerii care în 23-25 Decembrie au făcut Revoluţia şi cu copiii care atunci au fugit de acasă pentru a le duce revoluţionarilor mâncare şi căra lăzi cu gloanţe. Neocomunismul a început lupta de distrugere a acestui tineret care îi stă în ochi şi cale.

"Unde eşti Viorel Horia?" Este strigătul unui disperat apel al mamei Natalia Horia, din Bucureşti, adresat în ultimul timp presei şi autorităţilor ca să poată da de urma fiului ei, Viorel, elev de liceu în clasa a IX-a şi dispărut din zilele de 13-14 Iunie. Cu siguranţă că mai sunt şi alte mame, care bat pe la porţile închisorilor din foarte proaspăta democraţie românească a Frontului ca să-şi găsească copiii. "Ca la noi la nimeni".

Dela tineret operaţia distrugerii a trecut la devastările instituţiilor lui de cultură - Universitate şi Scoala de Arhitectură - şi de acolo ele s'au năpustit asupra sediilor partidelor şi redacţiilor ziarelor de opoziţie. Martorii oculari spun că bătăile şi schingiuirile din 13-15 Iunie, nu se pot descrie. Iar deoarece "ca la noi la nimeni", Preşedintele ţării, Ion Iliescu, a mulţumit bătăuşilor, schingiuitorilor şi devastatorilor pentru isprava pe care au făcut-o, invocând argumentul - o sfruntată minciună ori dezinformare - că toate acestea au trebuit să se întâmple pentru a salva ţara de o rebeliune legionară care, chipurile, ar fi vrut să-l înlocuiască pe domnia sa cu Dl. Câmpeanu ori cu Dl. Raţiu.

Anomaliile legate de înăbuşirea în sânge a cererilor tineretului român anticomunist, sunt groaznice. Dar e şi una cu aspect caraghios: vedem un preşedinte de ţară ajuns a nu fi luat în serios de poliţie şi armată fiindcă a arătat că este lipsit de cap politic. Alta are importanţă informativă, arătând unde sunt securiştii. Ei au fost văzuţi reapărând ca organizatori şi conducători ai mineriadei adusă la Bucureşti pentru salvarea neocomunismului conducător şi a corifeilor lui. O salvare pusă factic în politica de: sus securiştii, moarte copiilor.

Barbaria în care securo-mineriada s'a manifestat, a dus şi la posibile grave consecinţe pentru ţară. Este vorba de ceva mai grav decât sistarea de ajutoare economice. Este vorba de o nouă imagine a României, în ochii Comunităţii Europene, care-i poate pune în pericol integritatea teritorială. Mai nou Comunitatea Europeană este înclinată să vadă că graniţa ei spre Răsărit ar fi creasta Carpaţilor. Ceea ce poate însemna că Europa Occidentală se gândeşte să lase în seama ei partea românească de dincolo de Carpaţi, ca o repulsie la faptul că ea ar fi trecut de la "epoca de aur" a sceptrului nebunesc ceauşist la noua anomalie a "epocii toporului".

O performanţă care are loc într'un foarte proaspăt regim de alegeri democratice. Pe drept cuvânt "ca la noi la nimeni".

Eugen BÂRSAN

ILINICU CEAULIESCU
MARELE ŞAHIST!

In cartea "Orizonturi Roşii", Ion Pacepa descrie cum, şahist de categorie muscă, Ceauşescu încerca să mute, pe furiş, pionii.

Dl. Iliescu e şahist de categorie grea: cu ocazia meciului dela 20 Mai a câştigat partida pentrucă şi-a aranjat din timp pionii, nebunii şi turele pe masa de şah.

Inregistrăm trei mutări:

1) Sub motivul că n'are cine să administreze ţara, a reţinut în funcţii pe "experţii" vechiului regim!

Cum ar fi câştigat dl. Iliescu alegerile dacă n'ar fi fost aceşti "experţi" însărcinaţi cu numărătoarea voturilor?

2) Pentru paza ţării a reţinut pe foştii securişti!

Cum ar fi putut dl. Iliescu, să-şi snopească oponenţii dacă n'ar fi fost ajutat de experienţa celor care-l susţineau pe Ceauşescu?

Au fost "securiştii" infiltraţi printre manifestanţii ce doreau un dialog paşnic, care au iniţiat răzmeriţa răsturnând şi dând foc la automobile, spărgând geamurile, atacând televiziunea, etc.

Dovadă că "răzmeriţa" a fost premeditată sunt convorbirile dintre securişti înregistrate pe bandă magnetică:

Agentul 53 spune agentului 52: "Găseşti vreo posibilitate să-l informezi pe preşedinte? Incepem să dăm foc la toate camioanele. Aceasta a fost înţelegerea". Stirea a fost trimisă din Bucureşti de dl. William McPherson, şi publicată în ziarul "Washington Post", 21 Iunie. (Agenţii Nr. 53 şi 52 nu se refereau la dl. Iliescu ori la dl. Virgil Măgureanu, şeful securităţii? N.R.)

Manifestaţia paşnică, transformată într'o "mini-răzmeriţă" era exact ce aştepta dl. Iliescu. El era cu o mutare înainte:

3) Majorase lefurile minerilor (ceilalţi slujbaşi s'aştepte).

A urmat un S.O.S. adresat lefegiilor favorizaţi: săriţi expres că legionarii au aterizat cu paraşutele şi vor să răstoarne revoluţia. Iar minerii au sărit expres călărind pe trenuri şi autobuze oferite gratuit, iar în locul suliţelor s'au înarmat cu topoare, târnăcoape, bâte, răngi, lanţuri, etc.

Oaspeţii guvernului, după descălecarea în capitala ţării, au pornit la purificarea pietonilor: erau declaraţi legionari cei care aveau batistă şi cei care n'aveau batistă.

După eliberarea străzilor apărătorii "democraţiei" au fost ghidaţi la sediile partidelor de opoziţie unde au aranjat pe podele şi peste geam dosarele, maşinile de scris, fax-urile, etc.

Căutarea legionarilor a continuat prin rafturile librăriilor, eprubetele din laboratoare, pe planşetele dela Institutul de Arhitectură, prin spitale, case particulare, sertare, buzunare şi prin cutiile de chibrituri.

Au fost arestaţi peste o mie de paraşutişti, dar nu s'a găsit nici o paraşută. Mai târziu s'a explicat că legionarii au sărit din zborul avioanelor.

După două zile de Ghinghishanism, Atilaism şi dezbrăcarea studentelor până la piele ca să vadă dacă au ochii albaştri, minerii s'au întors cu decoraţia de patrioţi, oferită dela balcon, de dl. Preşedinte Ion Iliescu, jucător de şah la categorie grea.

Stroe MOLDOVANU

INTERIORUL MANASTIRII CALDARUSANI

(Pictat de Grigorescu)

PERPETUAREA IDEOLOGICĂ

——Eftimie RADU IACOB——

Plecăm dela transformările spectaculare din viața politică a lumii prin dezarmarea totală și categorică a comunismului, ca fenomen politic mondial și în special european care i-a dat naștere girându-i credibilitatea și valoarea.

Odată cu transformările care s'au produs și se continuă cu hotărîre acțiuni de democratizare și transformări totale de structuri manifestate ca schimbări statale, operând deci în toate planurile, economice, sociale și culturale cu adeziunea totală a maselor și proclamate deschis și pregnant prin toate mijloacele de comunicare - radio-televiziune, presă, conferințe, reuniuni, asociații de toate categoriile, cu dorința sinceră și fermă de manifestare pentru totala libertate în sens democratic.

Lumea văzând în aceasta împlinirea și desăvârșirea tradiționalelor deziderate după euforica perioadă consumată, constată cu amărăciune că speranțele nu s'au împlinit, estompându-se pe zi ce trece, rămase doar ca o nostalgică amintire, credința înșelată, adevărurile ascunse, spuse pe jumătate, sau chiar deloc.

Speranța și dorința totalei schimbări ne prezintă o realitate a suprafeței mascate și fondului rămas același.

Structuri menținute, în vechile tipare, ca forme de organizare și manifestare, după vechile tipicuri, guvernate de aceeași gândire, orientate ca perspectivă de viitor în același spirit ideologic cu menținerea totală a personajelor care le-au slujit cu credință și devotament în trecutul de tristă amintire, reeditat astăzi cu aceleași practici.

Subtila manipulare prin toate mijloacele puterii (și nu puține) - presă, radio-televiziune, reuniuni și legiferate prin decrete confuze creind o stare de incertitudine, de totală subversiune, dezinformarea care derutează ducând la o stare de nesiguranță și frică generalizată planează ca un climat de teamă și îngrijorare totală, răspândind neîncrederea și denigrarea valorilor de așa manieră încât să le discrediteze total.

Stăpânirea vechii ideologii se perpetuează, se manifestă la toate nivelele puterii dela vechii ideologi - Brucan, Bârlădeanu - la președinte - Ion Iliescu - prim ministru - Petre Roman - miniștri, directori generali, directori de centrale, întreprinderi, etc.

Curiosul fenomen manifestat tocmai unde s'au făcut cele mai mari sacrificii umane găsește cu cale să salveze (dacă se mai poate salva) ideologia care s'a compromis total în toată lumea, sub toate raporturile și în toate domeniile.

Culmea ironiei, ca după totala recunoaștere, chiar de factorii puterii, de a fi un dezastru total în economie, în cultură, în educație, în sănătate și în întreaga activitate să se procedeze în continuare, după vechile rețete, metode și practici, menținându-se vechile structuri și nomenclaturi ca factori decizionali.

Toate aceste fenomene surprind prin faptul că schimbarea atât de mult dorită spre o formă de liberalizare, de colaborare cu sisteme verificate de reușită, rentabilitate și progres se face de factori a căror gândire, concepție și orientare ține de factorul ideologic marxist și din al cărui sistem nu pot ieși, adică au devenit robii propriului sistem care ideologic este exclusivist neacceptând ieșirea din propriul sistem pe considerentul că în afara acestuia nu mai pot opera, lipsindu-le totala competență și constiență de a-și pierde privilegiile și calitatea, orientarea rămâne aceeași operându-se după vechile tipare, menținând astfel vechile structuri, considerându-se ca singurele valori valabile și competente, explicând prin aceasta teoria puterii care o tutelează și o menține competentă.

Dacă s'au făcut schimbări în mai multe situații, acestea trebuiau făcute, indiferent cine ar fi condus deoarece prin aceasta se împăcau spiritele care cereau operate schimbări.

Incercarea menținerii vechilor structuri cu orice preț nu se putea face în totalitate și s'a operat cu măsuri de suprafață și acestea pentru a crea o atmosferă de sprijin necesar legitimității puterii care a operat în interesul societății, ca un merit propriu și nu din dorința de a contribui la binele oamenilor, adică totul în sprijinul asigurării succesului în alegeri.

In planul politic s'a operat cu multă subtilitate ajungându-se chiar la o învrăjbire națională, reeditându-se subtila luptă de clasă printr'un conflict între intelectuali, studenți și muncitori, învinuind pe aceștia că destabilizează țara, făcând vinovate partidele istorice că urmăresc acapararea puterii în scopul de a o subjuga Occidentului (economic) cu sloganul "vânzători de țară".

Si de această dată ideologia a operat subversiv având experiența îndelungată a sistemului precum și a aparatului de securitate care operează liber în sprijinul puterii care-l menține de facto, rămânând fidel tot sistemului care l-a creat.

Dacă la ora actuală s'a ajuns la un fragil consens,

Continuare în pag.6

COMPORTAMENT AGRESIV

Urmare din pag. 1

nu-i pasă cine și în ce scop i le oferă. Astfel ea a consimțit la eliminarea despotului "rău" și este dispusă să transfere slujirea credincioasă și mulțumirile din inimă unor potențiali despoți înțelepți", care i-ar satisface nevoile fiziologice.

Felix ignorantia! NU trebue răpită liniștea plebei încercând să sădim în conștiința ei fiorul libertății. Libertatea înseamnă alegere; alegerea-variantă și opțiuni motivate. De ce să fie făcut nefericit acest popor, să-l forțăm să gândească, să cunoască, să aleagă și să acționeze matur responsabil?

Si totuși cei care au privit moartea în față pe străzi nu au fost impulsionați în acțiunea lor de nevoi fiziologice. Ei au fost minoritatea matură care a încercat să rupă totalitarismul ce a condamnat rasa noastră la robie și infantilism. "Je ne me sens jamais libre de mon passe" spunea Raymond Aron.

Dar, ei au spus nu! Trebue să ne rupem de trecut, altfel ne rămâne șansa sinuciderii colective. Trebue să intrăm în Europa; Jertfa ne permite acest lucru. Sângele vărsat a înnobilat blazonul rasei noastre permițându-ne să privim fără să roșim străinătatea în față. Dar șocul din Decembrie a trezit masa ignorantă din letargie, dar din păcate nu în sensul bun; mai bine zis i-a activat instinctele latente ale primitivismului ei ancestral. Cei care au tăcut, sau mai grav, au condamnat mișcarea de dezrobire, în loc să plângă, căindu-se pentru lașitatea lor, au intrat impertinent în față. Văzându-i nu poți să nu te cutremuri. Doamne, cum poți să rabzi nemernicia acestora!?

In loc să conștientizeze culpa morală pe care o au și o avem cu toții batjocoresc prin indolența lor memoria victimelor din Decembrie. K. Jaspers a spus, referindu-se la culpa germană: "culpei morale îi urmează iluminarea lăuntrică, pocăința și primenirea sufletească a celui în cauză". Cine a trecut prin aceste "trepte de curățire"?

Si atunci, mai putem vorbi de o moralitate a etniei noastre când plebea ignorantă ce a tăcut obedient sub cnut, se manifestă mai despotic și mai intolerant decât aparatul represiv al precedentei dictaturi, când poate fără să roșească să-și manifeste primitiva intransigență post-revoluționară?

Vai vouă celor care stați lucizi și privegheați! Vai vouă celor care veți avea curajul să stați în fața torentului năvalnic prin care se va revărsa ignoranța agresivă!

Runda întâi s'a terminat: jertfa n'a răscumpărat întregul păcat al trecutului. Va urma epoca Tiraniei celor mulți și ignoranți. Si se va naște un alt Miel al Jertfei. Să murim în nădejdea că El va ispăși Totul.

Ilie FÂRTE

-Student anul II filosofie-
București

CÂTEVA ÎNTREBĂRI PENTRU "TOVARĂȘUL" RĂZVAN THEODORESU, PREȘEDINTELE TELEVIZIUNII ROMÂNE "LIBERE"

De ce, la conferința de presă din 15 Iunie, n'a vrut să sufle o vorbuliță despre jafurile și violurile comise de mercenarii echipați în mineri, veniți să salveze "democrația originală" a neobolșevicilor dela (A) Frontul Salvării Naționale?

Vor fi trași la răspundere aceștia, vor plăti despăgubiri partidelor de opoziție, ale căror sedii din București au fost distruse ? Vor înapoia bunurile furate ?

Ce sunt și cine sunt acești mineri "de bine" ?

Din ce fonduri sunt plătiți cu salarii între 15-20.000 lei pe lună, când ei nu extrag cărbune nici cât extrăgeau în ultimii ani ai "iepocii de aur" ?

Dan Emilian ROȘCA

"BĂIEȚII S'AU ÎNTORS"

Urmare din pag. 1

spus că "băieții" sau mai exact "băieții de mingi" (se spunea poliției civile secrete din tineri), care asigurau laturile străzilor pe care circula tiranul și apariția lor cu aer indiferent de pierde vară, separați de poliția în uniformă, formau cu toții un lanț vigilent iar zgomotul obișnuit al străzilor începea să fie perforat de signalele milițienilor controlând orice mișcare.

De-acum trecuseră luni, alegerile, președintele Iliescu nu mai era interimar și tot așa guvernul și încă ce succes că erau să-l întreacă pe Ceaușescu, ceea ce era lipsă de condescendență postumă. Numai că eroii trandafirului, care cum se știe, nu are numai petale aromate dar și ghimpi, erau totuși neliniștiți. Guvernul american, după ce a doua zi după alegeri conchisese că deși au fost ceva nereguli, pe "total" (scuzați limbajul de lemn folosit de noi aici) au fost libere și corecte, la 25 Mai a întors declarația 180 de grade anume că datorită rapoartelor suplimentare ale observatorilor americani și internaționali, situația n'a fost deloc curată ci plină de distorsiuni, intimidări, violențe fizice, nereguli în liste, la identități, la controlul urnelor, la numărătoarea voturilor, însoțiri nepermise în cabine, amestecul poliției secrete. Si alte guverne occidentale erau îngrijorate de această stare de lucruri. E drept guvernul american îndemnase să se facă pași vigurorși spre democrație și oferise sprijin.

De 50 de zile mai exista în Piața Universității "Zona Liberă de neocomunism" unde zi și noapte protestau pe un spațiu circumscris cu o banderolă, mulțimi variabile de sute și mii de tineret, studențime, Asociația 16-21 Decembrie (a celor participanți efectiv la Revoluție și inițiatoarea Zonei), Grupul independent pentru democrație, Alianța Poporului, Asociația foștilor deținuți politici, cetățeni pur și simplu anticomuniști. Dl. Ion Iliescu i-a etichetat "GOLANI". Ca răspuns la asemenea jignire adusă unui segment de opoziție extra parlamentară, în semn de protest au apărut în zonă, și Octavian Paler, Gabriel Liiceanu, Radu Filipescu, scriitori, actori, care să contra careze epitetul prezidențial. Dl. Iliescu și-a cerut scuze. Fără sinceritate. A introdus însă un cuvânt nou în dicționarul universal. In zonă erau și greviști ai foamei hotărîți să nu abandoneze protestul chiar cu prețul vieții. Deviza lor era "Mai bine mort decât comunist".

Gama de slogane anti Front și neocomunism, era atât de ingenioasă, adevărat folclor politic.

Dl. Iliescu, eventual cu sfătuitorii, n'au mai putut suporta acest atac la legitimitate și au decis să suprime Zona Liberă, regizând o cerere din partea responsabilului ordinii publice, procurorul general Robu, ca să se ia măsuri de desființare a acestui cuib de drogați, alcoolici, speculanți și proxeneți. Așa că în revărsatul zorilor zilei de 13 Iunie o forță de intervenție specială de 1.000 de polițiști au invadat Zona, au incendiat corturile greviștilor foamei, au snopit în bătaie pe cei dela fața locului rănind 100 dintre ei și întesând dubele cu arestați. In oraș mai consemnează Time Magazines, s'au produs încăierări între cetățeni și poliție, s'au incendiat autoturisme și mașini ale poliției precum și sediul central al acesteia, ridicându-se nori de fum deasupra capitalei. Președintele Iliescu a apărut la televiziune cerând ajutor în "contra unei rebeliuni legionaro-fasciste". Pentru mentalitatea comunistă, tot ce nu este pe linia ei, e fascism.

A doua zi au sosit minerii. Secumineri cum fuseseră simțiți de prima oară și acum demascați chiar de Dnii Iliescu și Roman în reculul lor de disociere.

N'a fost un film de groază, un scenariu de pe platourile Hollywoodului, ci una din cele mai respingătoare pagini de sălbăticie omenească străină totalmente de natura poporului român. Un produs odios al școlii de ură și setei de sânge cultivat în serele secrete ale paranoicului tiran, care i-a dat pe cei ieșiți din tunele și care de pe acoperișuri și ferestre au semănat fără discriminare moarte și teroare.

"Băieții" înarmați cu cozi de topor (ca și ei), țevi de oțel, cabluri împletite, ca să le protejeze capetele afumate la propriu și la figurat căști, au fost așteptați la gară. Li s'au dat liste și adrese cu oponenții Frontului, călăuze, și au pornit ca o haită de lupi turbați urlând "moarte intelectualilor!".

Loviturile lor n'au crutat nimic în cale, identificați sau nu, femei, bătrâni, tineri, o irodiată nu dela 5 ani și mai jos, ci dela cel mai mic semn de opoziție la noii stăpâni "Măști vechi, figuri noi" (V. Tismăneanu, New Republic). Au devastat sediile celor două partide majore de opoziție, PNTDC și PNL, redacțiile lor, tipografii. In cele două zile de 13/14 Iunie, au fost morți, grav răniți, arestări. Bilanțul nu se cunoaște și va fi greu de cunoscut, pentrucă realitatea, adevărul, este în dictaturi un secret de nepătruns.

Transmisiunile TV internaționale, relatările și imaginile fotografice ale ziarelor de prestigiu ca New York Times, Washington Post, Los Angeles Times, Philadelphia Inquirer, Independent, The Guardian, Time, Le Monde, Figaro, Sud Deutsche Zeitung, etc. au prezentat lumii întregi imaginea de care s'a cutremurat de indignare a acestor hoarde apocaliptice asmuțite de un guvern lipsit el însuși de auto control și vinovat de a fi încercat dar fără să reușească de a compromite un popor care în iureșul Revoluției sale a strigat "fără violență" dezvelindu-și pieptul ca să primească martiric loviturile ucigașe. Chemarea președintelui Iliescu nu este ca insulta de "golani" pentru care se poate cere scuze, este un fapt grav la nivelul ordinului "trageți" al lui Ceaușescu. Nu operează leninismul pasului înapoi, cu fariseisme ca "disociere inechivocă" ori ca "s'a depășit cadrul legal". Legalitatea este o trăsătură a statului de drept nu a statului fără de lege. Nici lipsa de informații asupra faptului că în spatele acțiunilor ar fi fost elemente destabilizatoare ale celor 4.000 de securiști trecuți în rezervă. Deci fasciștii erau securiștii! Cum poate o conducere de stat să plutească într'o asemenea derivă? Cum poate dl. Iliescu să spună ziarului Time că a solicitat Angliei și Statelor Unite să-l ajute la formarea unor forțe de șoc democratice!? Aceasta după ce i-a prețuit pe zișii mineri ca o forță civică disciplinată pe care se poate bizui la nevoie. E prea din cale afară, este insuportabil. Este și clar că se mai așteaptă. Stie dânsul de ce, în orice caz nu din partea legionarilor-fasciști inexistenți dirijați din afară. Pronosticul stă în ilegitimitatea și neacceptarea sistemului neo-comunist.

Ipoteca consecințelor internaționale este începutul sfârșitului.

Adrian GRIGOROPOL

Corespondent în USA pentru ziarele Dreptatea și Liberalul

DE CE ?

—Dr. Petre RAȚIU—

De ce a dat poporul român votul său, chiar cu corecțiunile de rigoare ale unui 20-25% neexprimate liber (din cauza votării fără a intra în cabine, a buletinelor de vot deja ștampilate, a campaniei electorale ne democratice, etc.), FSN-ului?

Si Egon Krenz, care a evitat din interiorul partidului o revoltă sângeroasă ca în România, a făcut de sus în jos sub presiunea masselor, schimbări revoluționare care au incis asupra istoriei Europei și au pus prima piatră la unificarea Germaniei: dărâmarea zidului dela Berlin, libera circulație a persoanelor peste granițe, programarea de alegeri libere. La București nici un membru din nomenclatură - cu excepția celor șase care au trimis scrisoarea lor în luna Martie - nu a mișcat în front până la 22 Decembrie, lăsând sarcina uriașă a răsturnării dictaturii pe seama poporului dezarmat și apoi a armatei.

De ce atunci poporul român a ales prin vot pe un Egon Krenz, într'o situație în care deja "zidul nostru al Berlinului" căzuse la pământ prin uriașa jertfă de sânge a poporului, dat fiind că nici un complot de palat eficient astăzi pretins ca bătăliile de după război nu avusese loc?

Dar de ce să comparăm cu Egon Krenz? Este greșit. Dacă Egon Krenz ar fi trăit în România, ar fi fost astăzi probabil un erou național, căci în ceasul al 12-lea, sub presiunea masselor, l-a răsturnat pe tiranul Honecker și a evitat o revoluție sângeroasă. La noi nimeni nu l-a răsturnat pe Ceaușescu din interiorul partidului pentru a evita o revoluție sângeroasă.

Si totuși Egon Krenz, ca apoi Hans Modrow, a fost aruncat fără nici un regret la lada de gunoi a istoriei, de către poporul german, care, pe bună dreptate, nu a putut crede în schimbarea sinceră a unui om care o viață întreagă fusese membrul unei clici asupritoare, sau oricum, nu mai putea reprezenta noile instanțe ale istoriei.

De ce poporul român alege un om al fostei puteri și care a avut singurul merit cunoscut și dovedit până acum, de a fi fost pus de Ceaușescu în eșalonul 2 sau 3 al nomenclaturii, dar cu statut de aprovizionare la magazine speciale, etc.? De ce? De ce această diferență?

Dar exemplul cel mai pertinent este poate nu RDG, unde o parte mare a aceluiași popor trăia deja într'o patrie liberă -RFG-, ci Ungaria. Si aici, partidul comunist, care în ultimii 30 de ani a dus o politică moderat reformistă cu Kadar, se autodesființa la congresul din Octombrie 1989, când, fapt remarcabil, el se afla încă la putere, dar noul partid socialist înființat nu a putut lua mai mult de 10% din voturile electoratului ungar. De ce?

In alte cuvinte, de ce poporul român răstoarnă, caz unic în Europa, cu pieptuirle și brațele goale cea mai tiranică dictatură comunistă, stârnind admirația lumii întregi și apoi alege prin vot, pe foștii comuniști? Este o contradicție de neexplicat, cel puțin prin legile logicii care exclude existența unui alt răspuns în afara afirmației sau a negației în alegerea între două valori net opuse; în cazul de față între comunism și libertate.

Are poporul român un alt sistem de referințe al valorilor, adică nu are concepția valorii de libertate? O excludem cu hotărîre.

Istoria lui politică modernă începe printr'o revoluție de eliberare națională și socială, răscoala lui Tudor Vladimirescu, și continuă toată încentrată în jurul ideii naționale și a celei de dreptate și libertate (1848, 1877, 1918). Ea-și pune pecetea pe istoria noastră modernă și revoluția din Decembrie 1989, în împrejurări istorice schimbate, dar structuralmente atât de asemănătoare cu cea dela 1821, este directa ei continuatoare. Dacă putem deduce o constantă a istoriei românești, ea este aceea a ideii de libertate.

Insistând asupra acestei contradicții, adică a aceleia dintre o revoluție anticomunistă biruitoare la 22 Decembrie 1989 și un vot dat foștilor comuniști la 20 Mai 1990, m'am adresat domnului Stelian Tănase, cunoscut intelectual și fruntaș al opoziției extraparlamentare, într'o întrunire publică ținută la Roma la 1 Iunie a.c., sub patronajul dlui. Prof. Paolo Ungari, președintele Comitetului pentru drepturile umane al Consiliului de miniștri italian, fost observator la alegerile din 20 Mai.

Răspunzându-mi la întrebare, dl. Stelian Tănase a explicat, sau încercat să explice această contradicție a anomaliei votului românesc, prin faptul că societatea civilă românească, puternică în 1947 a zis domnia sa, era "atomizată" în 1989, spre deosebire de cea din Polonia, Ungaria, RDG.

Este adevărat. Dar cum totuși neexistând o societate civilă de ajuns de închegată, ceea ce explică votul dela 20 Mai, a putut avea loc în România cea mai violentă revoltă anticomunistă?

Domnia sa a explicat-o cu disperarea la care a fost adus poporul român de clica asupritoare. Dar, revoltă a disperării chiar, ea a fost nestructurată ideologic, a fost anticomunistă și nu reductiv anticeaușistă și de aceea contradicția nu este explicată. O societate civilă inexistentă nu poate face opțiuni ideologice precise; că a fost o revoluție anticomunistă și nu numai anticeaușistă, o dovedesc cu prisosință drapelul tricolor eliberat de stema republicii populare de către răsculați pretutindeni, și lepădarea publică de comunism, cel puțin în vorbe, la 22 Decembrie, de către conducătorii FSN-ului, sub presiunea revoluției.

Deci, contradicția fundamentală între votul și revoluția aceluiași popor persistă.

Chiar în lipsa unei societăți civile cristalizate, distrusă prin eliminarea fizică sau socială a elitelor românești dela sate și dela orașe - ceea ce a echivalat cu distrugerea centrilor nervoși ale unui organism viu, națiunea- în timpul lui Dej și înăsprirea terorii existențiale asupra întregului popor - foame, frig - sub Ceaușescu, nu este posibil ca poporul român să nu aibă percepția lucidă a răului și a autorilor lui.

De ce atunci votul dela 20 Mai? Cum se explică contradicția dintre revoluția din Decembrie și vot?

Să aibă dreptate un cercetător al societății sovietice ca Zinoviev, care afirmă că societatea comunistă este stabilă, fundamentul ei fiind răul latent din ființa omenească, ținut la fund de toate societățile anterioare și ieșit la suprafață prima oară în societatea comunistă, care face din rău o deviză a sa în numele urii, delațiunii, invidiei, pe care ea se bazează?

Explozia forțelor binelui a fost prea puternică în România din Decembrie 1989 pentruca să putem crede în dăinuirea perenă a acestei forțe a răului.

Să fie în spatele acestui vot ceea ce se întâmplă și în societățile civile bine structurate din Occident, unde dreptatea și binele nu au posibilitatea să izbândească numai prin forța lor morală, în lipsa unei temeinice organizări? Organizare care a lipsit partidelor de opoziție în România?

Sau să fie în spatele acestui rezultat dela 20 Mai un simț de vinovăție colectivă, dacă este adevărat că securitatea a avut atât de numeroși colaboratori, și populația nu a avut de aceea puterea să ajungă la criza izbăvitoare a ruperii cu trecutul? Dar nu este posibil ca această vinovăție colectivă să poată afecta un popor într'un porcentaj electoral atât de ridicat. Un simptom evident al simțului de culpă colectivă este fără doar și poate atitudinea Sfântului Sinod și a multor preoți care-l recheamă pe Patriarhul servitor al regimului anticrist, Teoctist.

La fel și primul congres în libertate, după 45 de ani, al Uniunii Scriitorilor, care nu face nici o analiză, nici o discuție critică a rolului scriitorilor români sub trecutul regim, dar se mărginește a discuta dreptul de autor și alte chestiuni de administrație curentă, ordinară, în momente pentru țară extraordinare.

Toți oamenii au, kantian vorbind, sinteza aprioricä a categoriilor de spațiu și de timp, precum și imperativul moral al binelui, chiar dacă nu-l pun în aplicare, care sunt universale. Poate un popor să treacă într'o categorie sub-umană de percepție a realității, să-și piardă luciditatea și memoria istorică cea mai recentă, atunci când este liber să aleagă? Nu credem, este imposibil; natura umană este stabilă în opoziția ei față de alienarea personalității, o dovedesc atâția din cei trecuți prin închisorile comuniste sau spitalele psihiatrice pentru opozanți. A dovedit-o și poporul român în Decembrie 1989 după 45 de ani de dictatură comunistă. Atunci de ce votul dela 20 Mai, în totală contradicție cu revoluția din Decembrie 1989?

Domnul Stelian Tănase a afirmat că revoluția a fost făcută de 100.000 - 200.000 de oameni, care au înfruntat securitatea în piețele orașelor unde au avut loc lupte; rezultatele votului, a spus domnia sa, confirmă aceasta prin faptul ca acolo unde poporul s'a ridicat la luptă, procentajul votului a fost cel mai scăzut pentru FSN spre deosebire de orașele unde nu au fost lupte. La Timișoara și Cluj FSN-ul a avut circa 43% voturi, la București 52% iar la Iași, unde nu au fost lupte, peste 70%.

Această constatare pune în fond problema raportului dintre evoluție și revoluție, zicem noi. Jean-Jacques Rousseau, cel mai mare campion al libertății umane, spunea: vointa poporului este exprimată nu prin suma aritmetică a vointelor individuale, expresie de ordin strict cantitativ a intereselor personale ale diverșilor indivizi, ci de vointa generală, expresie calitativă a vointei poporului, exprimată chiar de puțini indivizi și câteodată în contrast cu majoritatea, a acelora care în conștiința lor pun în prim plan binele general contra intereselor particulare.

Aceasta este vointa generală, națională, cea care a învins și între 16-22 Decembrie în România. Ea a fost confiscată de eșalonul 2 al fostului partid comunist prin inerția masselor.

Dar la vot unde a fost luciditatea Românilor?

O eroare principală credem că a fost și a partidelor din opoziție, că nu au receptat clar mesajul revoluției: anticomunist, dar național și creștin pentru libertate și ființă națională de sine stătătoare.

El nu a fost simplu ideologic, economic, pentru o piață liberă; pentru aceasta nu și-ar fi dat nimeni viața în România.

Pe acest mesaj național și creștin, de redeșteptare națională, s'a făurit consensul sublim din Decembrie 1989 și pe acest făgaș trebuia el menținut. Toate clipele mari, decisive, din istoria poporului nostru s'au depănat pe acest plan; el vine din adâncul istoriei noastre, dela luptele voevozilor trecând prin opera spirituală a cronicarilor și a lui Eminescu și ajunge până la mulțimile din piața Universității, ea este constanță istoriei noastre naționale și singura bază de unitate între indivizii aceluiași neam, vii și morți.

La ora actuală în Lituania, pentru a face o analogie, discuțiile nu au loc pe chestiunea pieții libere, ci pe aceea a existenței și a libertății naționale, și ele solidarizează întreaga națiune.

Lupta și existența națiunii se duc în primul rând pe planul spiritual și moral și nu pe cel strict contingent material.

La noi accentul a fost pus pe schimbarea rapidă, precipitată, a sistemului economic, vestind unui popor mult trudit și chinuit, sărăcit nu din vina lui, noi sacrificii. Nu este adevărat că Românii în comunism nu au muncit; categoriile de "bișnițari", de excroci, există și în Occident. Muncitorul român a muncit mai mult decât cel occidental ca ore de lucru săptămânale, ba a mai muncit și Duminica, în condiții grele și nehrănit, dar munca lui s'a dus pe apa Sâmbetei din cauza unui regim incapabil de a înțelege economia și legile ei.

De oportunitatea ieșirii României din pactul dela Varșovia, cum face Ungaria, de frații noștri de limbă și sânge de dincolo de Prut și din alte părți, de trecutul de comunist proeminent al dlui. Iliescu, de primejdia revenirii rapide la putere a comuniștilor, de cine și din ordinul cui s'a tras la 23 și 24 Decembrie la București și în alte orașe ale țării, și multe altele, nu s'a zis o vorbă de către reprezentanții opoziției la masa rotundă organizată înaintea alegerilor între dânșii și dl. Iliescu. De ce acest inexplicabil menajament?

S'a vorbit însă aproape în exclusivitate de privatizarea economiei, de introducerea economiei de piață, de investițiile străine, adică de bani, ca în consiliul unei societăți de administrație, într'o țară sărăcită care nu mai are practic nici monedă națională în relațiile externe, leul fiind cumpărat în Occident la prețuri derizorii și odată cu el produsul țării, atât cât este el. (Faceți socoteala cât costă în Occident o mașină cu tracțiune pe patru roți, Aro, dacă este cumpărată în țară cu vreo 120.000 lei și dolarul se schimbă tot în țară cu 100 lei; dar la Triest sau Viena cu cât se va schimba?)

De ce? De ce s'a dat mână liberă FSN-ului să se pretindă drept apărător al țării, al muncitorimii și țărănimii, prin impostarea greșită a unor priorități?

In acele zile preelectorale manifestanții din Piața Universității strigau "România mare" și "Jos comunismul", iar un reprezentant eminent al opoziției care voia să ia cuvântul, era condus politicos dar ferm afară din piață.

Nici unul nu striga "economia de piață", "investiții străine".

(Intr'o țară în care muncitorul este plătit cu a 20-a parte din plata unui muncitor din Occident.)

De ce opoziția făcea liniștită la televiziune aceste calcule economice, suntem siguri că bine intenționată, dar când în țară nu se uscase sângele martirilor și mai ales de ce accepta o masă rotundă înainte ca guvernul să trateze la televiziune cu greviștii foamei ce-și riscau viața pentru națiune în Piața Universității?

Aceiași greviști și aceleași mulțimi prin care străbătea atunci la suprafață vocea întregii istorii românești?

Si în fond de ce participa la niște alegeri prezidențiale, legitimându-le, în lipsa unui referendum sau a unei adunări constituante care să fi decis care este forma constituțională a Statului?

De ce? De ce? Să ne fie iertat. Nu putem da lecții nimănui din țară, nu avem absolut acest ascendent moral. Ei sunt acolo și au dus și duc greul luptei. Dar este omenesc să gândim, să reflectăm, să ne punem întrebări. De aceea întrebările persistă. De ce? De ce?

De ce, România, țara noastră de mândrie și de vis, al cărei steag a fluturat la 16-22 Decembrie pe cel mai înalt catarg al istoriei?

SPRE ALTE ZĂRI

Când eram mici ni se spunea acasă
La şcoală sau biserică într'una
Ca să fim buni, pioşi şi caritabili
Sa ocolim trufia şi minciuna

Si mai târziu tot un îndemn puternic
Să punem greutate pe morală,
Dar prea puţini ne-au spus că omenirea
A moştenit o coardă criminală.

Ce zile grele ni se scurg acuma
Ce nopţi cu somnul tulbur şi greoi,
Sunt uneori momente când se pare
Că cerul se revarsă peste noi.

Cu ce ipocrizie se vorbeşte
De mari idei, de sfânta libertate,
Când totul e o vastă comedie
Cu joase sentimente camuflate.

De cinci decenii am trăit sclavia
Inconjuraţi de sârmele ghimpate,
A trebuit să vină falimentul
Ca să avem o scurtă libertate,

O adiere dulce-a primăverii
Cu amăgiri de forme suverane
Speranţe mari dar iute spulberate
Ca aparenţa Fetelor Morgane.

Istoria îşi desfăşoară firul
Cu-acelaşi despotism, aceeaşi jale
Acelaşi vânt de tristă nebunie
Din cele patru puncte cardinale.

Cu câtă echitate amintea Malraux
C'un nou mileniu gata de venire
Va fi spiritual şi dacă nu
Se merge spre-o totală prăbuşire.

Popoare multe's astăzi în revoltă
In drum spre alte clipe mai senine,
Si sângele se varsă în şiroaie
Preludiu al dezastrului ce vine?

Natura însăşi este în răscoală
Cu mări şi oceane poluate,
Cu vii vulcani ce-ameninţă'n adâncuri
Cu patru anotimpuri dereglate.

Dar ceasul rău mai poate fi oprit
Punând virtutea stemă şi tezaur;
Intoarcerea la sfintele scripturi,
Si stăvilirea goanei după aur.

Horaţiu COMANICIU

PERPETUAREA IDEOLOGICĂ

Urmare din pag.4
aceasta s'a datorat presiunii manifestaţiilor care s'au produs la Bucureşti şi Timişoara şi pentru temperarea spiritelor au acceptat consensul politic; practic nu s'a realizat mare lucru deoarece în realitate lucrurile au rămas aceleaşi, inegalitatea persistă şi nu se întrevede o schimbare pozitivă.

România a mai trecut printr'o situaţie asemănătoare în 1946 şi atunci lupta s'a desfăşurat sub forma inegalităţii ca şi acum dintre putere şi opoziţie - democraţie - care a dovedit spiritul de intuiţie al poporului român prin modul cum s'a manifestat oglindit în rezultatele scrutinului care a dat câştig de cauză democraţiei cu 87%.

Imperiul forţei armate sprijinitoare şi-a spus cuvântul schimbând balanţa în favorul ideologiei prin măsluirea rezultatului alegerilor, atunci ca şi acum.

Ideologia însă nu era cunoscută atunci, ca acum şi prezentă în mentalitatea oamenilor, în gândirea cărora a operat de 45 ani.

Sperăm în înfrângerea ei totală în viitor, prin raţiune, intuiţie şi bun simţ, care vor precumpăni sentimentalismului desuet.

Cuvântul hotărîtor va fi în viitor al tineretului; ei vor decide.

Eftimie RADU IACOB

- România -

EMIGRAŢIA ŞI EXILUL

Mihaela MOISIN

Alegerile s'au terminat, însă nu cum am fi dorit cei mai mulţi dintre noi. Neocomunismul a învins, deşi se află pe poziţie destul de şubredă. Este ieşirea temporară din metastază, înaintea sfârşitului.

România este condusă tot de comunişti,iar noi exilaţii rămânem tot exilaţi, deşi atât în România, cât şi în exil, lucrurile sunt puţin diferite faţă de cele dinaintea Revoluţiei din Decembrie.

Mulţi exilaţi şi-au revăzut ţara şi ce le-a mai rămas din rude şi prieteni după 20, 30 sau chiar 40 de ani; i-au regăsit pe aceştia tot atât de primitori ca şi înainte, conduşi fiind de un guvern la fel de ostil exilului ca şi pe vremea lui Ceauşescu, sau chiar mai rău.

Pe de altă parte, unii din fraţii din România, trec mai uşor graniţele ţării având posibilitatea să vadă tot ce le-a fost ascuns până acum, tot ceea ce guvernul comunist a numit "capitalismul în putrefacţie".

Si astfel, iată că România se găseşte azi în zituaţia de acum zece ani a Poloniei, după ce s'a vărsat atâta sânge nevinovat, într'o revoluţie furată.

Guvernul fesenist şi duetul Iliescu-Roman, doi lupi îmbrăcaţi în piei de oaie - care se încăpăţânează să conducă România împotriva marii majorităţi a populaţiei ce a început să-şi dea seama că a fost înşelată în mod ordinar, prin fraudă şi violenţă - părăsiţi şi amărîţi, fără "clauza Americanilor, fără mâna întinsă a Comunităţii Europene, îşi doreşte acum, mai mult ca oricând, ajutorul Românilor din afara ţării, cu tot capitalul de care dispun, mai mic sau mai mare, cu toată experienţa acumulată şi cu toate relaţiile lor. Dar cei doi vor să colaboreze cu "emigranţii" români din diferite ţări, iar nu cu "exilul".

Pentru cei care sunt încă confuzi, aş dori să citez din două dicţionare, definiţiile cuvintelor "emigrare" sau "imigraţie", care au sens destul de asemănător şi pe de altă parte "exil".

Dicţionarul lui A. Candrea (1926) defineşte:

"Emigraţiune, emigrare - faptul de a emigra";

"A emigra - a-şi părăsi ţara spre a se stabili într'alt loc, a pribegi, a băjeni; a pleca dintr'o ţară la anumite epoci ale anului spre a căuta o climă mai dulce (vorbind de păsări)"

"Exil - surghiun, izgonirea din ţara lui, din ordinul guvernului; starea celui care se află în surghiun; locul unde se retrage cel izgonit din ţara lui; orice loc unde este silit cineva să stea şi unde nu simte plăcere".

Dicţionarul enciclopedic romîn, vol.II, D-J, al Academiei Republicii Populare Romîne (cu î), Editura Politică 1964, în al cărui Comitet Principal de Redacţie este trecut şi "tăticul" D-lui prim ministru al României (cu â), Dl. Valter Roman, dă definiţiile următoare pentru aceiaşi termeni:

"Emigrare - acţiune a unei persoane de a-şi părăsi patria din motive economice, politice, religioase, spre a se stabili în altă ţară. Uneori termenul este folosit şi când părăsirea ţării se face pe o durată mai îndelungată sau mai scurtă (sezonieră)..."

"Exil (în statele exploatatoare), pedeapsă aplicată mai ales pentru delicte politice. In orânduirile precapitaliste, exilul consta în obligaţia unei persoane de a părăsi locul de origine şi a se stabili în altă parte..."

Deşi definiţiile celor două dicţionare diferă în interpretare, (Dl Roman -tatăl care scrie Romînia consideră că cele ce exilează sunt numai ţările capitaliste!) în fond duc la aceeaşi concluzie că, un exilat este şi emigrant în acelaşi timp, în timp ce un emigrant nu este automat şi exilat. (Emigranţii sunt însă de obicei şi rezidenţi, adică locuiesc în altă ţară cu aprobarea guvernului comunist, dar acesta este alt subiect vast).

Deci, nu trebue să se confunde emigrarea cu exilul.

In ce-i priveşte pe Români, fenomeul de emigrare este cunoscut de foarte mult timp, exemplu fiind cazul Ardelenilor ce plecau în America să facă bani, pentru a se întoarce bogaţi în România. Mulţi dintre aceştia însă nu s'au mai întors, stabilindu-se în America încă dela începutul sec. 20, astfel încât în USA cât şi în Canada găseşti azi a treia, a patra generaţie de Români. Ei s'au adunat pe lângă biserici pe care şi le-au construit, încercând să păstreze astfel tradiţiile româneşti.

Emigraţia a avut loc în tot acest secol şi continuă.

Deşi mulţi Români plecaţi din spirit de aventură sau cu singura idee de a se îmbogăţi blamează guvernul comunist ca motiv al emigrării lor, cum au ajuns în Occident şi-au legalizat şederea faţă de statul comunist (numita rezidenţă de mai sus), frecventează ambasadele comuniste române, se închină în bisericile ale căror preoţi au fost trimişi de Sovrompatriarhie, iar după primii ani de muncă şi acumulări capitaliste, îşi vizitează rudele şi prietenii, pentru a le arăta şi lor ce au realizat.

Ajunşi şi stabiliţi în Occident, singura lor grijă este umplerea buzunarului lor şi stabilirea de relaţii bune cu toţi. Ei spun: "Noi, Românii, ar trebui să fim mai uniţi, să ne ajutăm între noi", dar niciodată nu se gândesc să ajute pe cei lăsaţi acasă. Nici material, nici în lupta lor.

Ei se feresc de a participa la demonstraţii sau orice activităţi anticomuniste, invocând "grija" faţă de cei de acasă.

In acelaşi timp însă, sunt gata de a colabora cu guvernul din România, indiferent de politica pe care o duce, ei au fost gata să dea asistenţă tehnică în România, pe vremea lui Ceausescu, ca reprezentanţi ai ţărilor în care s'au stabilit, să facă afaceri cu România, chiar ştiind că România plătea totul în natură, cu hrana copiilor români.

Aceştia sunt emigranţii. Ei nu fac parte din exil.

Cei ce au fost exilaţi de către guvernul comunist atât din timpul lui Gheorghiu Dej şi Ceauşescu cât şi în timpul lui Iliescu, precum şi cei ce s'au auto-exilat, sunt cei ce nu au părăsit România în scopul îmbogăţirii, cei ce nu sunt în relaţii cu ambasadele comuniste, cei ce nu merg la bisericile în care predică securiştii în sutană, cei ce nu au fost în ţară până la Revoluţie şi nu vor mai merge probabil mult timp, ei sunt cei ce se adună la demonstraţii, care luptă cu puterile lor pentru a-şi ajuta fraţii rămaşi în România, să se dezrobească. Aceştia sunt cei primiţi cu ostilitate de guvernul comunist, sau chiar azvârliţi peste graniţă.

Cu emigranţii doreşte guvernul actual să se ajute, un pic mai mult poate decât s'a ajutat şi Ceauşescu, deoarece aceştia nu condiţionează ajutorul dat de respectarea democratiei şi a drepturilor omului.

Acesta este motivul pentru care noul guvern ales, care devine din ce în ce mai comunist, mai dictator, nu apelează sau doreşte să colaboreze cu exilul pentru binele României, deoarece exilul i-ar impune guvernului introducerea adevăratei democraţii şi a drepturilor omului, ceea ce ar face ca Iliescu, Roman şi întregul guvern să se depărteze de comunism, şi ceea ce ar contraveni principiilor în care cred şi pe care le aplică.

Ca să aibă ajutorul exilului, ar trebui să desfiinţeze pentru totdeauna securitatea, să aplice punctele prevăzute în Proclamaţia dela Timisoara, etc.

Exilul, el însuşi, refuză să ajute guvernul în situaţia actuală, pentrucă ajutorul dat acum nu ar fi dat României şi Românilor, ci aceleeaşi nomenclaturi, care a profitat de tot ce s'a acordat României şi în timpul lui Ceauşescu.

Exilul poate ajuta pe Români azi, însă, în cu totul alt fel, individual, dela om la om, prin a da posibilitatea la cât mai mulţi Români de a pleca din marea închisoare, numită România, în vizită în ţările democrate, occidentale, pentru a vedea cu ochii lor ce înseamnă de fapt adevărata democraţie, pentru a învăţa cum s'o aplice în România.

In plus, prin ieşirea a cât mai mulţi Români în afara graniţelor ţării, şi în mod deosebit a tinerilor, s'ar putea face o legătură între exil - ca fost tineret luptător pentru binele ţării - şi actualul tineret, între două generaţii cu aceleaşi gânduri pentru România.

Tânăra generaţie română trebue să aibă dovada existenţei unui exil activ, luptător, şi siguranţa că se poate baza pe acesta în lupta pentru o Românie democrată.

Pentru a ajuta acest tineret cinstit şi dornic de libertate, noi, exilul românesc ar trebui să facem un sacrificiu, să invităm cât mai mulţi tineri în ţările în care trăim, să-i cunoaştem şi să ne cunoască,

De asemenea, acest tineret român, curajos şi decis să ducă la capăt Revoluţia începută, trebue să vadă şi să înveţe ce este democraţia şi bunăstarea şi cum se poate realiza ea, dela tineri ce trăiesc în Occident.

DIN "MIAMI HERALD", JUNE 23, 1990

ROMÂNIA SE RIDICĂ ÎN PAS DE GÂSCĂ, DUPĂ UN TRECUT BRUTAL

—— William PFAFF ——

PARIS. Este oare președintele Ion Iliescu al României, el însuși un fascist? Intrebarea nu este fără temei. Nu este de nici un folos Românilor, ca să știe dacă el este sau nu fascist, dar aceea ar putea clarifica incertitudinea ce se petrece în acea țară fără de noroc.

Educația președintelui Iliescu, de sigur, este marxistă. Aceasta este adevărat și pentru toți cei asociați cu el la putere, deoarece, aproape toți au avut funcțiuni comuniste, spunând că astăzi, nici unul nu mai poate fi comunist în România, după regimul ceaușeștilor. El afirmă că în România trebue să fie creată o formă nouă de democrație și se întreabă dacă, să fie cea "veche" sau de felul apusean.

Ion Iliescu, în mod sigur, se consideră el însuși de stânga. Dar limbajul folosit de el în descrierea Românilor, care au protestat și s'au răsculat săptămâna trecută în piața Universității, după ce poliția a încercat să-i evacueze, a fost un limbaj stalinist. Pentru Iliescu, demonstranții au fost "fasciști" și "huligani" (o expresie favorită a lui Nicolae Ceaușescu), instigați de "forțele politice de dreapta din străinătate, care doresc cu orice preț să vină Dreapta la putere în țările din Răsăritul Europei". El i-a numit "legionari" - o aluzie la mișcarea de dreapta de dinainte de război - "Legiunea Arhanghelul Mihail".

URA SI FRICA DE STRAINI ESTE INCA POPULARA

Oricum, tactica folosită de Iliescu săptămâna trecută, de a intimida opoziția, este mai aproape de natura fascistă, decât de natura comunistă. Obiectivul acestei tehnici nu au fost chiar demonstranții ei înșiși - care vorbind așa din punct de vedere politic, sunt un grup mic și izolat de intelectuali și studenți universitari, ci să intimideze pe oponenții majori ai acestui guvern, prin mobilizarea urii și a discordiei.

Comunismul la putere a avut întotdeauna milițiile muncitorilor, firește, grupuri paramilitare organizate sub disciplina partidului comunist. Oricum, așa cum a procedat Iliescu, de a ațâța violența mulțimii, a unei părți din populație în contra altei părți, împingând pe muncitorii din minele de cărbuni împotriva opoziției, este exact ce a tăcut fascismul de repetate ori, în timpul frământărilor din anii 1920 - 1930.

Apelul lui Iliescu a fost un apel politic radical: "Voi, care sunteți pe treapta de jos a societății, - zdrobiți pe cei din orașe, care se socotesc mai buni decât voi - fiind mai bogați decât voi, educați și privilegiați!" Acesta este un apel puternic și caracteristic într'o țară, unde privilegiul și educația au fost rezervate întodeauna celor din orașe!

Minerii au suferit amarnic în trecut. Condițiile lor de viață sunt ca cele descrise de Zola, ca ale minerilor din secolul al 19-lea. Ei au fost primii care s'au răsculat împotriva lui Ceaușescu, cu greve ilegale, încă din anul 1970. Sub Iliescu, ei au fost cei aleși cu majorarea salariilor, cu aprovizionare suficientă de alimente și cu laude. Ei sunt socotiți să devină garda lui personală și forța combativă de a lupta pentru putere în România, care de fapt e în continuare.

Insemnătatea politică a apelului lui Iliescu către mineri de a "restabili ordinea" în București, este că președintele Iliescu, în mod vădit, nu s'a putut încrede în poliție și armată. In felul acesta, el a adus la cunoștință formarea unei "Gărzi naționale". Se pare că armata a arătat o rezervă considerabilă față de ceea ce s'a întâmplat săptămâna trecută.

Un apel popular și naționalist caracterizează mai mult mișcările de Dreapta și nu pe cele de Stânga-marxiste. Marxismul în teorie, este o mișcare internaționalistă de solidaritate de clasă.

Oricum, nu este ceva neobișnuit despre un apel naționalist în România. Nota dominantă trâmbițată de Ceaușescu în anii din urmă ai regimului său a fost naționalismul. Tema propagandei, în mod sigur, a exprimat în mod clar dorința lui Nicolae Ceaușescu, de a fi considerat ca un mare conducător național și nu un agent al comunismului rusesc.

Intr'un interviu acordat presei franceze, luna trecută, de către Gelu Voican, asociatul lui Iliescu, care, în mod calculat a condus judecata ad-hoc a Ceaușeștilor și a supravegheat moartea și înmormântarea lor (cu barbă, îmbrăcat într'un pulover alb, el a apărut proeminent în acele filme macabre ale evenimentelor), el a vorbit despre nevoia de întoarcere la "tradițiile străvechi" ale societății românești, la o "reîntoarcere la origini" și el și-a exprimat ostilitatea lui personală față de "modernism". In mod distinct, acesta miroase a fascist. Comunismul este conștient, în sinea lui, ca fiind "modern" și avangardă unui viitor perfect. Insă ce a spus Voican poate să aibă și o altă rezonanță.

Legiunea Arhanghelul Mihail de dinainte de război, la care președintele Iliescu face aluzie, atacând pe adversarii lui, a fost o mișcare ce propovăduia o întoarcere la originea mistică, quasireligioasă a patrimoniului național al României. Ea nu a oferit un program. Ea spunea: "Tara moare din lipsă de oameni, nu de programe". Gazeta Legiunii s'a numit Pământul strămoșesc. Ea a denunțat așa zisa exploatare a României de către străini și Evrei.

Ea a atacat cele două partide corupte și incompetente, care au guvernat țara înainte de război, partidul Național Liberal și partidul Național Tărănesc. Acestea, din păcate, sunt aceleași două partide, care restabilite de exilați au fost principalii adversari ai lui Iliescu, în alegerile naționale ce s'au ținut în această primăvară.

HITLER SI-A AFLAT REACTIONARII LUI

Legiunea Arhanghelul Mihail a produs mișcarea quasi-fascistă Garda de Fier, în anii după 1930. A fost interzisă în 1933, și conducătorii ei au fost arestați în 1938 și eventual împușcați. Si totuși Mișcarea a supraviețuit și a ajutat pe Generalul Ion Antonescu să preia puterea ca dictator, când regele Carol II a abdicat în anul 1940.

Serviciile de spionaj nazist au jonglat înao sprijini, considerându-o cu adevărat fascistă, dar Hitler, în mod prudent, a sprijinit pe reacționarul Antonescu. In general este știut, că el nu putea să împartă puterea cu o astfel de forță ca Garda de Fier. El a pornit împotriva ei, în Ianuarie 1941, omorînd 400 legionari și arestând câteva mii.

Caracterul guvernului actual din București, după cum îl arată evenimentele, demonstrează că moștenirea Legiunii Arhanghelul Mihail, nu este total epuizată. In concluzie, se poate spune că frământările naționale, sacrificiile și dorințele care au participat la crearea unei astfel de mișcări, acum mai mult de o jumătate de veac în urmă, încă trăiesc și astăzi și că ea încă e capabilă să producă un răspuns politic asemănător cu al anilor 1930 și 1940.

Domnul Iliescu și colegii lui nu sunt figuri originale.

F.S.N. CONTRA F.S.N.

—— Luiza DIMITRESCU ——

Asistăm astăzi la acest fenomen, ce de altfel era de prevăzut. Asistăm astăzi la scindarea F.S.N. și a adepților lui în două tabere. Una liberală și una conservatoare, una de dreapta și una de stânga, una ce vrea să o rupă cu trecutul, ce vrea democrație, ce vrea înlăturarea vechilor structuri apropiindu-se de liberalism și una retrogradă, ce vrea schimbări lente și minime. Dar, fiindcă veni vorba de stânga și dreapta, totul este foarte relativ. Contează și este de esență sistemul de referință adoptat. In jurul anilor 1848, PNL era cotat de stânga, roșu, reformator față de partidul conservator. In 1946 Blocul partidelor democratice și apoi PMR erau de stânga referindu-ne la PNL, PNT și chiar PSD. Nu discut PCR care a fost unic și de extremă stângă față de toate partidele precedente.

Care e situația azi? Unde plasăm FSN? Dacă luăm ca sistem de referință PCR, este de dreapta, dacă-l comparăm cu PNL și PNT este clar de stânga. Deci, totul este relativ! Să mergem deci pe ultima comparație? Nu: Este prea conservator, cu mare tentă neocomunistă, retrograd evident față de partidele istorice, ce vor o liberalizare și democratizare rapidă a țării, un progres material și spiritual substanțial, o ieșire din sărăcia faptică și din cea mai mare sărăcie sufletească, lipsa de dragoste și lipsa forței rugăciunii, lipsa cultului eroilor martiri morți și vii, lucruri ce mulți azi le-au uitat sau mai rău, le terfelesc.

FSN este un partid? Aș zice că nu. Este mai curând o organizație eterogenă, cu o paletă foarte diversă de membri ce îmbracă totul dela dreapta la stânga și invers, dela un liberalism nou printr'o social democrație până la un neocomunism. Baza socială o constituie muncitorii, țăranii și un număr de intelectuali. Stau foarte slab cu tineretul, studenței sau nu și cu intelectuali de elită necomprimiși. Au furat revoluția, au fost beneficiarii subdezvoltării economice și de conștiința amprentată de cei peste 40 de ani de doctrină vicioasă și au câștigat păturile ce au gândit superficial, cu câteva legi de bun simț, ce oricare guvern le dădea sau abroga, cu liberalizarea televiziunii, etc. Deci lumină, carne, colinde de Crăciun, pâine și circ și omul a văzut în D-nul Iliescu noul tătic, dar "bun" de data asta. Este o mare parte din popor ce nu asta vrea în primul rând. Nu asta au vrut eroii de pe 21 Decembrie 1989, nu asta vor tinerii din Piața Universității de azi. Ei vor, ce ar trebui să vrem cu toții: libertate, răsturnarea nomenclaturii, zile noi și luminoase pentru ei și copiii lor și încearcă să fie convingători, să-i convingă pe toți că pentru asta s'a murit în Decembrie, atunci când toți eram uniți și uitasem frica dorind toți totul.

O parte din adepții FSN sunt din categoria "condițională": cei ce au fost amenințați cu nedarea pământului sau pierderea serviciului. Cei mai conștienți, regretă azi că au votat un partid "unic" ce a ieșit în alegeri, și nu fără fraudă și prea mare majoritate, ca și președintele. Ei caută să-și spele greșeala, și mai bine mai târziu decât deloc, migrând spre partidele istorice sau afirmând că ele meritau votul lor.

O parte, însă, este conservatoare, cu mulți nomenclaturiști printre ei ce-și apără cu îndârjire posturile și pensiile. Sunt pasionați și violenți, urăsc tot ce nu e FSN, nu suportă întrebările, acuză stropesc cu noroi tot ce e opoziție.

Fostele vârfuri comuniste sunt lipsite de scrupule, veroase și inumane. In discuție sunt intransigenți, ilogici, neacceptând argumentele. Dar, fie vorba între noi, nici nu știu bine ce vor și cum să ajungă la ce vor. Ar vrea să schimbe câte ceva, dar totul sau aproape totul să rămână pe loc. Să ne facem că muncim, salariul să meargă, întreprinzătorii să nu câștige mai mult căci unde ar mai fi "egalitatea". Nu sunt răi, dar sunt reduși și au grefată bine doctrina anacronică în minte.

Mulți s'au trezit și au realizat valul de asmuțire și zvon rău intenționat ce a plouat în toată campania electorală, au realizat beneficiul privatizării și al unei economii de piață, sperietoarea de până mai ieri. Dar cuvântul mulți, înseamnă oare într'adevăr mulți? Nu cred încă, dar sperăm într'o rapidă conștientizare a cât mai mulți FSN-iști.

Unii cer ruptura structurilor vechi, a vechii ierarhii, cer autonomie locală și resping autoritatea conducerii centrale. In acești doi ani "lumină", unii vor zâmbi trandafiriu și alții trist. Era loc de mai bine și mai repede pe calea mult dorită, speranță a acestor 40 de ani întunecați ai căror victime am fost, victime nu atât ale dictaturii cât ale unei concepții ideologice utopice și inumane. Sperăm din suflet ca dezmembrarea FSN să fie cât mai rapidă, lucru ce ar crește eficacitatea intrării într'o viață nouă, pornirii accelerate pe drumul liberalizării și democratizării efective pe drumul redresării dezastruoasei economii și drumul trezirii noastre din somnul ce ne-a copleșit atâția ani.

România, Iulie 1990

DEMONSTRAȚIA DIN 13 IULIE 1990

NOI VENIM C'O FLOARE, NU CU BÂTE ŞI TOPOARE!

Vineri, 13.07.1990, la ora 17, aproximativ 10.000 de cetăţeni ai Bucureştiului, majoritatea studenţi, erau încolonaţi în Piaţa Operei şi aşteptau începerea marşului organizat de Liga Studenţilor din Institutul Politehnic, Sindicatul studenţilor economişti, Asociaţia studenţilor arhitecţi şi Grupul Independent pentru Democraţie, cu scopul principal de a cere eliberarea domnului Marian Munteanu, preşedintele Ligii studenţilor, reţinut în mod abuziv în urma evenimentelor din 13-15 Iunie a.c. Participanţii erau îmbrăcaţi în marea lor majoritate în alb, fiecare având câte o floare în mână. Pe pancarte se putea citi: "Cerem eliberarea lui Marian Munteanu", "Prin Jilava - spre Europa", "Studenţilor sânge / Minerilor mulţumiri"! "Scor: Iliescu 0 - Mladenov 1", ş.a.m.d.

S'a scandat: LIBERTATE, MARIAN MUNTEANU, NICA LEON, DUMITRU DINCA, VREM ARESTAȚII. Primul popas s'a făcut în faţa Ministerului Justiţiei, unde a fost înaintată o moţiune de protest procurorului general al României. Aici s'a scandat: "Vrem arestaţii", "Arestaţi-i pe mineri!", "Cine i-a chemat/ să fie judecat!", cât şi numele celor reţinuţi. Coloana de demonstranţi a crescut şi, ajungând în Piaţa Universităţii, ea număra în jur de 80.000 de participanţi. Pe tot traseul parcurs, manifestanţii au fost primiţi cu aplauze de către cei care staţionau pe trotuare şi de către cei ieşiţi la geamuri. In Piaţa Romană, ca semn al aducerii aminte faţă de Eroii căzuţi în Decembrie, au fost depuse mii de flori la troiţă. S'a intrat în Piaţa Victoriei, unde s'a scandat: "Noi venim cu o floare / Nu cu bâte şi topoare!" Vicepreşedintele Ligii Studenţilor, Mihai Gheorghiu, conducătorul acestui miting, a citit Protestul către parlament, preşedinte şi guvern, după care a făcut un apel la calm şi non-violenţă. Delegaţia studenţească a intrat în clădirea guvernului pentru a înainta protestul. Intre timp, forţe ale M.Ap.N. au încercuit această clădire. Militarilor li s'au dăruit flori de către demonstranţi. La ora 19,10 delegaţia a ieşit, anunţând că a fost primită de către domnul Popa, şeful de cabinet al domnului Petre Roman. Nu a participat nici un reprezentant al guvernului, iar domnul Popa nu a precizat dacă acest protest va primi un răspuns sau nu. La ora 19,30, cei aproximativ 100.000 de demonstranţi au părăsit grupat Piaţa Victoriei, scandând: "Păcat, păcat / De sângele vărsat", "Libertate!", "6 luni / de minciuni!" şi cântând Imnul Golanilor. Prin faţa fostului C.C., coloana a trecut în linişte, în semn de omagiu faţă de cei căzuţi aici. Depăşind acest loc, au început din nou să scandeze: "Pe 16-22/ cine a tras în noi?", "Somn uşor, somn uşor / Aţi votat un dictator!", "Cu televizorul, / Aţi minţit poporul!", şi bineînţeles, din nou, numele celor arestaţi în urma evenimentelor din 13-15 Iunie.

La încheierea acestei demonstraţii, în Piaţa Operei au luat cuvântul domnul Mihai Gheorghiu, domnul Eugen Lagu, preşedintele Ligii studenţilor din I.P.B. şi prodecanul Facultăţii de transporturi, domnul Ioan Făgeţean. Pe toată perioada acestui marş, din microbuzul aflat în faţa coloanei şi pe care era instalată o staţie de amplificare, domnul Mihai Gheorghiu a făcut nenumărate apeluri la calm, raţiune şi non-violenţă.

Cătălin CRISTICI

Ziarul "TIMISOARA"

ÎNTRE REALITATE ŞI MINCIUNĂ

Ion MOLDOVAN

Este cunoscut în lumea întreagă că dintre ţările **socialiste** cel mai mult a suferit România în cei 45 de ani de comunism:

- genocid în lagărele şi închisorile cu deţinuţi politici.
- colectivizarea forţată a agriculturii cu arestări, anchete, bătăi, omoruri şi deportări.
- cel mai scăzut nivel de trai (exceptând doar Albania), lipsa **alimentelor** şi a bunurilor de larg consum, criza de energie în general, locuinţele, sălile de învăţământ şi spectacole neîncălzite, (7-12 grade **Celsius**), criza de apă etc. etc.
- diferenţa enormă dintre viaţa bogată, îmbuibată a nomenclaturii de partid şi restul populaţiei.
- Îmbogăţirea fără măsură a şefilor şi acoliţilor acestora din comerţul de stat cu bunuri de larg consum, din administrarea agriculturii, a **hotelurilor, restaurantelor, magazinelor şi lipsurile au** generat scumpirea vieţii, inflaţia nedeclarată, corupţia oamenilor, vinderea conştiinţei pentru bunuri de larg consum.
- investiţii nejustificate economic, nerentabile.

Nicăieri minciuna, nepotismul şi corupţia nu au fost ridicate la rang de virtute ca în România. Minciuna, lipsurile, corupţia şi sloganurile au dominat toate sectoarele de activitate **pornind** dela comitetul central, dela academie, dela ministere, până la ultima şcoală **elementară**, până la ultimul atelier din industrie sau cooperaţie, până la ultima gospodărie de stat şi cooperativă agricolă, până la ultima prăvălie, până la ultimul salon de spital, până la ultimul sfat **popular** din **ultimul sat.**

Ataşamentul faţă de partid, faţă de securitate, bacşişul şi nepotismul condiţionau angajarea şi promovarea în funcţii. O comportare cinstită era considerată anacronică în România. In această con**junctură este normal să se** pună întrebările: cum a fost posibil un asemenea rezultat în alegerile dela 20 **Mai 1990? (peste 85% din** voturi pentru preşedintele F.S.N. şi circa **66%** pentru candidaţii F.S.N. în parlament); Care sunt cauzele? Nu vor **Românii** schimbări în sistemul politic şi economic?

Asupra scrutinului din 20 Mai 1990 s'a comentat foarte mult şi se comen**tează încă, atât în presa** din ţară cât şi în presa şi radio-televiziunea din străinătate. **Comentariile** conţin şi declaraţii ale unor **persoane** care au făcut parte din centrele de votare, ale delegaţiilor străine care au luat parte la alegeri, ale reporterilor din ţară şi de peste hotare care au urmărit evoluţia electoratului nu numai în timpul alegerilor şi **al campaniei** electorale de după 1 Mai 1990, ci şi pe timpul dela **Revoluţia** din Decembrie 1989, până la alegeri, ale altor personalităţi mai deosebite care au cunoscut şi cunosc atmosfera politico-socială din România. O analiză a acestor comentarii şi declaraţii **poate** fi rezumată după cum urmează.

Revoluţia a avut în primul rând un caracter anticomunist şi nu numai anticeauşist, iar F.S.N. constituit după masacrele din timpul revoluţiei s'a întitulat o emanaţie a revoluţiei. Noii reprezentanţi în conducerea ţării şi **a judeţelor (cum şi cine i-a** ales?) aproape în întregime, au aparţinut şi nomenclaturii vechiului regim comunist. S'a susţinut că pe uşile judeţenelor de par**tid şi ale primăriilor (tot de** partid) aceştia au intrat primii cu ocazia revoluţiei. Dacă au intrat şi alţii, care într'adevăr au pătimit în vechiul regim, aceştia au fost imediat înlăturaţi, daţi afară pe aceleaşi uşi. Intr'un timp destul de scurt F.S.N. s'a organizat şi a preluat toate puterile în stat. Schimbările de persoane care s'au produs în ministere, în instituţii şi întreprinderi, au apărut şi apar în continuare ca nişte rotiri de tip ceauşist, afirmându-se tot timpul că aceştia sunt specialişti şi nu pot fi înlocuiţi cu alţii.

S'a relatat că Securitatea (marea frică a cetăţenilor) a fost **desfiinţată**, în realitate a trecut sub **ocrotirea** forţelor militare condusă tot de nomenclaturi rotite. Iniţial se spunea că F.S.N. nu este partid, nu va candida în alegeri, ca apoi să se constitue în partid politic cu drept de a candida în alegeri, deţinând şi puterea de stat.

Cererile partidelor de opoziţie ca F.S.N-eul (fiind deja partid) să renunţe la putere şi să participe la alegeri la egalitate cu celelalte partide nu au avut succes. La manifestaţiile populaţiei şi a partidelor amintite **F.S.N.-ul** a organizat contra-manifestaţii aducând mineri din **Valea Jiului**, muncitori din fabrici şi din **judeţele** din jurul Bucureştiului cu urmări din cele mai desavantajoase pentru partidele istorice, sedii devastate, maltratări şi chiar omoruri. Se părea, mai ales în Bucureşti, că a început o nouă revoluţie, o contra-revoluţie, cea a **F.S.N.-ului** dela putere **contra aceloraşi tineri care** au făcut revoluţia din Decembrie 1989 şi contra partidelor istorice care au pătimit cel mai mult sub **comunism. In astfel de** împrejurări a apărut Declaraţia dela Timişoara şi **apoi protestatarii din Piaţa** Universităţii din Bucureşti cu greva foamei şi din alte **centre din ţară. In sfârşit, F.S.N.-ul** acceptă totuşi să stea de vorbă cu partidele istorice şi să se constituie CPUN-ul, acel parlament provizoriu pentru elaborarea legii electorale având ca membri (aşa zişi deputaţi) 59 plus 1 din partea F.S.N. şi 49 din partea partidelor de opoziţie. Din partidele de opoziţie însă, peste jumătate chiar, păreau nişte emanaţii deghizate ale F.S.N-ului, încât **orice** lege sau articol de lege era votat aşa cum propunea F.S.N-ul. Nu se putea vorbi de o opoziţie. Preşedintele provizoriu a rămas tot Ion Iliescu, preşedinte de guvern tot Petre Roman, fără alte schimbări esenţiale de persoane în sectoarele de activitate.

Propaganda electorală pentru F.S.N. a început în realitate mult înainte de 1 Mai 1990, a început **îndată** după revoluţie şi a continuat până la alegeri. Reprezentanţii F.S.N-ului, domnul Iliescu şi domnul Roman mai ales, au apărut în repetate rânduri prin întreprinderi şi instituţii, sub formă de vizite de lucru, dar cu influenţă politică, ceea ce partidele de **opoziţie nu au putut s'o facă.** Tot timpul s'au emis decrete şi apoi legi cu măriri de salarii pentru diverse categorii de mun**citori**, pensii de 500 lei pe lună pentru pensionarii CAP, salarii întregi în industrie, deşi planul nu este îndeplinit etc. Concomitent (pe bază de împrumuturi şi ajutoare de peste hotare) s'a mărit cu ceva cantitatea de alimente pentru cetăţeni. A apărut carne de **vită fără prea mari înghesuieli la cozi, mezeluri** şi cârnaţi probabil cu mai puţină soia, pâine uneori mai bună, în rest toate la coadă ca şi mai înainte. Acestea, aşa zise **avantaje**, au apărut ca drepturi răpite de Ceauşescu şi dăruite de F.S.N. poporului.

Pentru propaganda electorală F.S.N-ul avea de toate. Sedii puteau fi **toate**, instituţiile şi întreprinderile cu directori cu tot, maşini de scris, hârtie pentru **ziare**, tipografii cât se doreşte, accesul cu uşurinţă la T.V. şi radio care erau la dispoziţia preşedintelui provizoriu. Presa guvernului, a F.S.N-ului, ajungea la timp la destinaţie spre deosebire de cea a opoziţiei care, fie că nu ajungea la timp la destinaţie, fie din motive necunoscute, se pierdea pe parcurs. Dar despre nevoile materiale ale opoziţiei şi de spre modul cum putea să-şi facă propaganda vom vorbi cu altă ocazie.

România, 2 Iulie 1990

VLAICU IONESCU

PROFEŢIILE LUI NOSTRADAMUS ASUPRA ROMÂNIEI

ÎN LOC DE INTRODUCERE: INTERVIU LUAT DE ZAHU PANĂ AUTORULUI

Majoritatea cititorilor noştri îl cunosc desigur pe Vlaicu Ionescu, atât ca pictor (mulţi vor fi şi văzut numeroasele sale expoziţii), cât şi ca filosof (fost profesor de Filosofia Artei la Univ. Volkhochschule din Munchen, membru al Academiei de Stiinţe din N. York, articole şi conferinţe asupra iconografiei bizantine, Brâncuşi, Teoria Sistemelor Generale la N.Y. University etc.)

Dar în special prof. Vlaicu Ionescu e cunoscut prin lucrările sale asupra lui Nostradamus.

Vlaicu Ionescu a realizat încă din tinereţe necesitatea judecării istoriei dintr'un punct de vedere nou, care să se opună atât viziunii strict materialiste a explicaţiilor marxiste, cât şi concepţiilor dominante din filosofiile apusene, care, chiar când nu sunt permeate de materialism (ca în majoritatea universităţilor americane), rămân la nivelul unei fenomenologii sociologice şi economico-politice, departe de cauzalităţile ascunse, transcendente, arborate de vechile tradiţii şi, în speţă, de creştinism.

In acelaşi timp, el realizează că o metafizică non-materialistă, ca bază a unei filosofii a istoriei, nu poate fi primită de omul modern (înclinat din ce în ce mai mult către proba concretă), dacă rămâne la nivelul de simplă teorie şi nu aduce dovezi "clare şi distincte", pentru a folosi termenii cartezieni cunoscuţi.

El porneşte dela ideea că dacă fenomenul profetic ar putea fi demonstrat prin dovezi care să înlăture orice obiecţii şi îndoieli, implicaţiile filosofice ar fi atât de covârşitoare, încât întreaga concepţie materialistă, cu tot cortegiul ei de teorii sociale, politice şi istorice s'ar dărâma ca un castel de cărţi.

El nu-şi alege ca bază a cercetărilor sale profeţii Vechiului Testament. In majoritatea lor, aceştia erau pe de o parte prea legaţi de destinul poporului evreu, iar pe de altă parte, chiar când textele respective nu rămâneau la o critică socială şi la o propovăduire etico-religioasă, ci conţineau prevestiri (ca spre exemplu cele mesianice), acest texte nu ne sunt cunoscute în forma lor originară, ci prin copii tardive, pline de interpolări, şi deci inadecuate unor comparaţii cu evenimentele istorice, care să constituie probe ştiinţifice asupra veracităţii acelor preziceri.

Vlaicu Ionescu îşi alege deci textul profeţiilor nostradamiene, text care e perfect cunoscut, în forma sa originară, căci ediţiile prime, din 1555 şi 1558, mai există încă în marile biblioteci iar cele ce le-au urmat nu fac decât să reproducă pe primele. Nici o critică modernă n'a contestat autenticitatea acestor texte.

Inarmat cu temeinice studii în domeniul linguistic, în simbolismul tradiţiilor vechi, în istorie şi religii comparate, Vlaicu Ionescu păşeşte deci la stabilirea unei metode ştiinţifice de descifrare a operei nostradamiene. Această metodă este explicitată în prima parte a primei sale lucrări "Le Message de Nostradamus sur l'Ere Prolétaire" (1976), în introducerea căreia sunt expuse şi principiile sale de filosofia istoriei, precum şi motivele pentru care şi-a ales ca temă a acestei prime lucrări evoluţia comunismului mondial.

Lucrarea e primită în Franţa cu vădit entuziasm şi numeroşi specialişti în esoterism şi filosofie tradiţională nu întârzie să declare lucrarea autorului român ca cea mai importantă din tot ce s'a scris vreodată în acest domeniu. E suficient a cita o singură frază a filosofului francez Jean Phaure: "Vlaicu Ionescu este în materie de exegeză hermetică şi profetică ceea ce Alexander Soljeniţin este în materie de literatură de mărturie şi luptă". Prezentarea acestei lucrări a fost făcută şi în ziarul nostru la timpul potrivit.

Urmează publicarea altor studii ca: "Nostradamus et la Gnose", unde se subliniază apartenenţa profetului la creştinismul mistic şi metafizic al Sf. Ioan, apoi revoluţionara sa lucrare "Nostradamus et les Planètes Trans-saturniennes", unde se demonstrează că Nostradamus descoperise cele trei planete Uranus, Neptun şi Pluto şi că el folosea poziţiile acestora în diverse catrene, pentru indicarea precisă a datelor unor evenimente.

In sfârşit, în 1986, apare ultima sa lucrare importantă "Nostradamus, L'Histoire Secrète du Monde", unde se trece în revistă de astă dată mai ales istoria Angliei şi a Statelor Unite.

In viitoarea lucrare ce se află în curs de redactare, autorul va expune atât anticipările nostradamiene în ştiinţă şi tehnică (mai ales microfizică şi astronomie), cât şi concepţia sa ciclologică, adică a felului cum anumite numere (ca spre exemplu cele deduse din precesiunea equinoxială) ritmează istoria. Aceasta va completa seria argumentelor pentru o filosofie a istoriei bazată pe cauzalităţi superioare celor susţinute de reducţionismul raţionalist şi materialist.

Cititorii noştri au citit desigur unele recenzii publicate de ziarul nostru asupra acestor cărţi, iar cei care au citit prima lucrare au fost desigur impresionaţi că Nostradamus acordă o substanţială atenţie României, după cum rezultă dintr'un capitol dedicat catrenelor privitoare la ţara noastră.

Ca şi în privinţa Americii, unde autorul (spre deosebire de toţi interpreţii precedenţi) descoperă şi lămureşte numeroase catrene privind această ţară, şi în privinţa României el abundă în descoperiri pe cât de originale pe atât de inspirate.

Am întrebat pe Vlaicu Ionescu care e semnificaţia pentru noi Românii a interesului pe care Nostradamus îl acordă unei ţări aproape ignorată de coloşii contemporani.

V.I. - Dacă ne gândim că puterea sau geniul care a inspirat textele nostradamiene provine dela Duhul Sfânt, atunci vom înţelege că Divinitatea s'a îndurat să acorde ţării noastre un destin deosebit. Atenţia dată de Nostradamus acestei insule de latinitate din sânul popoarelor slave ("l'Isle Francque", cum e numită într'un catren) e doar reflectarea unei alte atenţii, care e de sursă supraumană. Intre altele, poate s'a voit a se experimenta ce va produce ortodoxia bizantină grefată pe un popor latin. Mulţi Români se vor simţi mândri şi se vor bucura poate de acest lucru. Pe mine personal mă sperie. Mă sperie fiindcă o graţie electivă de acest fel implică şi obligaţii deosebite. Stim cu toţii ce s'a petrecut cu poporul ales când a dezertat dela sarcina şi misiunea sa de receptacol mesianic. Stim de asemenea prin câte umilinţe a trecut Franţa după renunţarea la misiunea ei de principală apărătoare a catolicismului şi a monarhiei de drept divin, după acel "iluminism", care a dus la revoluţie şi regicid.

După legile ciclice, istoria nu trece numai sub influenţa succesivă a semnelor zodiacale, conform precesiunii equinocţiale, sau prin cele patru faze ale tetractisului pitagoreic, simbolizat de acel uriaş **compus din aur, argint, aramă şi fier,** de care vorbeşte Daniel à propos de visul **regelui său. Istoria mai apare şi în trei faze** succesive, dominate de Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Iisus însuşi, Verbul încarnat, a cărui perioadă cuprinde întreaga epocă a Peştilor (circa 2160 ani) se prezintă ca urmaş al "legii celei vechi", dată lui Moise de Dumnezeu Tatăl. Perioada acestei prime ipostaze a Sfintei **Treimi** durat cât precesiunea equinoxială **de-a** lungul a două constelaţii: Taurul şi Berbecul. A treia perioadă va fi a Duhului Sfânt "mângâietorul", pe care Iisus promite că-l va trimite şi care, chiar înainte, "grăise prin prooroci", cum spune Crezul. Această ipostază a Treimii se manifestă imediat, după înălţarea lui Iisus, prin mici flăcări de foc, apostolilor. Tot ea inspiră Apocalipsul, prima profeţie a epocii creştine, şi tot ea apare lui Nostradamus, după cum o prezintă el în Prefaţa la Profeţii, ca o mică flacără: "Flamme exigue". Este greşit deci a presupune, cum susţin anumiţi pseudoteologi, că profeţii ar fi apanajul Vechiului Testament, şi că deci acţiunea profetică a Sfântului Duh ar fi amuţit în epoca Creştinismului.

"Duhul adevărului", care poate fi clar demonstrat prin comparaţia a patru secole **de istorie universală cu textele nostradamiene, e o probă prea evidentă a unei intervenţii transcendente ca să nu pună pe gânduri chiar pe cei mai sceptici sau agnostici, după cum am încercat a demonstra în lucrările noastre.**

Duhul Sfânt n'a încetat a acţiona nici în perioada Tatălui, nici în cea a Fiului, dar el se va manifesta din plin şi cu precădere când vom intra în Vărsătorul prin precesiunea equinoxială. Deocamdată suntem în faza de tranziţie, când lumea e zguduită de tribulaţiile de sfârşit de ciclu şi când se observă deja caracterele noului eon.

In ciuda atâtor năvăliri şi vicisitudini suferite **de-a** lungul secolelor, insula Românilor rămâne, printr'o graţie a cerului, liberă, **neocupată** şi nealterată în limba şi tradiţiile **strămoşeşti** (Ile francque" mai însemnează şi "île franche", insulă liberă!) Mai mult, acest popor e ajutat în mod miraculos şi în ciuda unor puternice imperii vecine, să se unifice ca ţară independentă. Noul său nume apare deja cu patru secole înainte **într'un** catren nostradamian ca: "la Grande Romanie".

Impunea această graţie şi anumite **obligaţii? Dacă legea karmică are sens** şi pe plan colectiv, atunci răspunsul e afirmativ. Aceasta ne-ar explica, printr'o cauzalitate mai profundă, pentru ce, timp de 42 de ani (dela abdicarea lui Mihai în 1947 la Revoluţia Română din 1989) poporul român rămâne sub una din cele mai feroce şi **dizolvante** forme ale comunismului, această plagă socială, **numită de Nostradamus "la peste", "la prostituee", "dame adulterine", "commun advenement", "Babylonne", etc.**

Z.P. - Găsiţi semnificativ faptul că această perioadă neagră se închide odată cu sărbătoarea naşterii Domnului?

V.I. - **Bineînţeles ca e semnificativ,** dar pentru cei care ştiu să vadă lucrurile mai în adâncime. Si e interesant de observat că numărul 42 este şi el o "trehemidă" (trehemi, trei şi jumătate), cum numeşte Nostradamus durata a trei şi jumătate unităţi de timp (jumătatea septenarului, prototipul săptămânei), care apare atât la Daniel cât şi în Apocalips, unde Sf. Ioan îl dă ca durată a domniei "Bestiei".

După cum am arătat în lucrările **noastre, dând pentru T din formula 3 1 2T diferite valori (în general numere** ciclologice), aflăm atât duratele menţionate de Daniel şi Sf. Ioan, cât şi **cele date de Nostradamus în legătură cu Revoluţia** Franceză şi cu cea Rusă. Pentru aceasta din urmă, profetul precizează o durată de 73 1/2 ani, ceea ce implică numărul ciclologic 21 ani ca valoare a lui "T". In cazul României, T est de 12 ani, căci 3 1/2x12=42.

Z. P. - Ce atitudine recomandaţi deci Românilor?

V.I. - Dacă au mai rămas Români care să nu judece după calapoadele impuse de şcoala marxist-materialistă, sau conform reducţionismului pragmatic (pretins ştiinţific) apusean, ei vor vedea în fenomenul nostradamian dovada existenţei unei lumi superioare, unde istoria e prefigurată atemporal şi unde poate fi citită anticipat de spirite privilegiate, dar şi o lume a valorilor şi a cauzalităţii karmice, care oferă manifestarea istoriei ca lecţie morală, din care să învăţăm ceva, şi nu ca înşirare amorfă de evenimente, legate liniar prin simple cauze materiale. E de dorit deci ca Românii, după experienţa a 42 ani de opresiune şi umilinţă, să-şi pună întrebarea fundamentală: care a fost păcatul care a putut aduce o astfel de mânie a cerului şi ce trebue făcut ca asemenea consecinţe să nu se mai abată asupra noastră. Doar făcând acest lucru se vor putea numi creştini şi se vor deosebi de popoare care au suferit secole de vicisitudini, dar nu se întreabă dacă răul nu vine dela ele însele, că deci ar trebui să se purifice, ci condamnă doar pe străini.

Românii vor găsi poate şi catrenul care face aluzie la acel păcat, la cauzele karmice care au precedat acestei perioade obscure, perioadă pe care profetul o anunţă ca consecinţă prin cuvintele: "Si grande peste en ce lieu viendra naistre!" (Cât de mare va fi plaga ce se va naşte în acele locuri!)

Z. P. - Mă gândesc că probabil astfel se explică faptul că, în timpul cel **mai** glorios al puterii otomane, un Stefan, care ţinea seama de un înţelept creştin ca Daniil şi clădea câte o mânăstire după fiecare bătălie, a reuşit să-şi salveze ţara, în timp ce regate ca Ungaria erau făcute paşalâcuri.

V.I. - Exemple de acest fel, în care există o unitate între puterea statală şi cea religioasă, abundă **de-a** lungul istoriei. Din păcate însă rar se întâmplă ca **omul** să înveţe din istorie şi mai ales să ajungă **a-şi** cunoaşte propriile erori.

Z.P. - După cum înţeleg, concepţia metafizică pe care o adoptă un popor sau o cultură la un moment dat nu rămâne într'un plan abstract, ci are putere de a se manifesta la modul cel mai concret în viaţa şi în destinul acelei societăţi.

V.I. - Iată un lucru pe care omul modern ar trebui să-l înţeleagă, după câte probe ne-a dat istoria, mai ales în tribulaţiile

Continuare în pag. 10

Metamorfoză...

Andrei PANDREA

Cu frica mistuită, învățăcei întru democrație, Românii și-au găsit curajul în stradă.

Cot la cot și gând la gând, cu sutele, cu miile, cu zecile de mii, ei au umplut piețele,, bulevardele și străzile orașelor, dând frâu liber sentimentelor și dorințelor celor mai arzătoare, în adunări și demonstrații fără precedent.

Imensul torent de energie, imprevizibil și greu de stăpânit - chiar și când el se distila, zi și noapte și timp de peste o lună, din marea calmă și îndiguită a Golanilor civilizați, în bancuri, voie bună și vigilență - i-a cam înfricoșat pe unii, întrucât cerințele și lozincile au rămas coerente și nu s'au schimbat: "Jos comunismul" și "jos dictatura", în nemunăratele lor variante, atât de spirituale și de stenice.

Nu-i totuși de mirare cum, aceiași manifestanți, tineri și mai puțin tineri (elevi, studenți, tehnicieni, muncitori, profesori, medici, arhitecți și câți alții) s'au pricopsit, rând pe rând, cu tot soiul de porecle? "Huliganii' din Decembrie '89 au devenit, în aceeași lună, "tineretul minunat"; spre a fi, mai apoi, tratați de "golani" (cu scuze) în râsul curcilor; pentru a li se ura, tot lor, dar fără scuze, în limbaj elevat și nepărtinitor: "să crape", întrucât ei toți ar fi, nici mai mult nici mai puțin, decât "fasciști în slujba Occidentului", după cum ar fi spus și răposatul!

Ai acelui Occident, din care am făcut parte, atât de așteptat azi de România și de Români, spre a ne înlesni întoarcerea în Europa. Dacă "huliganii, golani și fasciști" nu se dovedesc a fi decât "tineretul minunat" al țării, nu vor fi, oare, acei care poreclesc doar niște lupi îmbrăcați în piele de oaie? Fiindcă după cât se știe "lupul își schimbă părul, dar năravul ba"...

PROFEȚIILE LUI NOSTRADAMUS ASUPRA ROMÂNIEI

Urmare din pag. 9

prin care a trecut omenirea dela Revoluția Franceză până azi, adică în acest sfârșit de ciclu, pe care l-am numit Era Proletară.

Au fost grosso modo trei concepții metafizice care s'au manifestat, mai ales începând cu așa zisul "Iluminism", care a precedat și pregătit Revoluția Franceză: puritanismul religios, care s'a dezvoltat în America și a stat la baza constituției sale, metafizica materialistă atee, dezvoltată de pozitivismul francez, apoi de stânga hegeliană și culminând în marxism, și o a treia poziție metafizică, oarecum intermediară: vitalismul. Hrănit de darvinism și progresele în biologie, metafizica vitalistă a văzut în "viață" realitatea supremă.

Nici una din aceste poziții metafizice nu s'a menținut în mediul academic, ci au coborît în arenă, generând concepții politice și economice care s'au și pus în aplicare.

Puritanismul american a generat o politică de liberalizare a persoanei umane, cu garantarea drepturilor acestei persoane, fața de constrângerile posibile din partea statului. La bază stătea credința că Dumnezeu a dat omului o misiune în a se realiza pe sine atât pe plan spiritual cât și material, dar cu aplicarea legilor creștine de respect pentru aproape. Consecințele pe plan politico-economic au fost, după cum știm, spectaculare.

Odată America ajunsă o supra-putere se pune însă întrebarea: în ce măsură a corespuns și corespunde chemării sale, obligațiilor sale etice fâță de țari care așteptau sprijinul ei sau o arbitrare imparțială cel puțin. In ce măsură a fost adică conștientă de răspunderea sa fața de providența, care a ales-o și a făcut-o mare putere. Dar aceasta e cu totul altă problemă care s'ar putea trata separat.

Z. P. - Ce părere are Nostradamus în această privință?

V.I. - Pe cât se arăta de mulțumit de America lui Washington, pe atât se arată de nemulțumit și critic asupra Americii de azi. Et pour cause! Concepția materialistă a generat în politică marxism-leninismul, care a dus la faliment atât cultural cât și economic. In sfârșit, metafizica vitalistă a generat național-socialismul german, cu tot cortegiul său de consecințe: supremația biologică a rasei, accentul pe "Volk" în detrimentul persoanei, îndepărtarea de creștinism și apropierea de mitologia vechilor Germani, dar nu înțeleasă în spiritualitatea sa (cum o făcuse Wagner sau un filosof ca Iulius Evola), ci printr'o utopică iluzie a supra-omului biologic. De aici ideile de eugenie rasială, antisemitism, anti -slavism, idei care i-au târît în război și în catastrofa finală bine cunoscută.

Consecințele istorice concrete ale acestor trei poziții metafizice pe care le-am pomenit în linii generale au făcut obiectul unei importante lucrări a lui Alexandru Manoilescu (fiul cunoscutului economist Mihail Manoilescu), cu care am fost coleg la filosofie. După o viață de privațiuni sub regimul comunist, Alexandru Manoilescu moare în 1967 iar lucrarea sa n'a fost tipărită nici până în ziua de azi.

Z. P. - Iată un lucru deosebit de trist.

V.I. - Găsesc că e unul din numeroasele exemple de valori culturale sugrumate în fașă de Leviathanul totalitar modern. Dar despre acestea s'a scris imens și se va mai scrie încă.

Z. P. - Ne permitem să vă întrebăm acum care sunt evenimentele evocate de Nostradamus despre România și pe care vreți să ni le descrifrați în articolul pe care l-ați pregătit pentru ziarul nostru.

V.I. - Voi încerca să prezint analiza unor catrene deja publicate în cartea mea din 1976 și în plus o serie de catrene complet inedite, despre ultimele evenimente în special. Sumarul evenimentelor de care mă voi ocupa în această prezentare e următorul:

1. - Unirea Principatelor sub Cuza și obținerea independenței sub Carol I.

2. - Primul Război Mondial, România ca limită a frontului de Est.

3. - Al doilea Război Mondial și bombardamentele dela Ploiești și București.

4. - Invazia României de către armatele sovietice.

5. - Regele Mihai ca ultim rege Hohenzollern.

6. - România sub comunism.

7. - Opresiunea României de către Stalin.

8. - Decăderea socială și culturală sub comunism.

9. - N. Ceaușescu, al doilea tiran al României. Maestru al duplicitații și înrăutățirea declinului cultural și economic. A doua mențiune a unui "traducător" nostradamian.

10. - Câteva implicații filosofice ale catrenului precedent.

11. - Mișcarea țărilor est-europene împotriva comunismului.

12. - Căderea Zidului din Berlin, Revoluția Română și moartea lui Ceaușescu.

13. - Ceaușescu și masacrele din Decembrie 1989.

14. - Izbucnirea Revoluției în București în 21-22 Decembrie. Subteranele securității.

15. - Mihail Gorbaciov. Perestroika sau comunismul de jumătate măsură. Glasnost sau seducția Europei. Sacrificarea soților Ceaușescu. Posibila execuție a lui Gorbaciov.

16. - Primele alegeri după Revoluția Română.

17. - Sfârșitul regimului comunist și alungarea lui Ion Iliescu.

Z.P. - Mulțumim prof. Vlaicu Ionescu pentru interviul acordat și pentru traducerea în limba română a textelor sale nostradamiene privind România și pe care, cu permisiunea sa, le publicăm în continuare.

NOSTRADAMUS

DESPRE ROMANIA

1. Unirea Principatelor sub Al. Cuza și obținerea independenței sub Carol I.

X-41

En la frontière de Caussa et de Charlus,
Non guères loing du fond de la valée,
De ville Franche musique a son de luths
Environnez combouls et grand mittee.

Traducere literală:

Inlăuntrul frontierei lui "Caussa" și a lui "Charlus",
Deloc departe de fundul văii,
Dela orașul liber muzică cu sunet de lăută
Inconjurate țambale și mare grupare de coarde.

Conform unei metode de ocultare obișnuită în textele sale, Nostradamus (asemenea unor alchimiști) alege localități (mai ales din cele bine cunoscute de el din Sudul Franței) și le schimbă puțin ortografia pentru a sugera cu totul altceva.

In cazul nostru, el alege trei orașe de pe valea unui afluent al Garonnei: Caussade, Caylus și Villefranche-de-Rouergue, nume pe care le schimbă în "Caussa", "Charlus" și "Ville Franche". Felul în care a schimbat pe primele două ne evocă imediat următoarele anagrame:

CAUSSA = A. CUSA A (lexandru) CUZA

CHARLUS = CAROLUS H.

= CAROLUS H (ohenzollern)

Villefranche-de-Rouergue e redus și transformat în "ville Franche", pentru a ne sugera că e vorba de un oraș devenit liber sau independent. E clar că ni se sugerează Bucureștiul, care, sub Carol I, devine capitala unei Românii independente, în urma Războiului Ruso-Turc din 1877-78 (victoria dela Plevna), prin Tratatul dela Berlin, când România câștigă și Dobrogea.

Să observăm că primele trei provincii care s'au unit pentru a forma România erau toate limitrofe Dunării. Pe de altă parte, când profetul menționează "fundul văii", trebue înțeles (prin antonomasă) valea prin excelență, care, în cazul țării noastre, e valea Dunării. Dacă "la valée" e pusă pentru a sugera prin anagramă "Valahie", atunci "fundul Valahiei," adică Sudul acesteia, este deja o aluzie la poziția Bucureștilor.

Ca să nu ne îndoim că profetul cunoștea încă din sec. XVI noul nume adoptat de principate prin unirea lor sub A. Cuza în 1859, el îl strecoară în ultimul vers printr'o figură criptografică, pe care o folosește și în alte ocazii, după cum am arătat în lucrările mele. In cazul nostru, numele "ROUMANIE", care are 8 litere, e împărțit în patru secțiuni de câte două litere (numite în criptografie "digrame" sau "digrafuri"):

RO-UM-AN-IE

Pentru fiecare din aceste digrafuri, el potrivește câte un cuvânt care să conțină unul din digrafuri, apoi așează cuvintele în ordinea justă, care să permită aceeași succesiune de digrafuri ca în RO-UM-AN-IE,

ENVIRONNEZ COMBOULS
RO MU

et GRANDE MITTEE
AN IE

Să observăm că fiecare digraf e conținut cu perfectă simetrie în interiorul cuvântului respectiv: RO are patru litere la stânga și patru la dreapta iar AN are 2 la stânga și 2 la dreapta. In celelalte două cuvinte, digraful e despărțit de un centru de simetrie care e tot un digraf. Aceste două feluri de simetrie se succed alternativ.

Să observăm de asemenea că dacă N. ar fi pus "kumbales" în loc de "combouls", digraful UM s'ar fi menținut, ar fi câștigat chiar prin ordinea literelor, dar ar fi pierdut simetria demonstrată mai sus (care dovedește că nu e vorba de simple coincidențe). Ca și în alte cazuri relevate de noi, N. se dovedește un iubitor al simetriei.

In sfârșit, mai constatăm că totalul literelor din cele patru cuvinte dau în mod succesiv seria: 10-8-6-6 serie care și ea are o semnificație, dacă luăm pe 10 drept 1 (conform metodei aritmologice de reducere a întregilor la o cifră, prin adunarea cifrelor componente).

Intr'adevăr, ceea ce obținem este 1866, anul care separă domnia lui Cuza de cea a lui Carol I, căci în acest an se produce atât abdicarea primului cât și înscăunarea celuilalt. De altfel, începutul catrenului "en la frontiere", pe lângă sensul spațial, poate avea și un sens temporal, mai ales dacă, prin identitate fonetică, luăm pe "en" ca "an" și citim: "anul frontieră al lui Cuza și Carol". Anul la care face deci aluzie primul vers e indicat criptic în ultimul vers.

Traducere finală explicită (scholie)

Inlăuntrul frontierei a trei provincii dunărene (En la frontière...de la valée), unite sub domnitorii Alexandru Ioan Cuza și Carol I de Hohenzollern (de Caussa et de Charlus), în apropiere de valea Dunării (non guère loing du fond de la valée), din capitala București, devenită independentă (de ville Franche) ca și noua țară, ce-și ia ca nume România (RO-UM-AN-IE), se va auzi muzica orchestrei de lăute (musique à son de luths), de țambale (combouls) și alte instrumente de coarde (mittee), taraf de lăutari, înconjurați de populația prinsă'n horă (environnez).

E clar că profetul a fost impresionat în viziunile sale de bucuria cu care poporul român și-a sărbătorit unirea cântând și jucând "Hora Unirii".

CONTINUARE IN NR. URMATOR

CRONICA IDEILOR

TRADIȚIE ȘI REVOLUȚIE

-I-

Ion HALMAGHI

Schimbările toboganice care au apărut în țările din Răsăritul Europei sunt produsul unor prelungite și intensificate tensiuni revoluționare care au dominat întregul spațiu al ideologiilor marxiste și al regimurilor comuniste. Revoluțiile din țările satelite, și din Rusia Sovietică sunt în curs de desfășurare și devenire. Nu sunt încă terminate. Insă, în orizontul istoric al acestor ideologii, perspectivele de azi, ne indică un caracter apocaliptic, deoarece, în final, aceste ideologii vor primi un certificat de deces, fără șanse escatologice, adică fără mântuire. In schimb, prin destrămarea comunismului, lumea occidentală se salvează, măcar de anxietatea devastatoare a dominației bolșevice.

DEZBATERILE ACTUALE

Se poartă asupra mutațiilor ca atare, asupra chipului de viitor al țărilor eliberate și asupra ideologiilor care vor prevala: capitalism, naționalism, federalism, etc.

Toți comentatorii încearcă să desprindă profilul viitorului și aspectele semnificative ale lumii viitoare. Ele privesc Occidentul sau Europa ca entitate culturală, civilizatorie sau formă de viață caracteristică pentru lumea de azi. De aici, implicațiile se răsfrâng asupra întregii lumi.

De peste tot apar sugestii, formule miraculoase, planuri de refacere economică, concernuri bancare de învestiții și achiziționare de acțiuni, consorturi profesionale de organizare administrativă și statală, de redactări de constituții, și tehnocrați de toate categoriile, pe lângă experți militari și de securitate colectivă.

Se poate vorbi, după invazia bolșevismului, de o nouă invazie în Răsăritul Europei și, într'un anumit fel și în Occident. Invazia "tehnocraților" care oricât de pregătiți ar fi în domeniul lor, ei reprezintă invazia "veneticilor", căci sunt străini de realitățile istorice, spirituale, naționale, sociale, etc. ale țărilor din Estul european. Nu se poate tăgădui o oarecare generozitate a tehnocraților, dar preocuparea lor precumpănitoare nu privește și cultura care este expresia directă a unor caractere etnice infra-structurale și specifice, prin care popoarele se manifestă creator în istorie, și-și construiesc personalitatea națională. Tehnocrații fac separație între civilizație și cultură, și în felul acesta ignorează caracterul unitar, coerent al vieții sociale, fundamentele psihice prin care se înfăptuiește "trăirea laolaltă", solidaritatea societății și comunitatea morală.

Generoșii tehnocrați, care doresc refacerea țărilor din Răsăritul european, nu țin seamă de structura specifică etnică a fiecărei națiuni din acel spațiu geopolitic, de formele de viață istorică (societăți și comunități morale), care s'au format pe viziunea particulară a lor, cu un conținut al conștiinței, al voinței și al aspirațiilor, care este intim, organic și unic, nerepetabil.

Regimurile comuniste au făcut aceeași greșeală atunci când și-au clădit existența lor pe ideologia marxistă, în ciuda contradicțiilor flagrante și totale cu realitățile istorice și naționale.

Binevoitorii venitici vin astăzi cu forme de viață și modalități juridice care s'au născut în cuprinsul unor realități deosebite, în contexte și complexuri de civilizație și cultură, care nu se aseamănă și nu se potrivesc cu măsurile, criteriile și rosturile existențiale ale popoarelor din Răsăritul Europei.

Pentru o verificare a acestor puncte de vedere și pentru a lămuri în bună parte dezbaterea ideologică actuală, cultura română dispune de faimoasa și bine articulata "Teorie a formelor fără fond", care a fost formulată de Titu Maiorescu și folosită ca instrument criteriologic de Mihail Eminescu în analiza dezvoltării burgheziei românești și a formării statului modern în Principate. Nu ne vom opri la criteriile și principiile acestei teorii, pentrucă deocamdată vrem să desprindem mai clar ideea de revoluție ca instrument al procesului de devenire istorică al unei societăți.

TRADIȚIE ȘI REVOLUȚIE

Ideea de revoluție a fost și este interpretată într'o manieră controversată, căci i s'au investit sensuri multiple, unilaterale sau contradictorii. Noi înțelegem să lucrăm, aici, cu conceptul de revoluție, în semnificația lui de valoare socială și istorică, mai cuprinzătoare, așa cum l-a analizat și integrat în viziunea sa "Scoala sociologică dela București". (Se numește școală pentrucă deși fundată de Dimitrie Gusti, edificiul doctrinar s'a completat prin contribuția discipolilor săi: Traian Herseni, H. H. Stahl, Mircea Vulcănescu, Anton Golopenția, etc.)

Acum vreo 50 de ani, Ernest Bernea, un discipol și reprezentant al Scolii sociologice dela Bucuresti, a publicat, în revista "Rânduiala", un studiu substanțial, intitulat "Tradiție și revoluție", în care cele două concepte și valori sociale erau prezentate în îngemănarea lor organică, ca forțe ale dinamicii sociale.

Ca să fie rodnică și să-și împlinească noimele ei de instrument al dinamicii sociale, al evoluției sociale, orice revoluție este intențional conexată cu "mitologia tradițională" a societății, orice revoluție se face în numele unei tradiții, adică a unei totalități de idei, tendințe, datine, ceremonii, ritualuri, viziuni, care s'au încorporat în forme de viață socială și au întemeiat o comunitate etnică și morală.

Adevăratele revoluții sunt acelea care reușesc să oprească îngrădirile apărute în cursul evoluției istorice a unei societăți, care reușește să anihileze formele, structurile, ideologiile, influențele, care sunt străine de năzuințele specifice ale comunității etnice. Adică, tot ceea ce nu corespunde cu organicitatea și firea originară a membrilor unei societăți închegate, tot ceea ce reduce potențialul creator al sufletului colectiv, comunitar.

Noima unei revoluții este să răstoarne o ordine instaurată prin fals, artificii și care este sterilizantă pentru energiile creatoare ale unei comunități. Revoluția cere și impune restabilirea ordinei firești a vieții sociale în conformitate cu exigențele spirituale, morale și politice ale comunității celor ce "trăiesc laolaltă", după terminologia școlii ideologice dela București.

Revoluția, privită fenomenologic, este o restabilire ontologică a unei comunități, prin revenirea la structura și plenitudinea tradițiilor prin care se întemeiază identitatea acestei comunități. Punctul de plecare, geneza revoluțiilor autentice, este de natură mitologică - mitologia tradițiilor - și punctul de ajungere - împlinirea lor armonioasă este tot mitologică - reliefarea mitologiei tradițiilor.

Tehnocrații, prin esența profesională a lor - nu au acces la mitologie, sunt deci în afară de realitatea umană, psihică, deci încărcată de simboluri, mitologii și legende.

Altădată

Diana ILIEȘ

Nu sunt un tip însingurat. Sunt un tip singur. La ușa mea n'a bătut nimeni niciodată, și nici măcar lovituri cu pietre sau bulgări în geam nu mi-am auzit. Si asta ce'nseamnă? Nimic. Au fost ani de zile în care pândeam nemișcat dintre cei patru pereți să nu bată cineva la ușa mea. Auzeam, se bătea în stânga, se suna în dreapta, eu pândeam să nu vină nimeni la mine, mă temeam, transpiram. Cu o carte în mână, citind câte o frază, apoi fugindu-mi toate cuvintele, îmi dădeam seama, da, involuntar întreaga ființă mi se concentra pe zgomotele de afară. Nu, la ușa mea nu, respiram atât de ușurat. Singur. La ușa mea niciodată nimeni. Singur. Când ieșeam, la întoarcere priveam speriat tot timpul în spate, urcând scările mă temean nu care cumva să răsară cineva brusc, să mă'mpingă și să se strecoare odată cu mine în casă. Si au fost ani. Nu știu cum, pe nesimțite, mi-au trecut toate spaimele. Eram calm. Bateți, proștilor, în dreapta și'n stânga. La mine nu, la mine să nu. Am fost calm. Am fost fericit. Singur.

Acum sunt câteva secunde de când mi-am scăpat cartea pe pătură și simt că-mi vine să leșin și să'nnebunesc dela inimă, tocmai dela inimă. S'a bătut în ușa mea. S'a bătut. Scurt, două lovituri, tari, repezi. De om tânăr.

Nu mișc. Nu mișc deloc. Nu respir. Cartea își dă singură mai departe câteva foi. Nu respir. A plecat. A plecat.

Si nu mă mai controlez. Nu mișc, nu răsuflu; crisparea mă îngheață. Dar simt în stânga vârful inimii, viu, care-mi sfredelește pieptul, care se zbate repede, încet, repede, repede, tare, repede, tare. A plecat. Să-mi revin, să-mi revin. A plecat. Mâna dreaptă nu mă ascultă. Abia ridic și cu stânga cartea căzută. Să mă concentrez. Să mă concentrez. Citesc. Nici nu mă interesează! Nici nu mă interesează nimic!

Au trecut cinci minute. Sau zece. Sau cincisprezece. Realizez că ochii mi-au stat fixați doar pe cuvântul "deoarece". Deoarece.

Calmează-te! Calmează-te!

Să citesc.

Ah!

Incep să dârdâi. Cine-i? Ce vrea? Bătăile, cele două, scurte și repezi, dar nu tot așa energice...Ce vrea? Tremur. Nu deschid, n'am să deschid.

Mă ridic înfiorat. Cartea stă iar pe pătură. Mă cobor și merg spre ușă, încet, nu mă simt, nici eu nu mă simt. Dă-mi pace, omule, dă-mi pace, pleacă dela ușa mea. Ințelege fără să-ți spun!

Imi lipesc o ureche de ușă. Cineva respiră. Rar. Eu tremur și aștept să plece, cu urechea pe ușă.

Mă dau înapoi brusc, speriat, ca și cum m'ar fi smucit cineva, cu inima tremurând în mine și cu senzația că mi se bălăngăne pe gât un cap zdrobit. Loviturile mi-au sunat în ureche, chiar în ureche, chiar în ureche! Ah, pleacă, pleacă odată! Același interval, cinci minute, sau zece...

Stau în genunchi, lângă pat. Pleacă! Dar bate, bate din cinci în cinci minute, sau zece. Două, scurte și repezi. Si tot mai stinse. Pleacă.

Mă ridic, mă apropii. Urechea lipită pe ușă și aud respirația rară de dincolo.

Pleacă, fie-ți milă și pleacă. Dar nu. Bate, bate.

Stau nemișcat și ascult. Gata?

Nu se poate. Nu cred. Respirația a încetat. Si bătăile? Si bătăile.

Ce se'ntâmplă? Ce se'ntâmplă?

Si bătăile? A murit. Cineva a murit la ușa mea. A bătut până a murit. Si a murit. Si a murit bătând. Oh!

Simt pe ușă , jos, o greutate de om. Un om tânăr care stă jos sprijinind ușa. A bătut și a murit.

Deschid ușa încet. Simt greutatea corpului care se lasă odată cu ușa trasă în spre mine. Si nu e nimeni. Nimic.

Doi picuri de sânge lângă prag, doi mai încolo, câte doi în jos pe scări. A știut. Am știut.

Ies, trântesc brusc ușa. Am s'o iau la goană în jos. Imi scot cheia din pantaloni și închid grăbit, fac primul pas pe scări. Si aud. Aud. Două bătăi scurte, repezi, în ușa mea. Dinăuntrul camerei mele. A!

Diana ILIEȘ

-România-

CHEMAREA TIMIŞOAREI CĂTRE ȚARĂ

Să tragă clopotele'n dungă
Buciumele sune iară
Să bată dobele CHEMAREA
TIMISOAREI CATRE TARA

Venit-a ziua izbăvirii
De ce-i străin de ce-i tiran
Venit-a ceasul deșteptării
A tot ce e Român în neam

Deșteaptă-te din Putna, Doamne
Imbracă zale și ia scut
Adu aici oastea Moldovei
Copiii tăi de peste Prut

Deșteaptă-te din nou tu Doja
Tu Horea, tu Cloșca, tu Crișan.
Căci s'a uitat de datoria
De-a fi soldat, fiind țăran

Deșteaptă-te tu Tudore
Să vină pandurii dela Jii
Timișoara-i noul Padeș
Căci țara'n Padeș n'are fii

Cobori din munți Iancule Sfânt
Trezind armata ta de moți
Căci Blajul e acum pustiu
Si-Apusenii-s ca și morți

Invie iar tu Cuza rigă.
Să ne învii viii ce dorm
Căci Româneasca Tară strigă
Precum un Cuza nu vrea domn

O Maică Tară Românie
Când ai avut așa popor
Să-ți piardă pruncii din moșie
Zâmbind răspuns la dictator ?

Ce neam ești tu căci ești aflat
La poarta lumii cerșetor
Porți roșii lanțuri de sclavie
Iți speli rușinea'n pribegie
Uitat-ai ce-i Român curat
Si toate-acestea nu te dor ?

La luptă tot ce-i românesc
La luptă o Românie
Copiii tăi îți cer să vii
La Sfânta Revoluție

Să urce văile în cer
Câmpie să se facă munții
Dar fiii tăi mai bine pier
Decât să vrea plecarea frunții

Trăiți liberi tineri golani
Ori moarte liberă alegeți
Salvând onoarea unui neam
EROI AU FOST !
Spre ei să mergeți !

UN GOLAN

NAE IONESCU

-FILOSOFIA CA EXISTENŢĂ ŞI TRĂIRE-

O SUTĂ DE ANI DELA NAŞTERE ŞI CINCIZECI DE ANI DELA MOARTEA FILOSOFULUI ROMÂN

—Gheorghe RĂDULESCU—

Urmare din Nr. trecut

Dumnezeu este Totul şi Totul este Dumnezeu. Creştin ortodox convins şi fervent al lui Iisus Christos, deci ca orice creştin adevărat, Nae Ionescu practica un creştinism activ, deoarece creştinismul este activ prin conţinutul său, prin lupta împotriva a tot ce este duşman omului şi dragostei creştine faţă de aproapele pe care îl avem, pentrucă religia creştină este dinamică şi continuu nouă, este creatoare prin însăşi Ideea ei divină, care este Christos, ea trebue deci practicată în mod complet, fără rotunjimi şi stilizări filosofice sau de altă nuanţă teologică, deoarece totul în această credinţă este esenţă, este Logos şi forţă dumnezeiască, de aceea această credinţă a cuprins lumea cu toate obstacolele, crucificările şi duşmăniile împotriva ei, ea este puterea şi echilibrul omului. Dumnezeu este în orice, oricând şi în orice om.

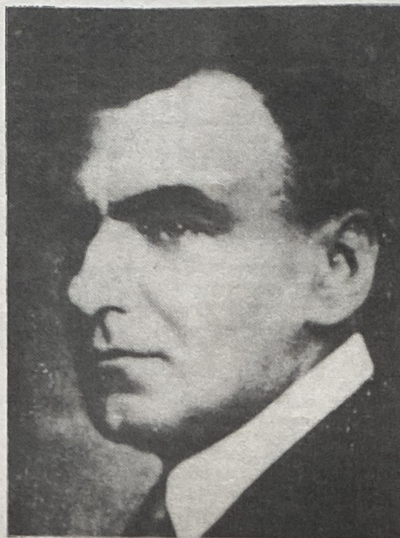
Prin urmare o minte ageră şi creatoare ca a lui Nae Ionescu, care a trecut prin toată filosofia şi metafizica teoretică conceptuală, nu a putut să se oprească decât la o filosofie religioasă, la o filosofie **religioasă creştin-ortodoxă** aşa cum o vedea şi Berdiaev, acest filosof religios ortodox rus care cu toate oscilaţiile sale îl descoperea în mod absolut pe Dumnezeu, prin El întreaga creaţie divină.

Gândirea lui Berdiaev ca şi aceea a lui Nae Ionescu este în esenţă "o Metafizică religioasă", influenţată de Kant, Hegel, Schopenhauer, Soloviev, Nietzsche, Jakob Böhme, Dostoevski. Berdiaev nu a separat niciodată teoria de practică, metafizica de interesul pentru religie, de societate şi **istorie. Concepţia de bază a** metafizicii sale este "Ungrund" (termenul vine dela Böhme), analog materiei prime a lui Aristotel, sau receptacolului lui Platon, deci definiţia cea mai apropiată: pură potenţialitate, dar de fapt este indefinibilă, încât Berdiaev o numeşte "Mit". Un sinonim la aceasta ar putea fi: "meonic freedom" (din greacă) care defineşte ultima realitate ca ceva dinamic, neobiectiv, nedeterminat.

Prin Dumnezeu însă, posibilitatea devine potenţialitate, libertatea se suprapune cu (scopul) Cosmosul. Dumnezeu fiind creator, insuflă valoarea şi ordinea în fiinţe existând în Nimic (ex nihilo). Astfel orice experienţă pozitivă poate fi interpretată ca imanentă (existenţă) a Dumnezeirii şi invers, orice experienţă negativă sau frustrare ca absenţă a Dumnezeirii. Creştin şi ortodox convins după toate canoanele şi înţelesurile absolute despre Dumnezeu şi despre ipostaza Trinităţii, Nae Ionescu ne descifrează prin Metafizica sa religioasă atât de convingător drumul nostru spre Dumnezeu şi eternitate, deoarece: "Suferinţa este prin urmare calea pentru creştinism şi creştinismul este singura doctrină care valorifică realmente durerea; celelalte religii nu o valorifică, ci caută să o nege şi aceasta este absurd, pentrucă **realitatea** nu se neagă. Aici este superioritatea creştinismului, că admite realitatea, dar o valorifică într'un anumit fel şi de aici lucru care pare contradictoriu în aparenţă, dar e fundat în realitate aspectul acesta de voluptate a durerii, care se găseşte în toată mistica creştină şi care este caracterul misticii creştine: încercarea de a nu evita durerea reprezintă o metodă specifică şi are o semnificaţie morală înaltă". Prin urmare ne demonstrează Nae Ionescu că atitudinea imanentistă nu ne arată altceva decât că universul este fiinţa supremă şi această **fiinţă** supremă deoarece este universul este şi în noi, noi deci îl purtăm pe Dumnezeu în noi şi El ne poartă pe noi toţi în El.

Cum vede acum Nae **Ionescu** puterea supremă: "Dumnezeu în hipostaza Tatăl reprezintă existenţa **pură, iar în hipostaza** Sfântul Duh, reprezintă pe Dumnezeu în noi. Intre Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Sfântul Duh stă Dumnezeu - Fiul, care este după metafizica creştină - Logosul devenit trup, adică forma în care noi putem să-L înţelegem pe Dumnezeu, Christos adică Dumnezeu. Fiul este mijlocitorul care face legătura între Dumnezeu Tatăl şi Sfântul Duh, adică între Dumnezeul emanatist şi între Dumnezeul imanentist, între Dumnezeul care crează întreaga existenţă şi între Dumnezeul care este în noi". Nae Ionescu în demonstraţia sa este destul de clar şi documentat, dacă omul are tendinţa să ajungă la Dumnezeu, **însemnează** că Dumnezeu a pus ceva valoros şi înălţător în om, aşadar omul poartă o fărâmă din sacralitatea divină, iar dacă acel ceva care este sufletul aşezat în corpul uman este o fărâmă Dumnezeiască, însemnează că şi materia trebue să fie demnă să poarte în ea spiritualitatea care o însufleţeşte, de aceea nu trebue să desconsiderăm materia, ne spune filosoful, deoarece în ea există acel ceva din creaţia forţei lui Dumnezeu.

De aici putem ajunge cu uşurinţă la dogma incarnaţiei şi anume: Dogma incarnaţiei, relatează Nae Ionescu, însemnează: Logosul a devenit trup. Logiceşte afirmaţia aceasta este greu de înţeles. Logosul, adică înţelepciunea lui Dumnezeu sau Dumnezeu sub aspectul înţelepciunii a luat chip omenesc, a **devenit** om, pur şi simplu, adică Iisus Christos, a doua hipostază a lui Dumnezeu, a fost om

Brăila, 16 Iunie 1890 — † Bucureşti, 15 Martie 1940

real, în aceeaşi măsură a fost om în care noi înşine suntem oameni". Cum îl reprezintă şi explică filosoful pe Iisus Christos? "In Christos este o dublă natură: Dumnezeu şi omul.

Dumnezeu a devenit trup în forma aceasta şi a coborît într'un oarecare fel de Dumnezeire pe pământ, adică a pus - acesta trebue să înţelegem pe Dumnezeu la îndemâna oamenilor. Prin El s'a făcut din nou cu putinţă legătura directă cu Dumnezeu. Christos însă a suferit după trup, a murit după trup, a înviat literalmente după trup şi s'a urcat la cer după trup. Dacă s'a urcat la cer după trup, aceasta însemnează că există o putinţă de a lega cerul cu pământul, în viaţa aceasta a noastră şi însemnează că la cer, undeva, acolo, trebue să existe Dumnezeu după trup". Si mai departe Nae Ionescu adaugă: "Dar în forma metafizică ce însemnează incarnaţia? Incarnaţia a încetat sau nu? Pentru noi, ea nu încetează niciodată, **pentrucă , în transsubstanţiaţie, în fiecare moment Iisus Christos este după trup între noi...**"

Prin urmare, Nae Ionescu ajunge prin gândirea şi explicaţia sa la un rezultat revelator, completând astfel conceptele filosofice religioase printr'o argumentaţie în care nu lipseşte nimic atât din punct de vedere spiritual, cât şi material. Prin această explicaţie filosoful a lăsat să se înţeleagă în mod deplin legătura strânsă care există, de netăgăduit, între suflet şi trup, contopind în retorta credinţei sale tot ce poate fi mai exemplar şi mai înălţător pentru o minte omenească care gândeşte şi îl înţelege pe Dumnezeu în toate ipostazele date, de aceea filosofia lui Nae Ionescu depăşeşte filosofia şi explică **ceea ce religia o face doar** prin credinţă, filosoful te convinge de Dumnezeirea care este în noi şi de puterea peste care omul nu poate trece, cu toate ambiţiile şi dorinţele sale, decât să ajungă la o înţelegere a fericirii eterne.

NAŢIUNE, ECHIVOC, RELIGIE

—Prof.Nicolae ILIESCU—

In luna Iunie anul acesta, la Montréal în Canada, congresul ARA (American-Romanian Academy) şi-a terminat lucrările cu un banchet somptuos, în sala **bisericii ortodoxe române** Buna Vestire. Autorul acestor rânduri n'a fost prezent nici la congres nici la banchet. S'a informat însă, cum a putut, asupra aspectului românesc al celor petrecute în cele câteva zile de şedinţe şi dezbateri.

Congresul din anul acesta, spre deosebire de cele din ultimii ani, s'a bucurat de un public numeros şi select, pe măsura comunităţii româneşti din Montréal. Membri activi ai societaţii n'au fost însă mulţi. Prezenţa unor oaspeţi de mare cinste, din România a constituit punctul central **de atracţie. Venirea lor la** Montréal nu s'a datorat, desigur, unei curiozitaţi intelectuale în legătură cu congresul în sine. Acelaşi lucru se poate afirma, cu convingere necontroversată, şi de prezenţa a trei docţi preoţi români, din exil care a dat amploare evenimentului.

Dar în cadrul acestui chenar de fast - si parva licet - ceva în neregulă totuşi s'a întâmplat. Nu la nivelul bineînţeles, excels, de discuţii academice, ci la un nivel minor, românesc. Un fapt, însă, căruia nu i-**se poate acorda nici o circumstanţă** atenuantă.

Iată despre ce este vorba: un membru activ dela ARA, care este la zi cu tot ceea ce se cere unui membru, Dr. Stefan Issărescu a propus conducerii şi adunării generale a congresului următoarea moţiune, pe care o redăm în întregime: "Propun să fie redactată o declaraţie prin care să se aducă elogii oaspeţilor veniţi din România, şi prin care ARA recunoaşte în ei reprezentanţi autentici ai luptei **naţionale** şi creştine a României împotriva neocomunismului ". După cum reiese din text, **moţiunea confirmă în totul** părerea noastră de mai sus, că sosirea celor din România reprezenta un statut superior celui de simplu intelectual care venea la un congres să dea mâna şi să cunoască alţi intelectuali, veniţi şi ei la acelaşi congres.

Imediat după citirea moţiunii, secretarul general dela ARA, d-l **Miron Butariu, a cerut** eliminarea din text a cuvântului "creştin" ca fiind discriminator. După discuţii prelungite, congresul a adoptat punctul de vedere al secretarului general şi a votat eliminarea cuvântului "Creştin" din textul **moţiunii** prezentată de Dr. Stefan Issărescu. Voturile au fost distribuite în felul următor: 19 pentru eliminarea cuvântului încriminat, şi numai 4 (patru) inclusiv al autorului moţiunii, pentru menţinerea lui în text. Nu ştim exact câţi membri votanţi are ARA, dar 23 sunt prea puţini pentru a reprezenta orice asociaţie. Majoritatea s'a obţinut, desigur, prin proxi, adică prin delegaţia dată de cei absenţi autorităţii centrale. Ceea ce după părerea noastră, face şi mai clară natura deliberată a deciziei **luate.**

Mărturisesc cinstit că nu iubesc polemica gratuită, şi nici polemica ad personam. Dar pentrucă Dumnezeu **m'a născut Român** şi pentrucă, cu toată **groaza** de păcate pe care o am în suflet, îmi iubesc ţara, anumite întrebări trebuesc puse, şi anumite fapte trebuesc relevate. Tăcerea lor, în împrejurările prin care trece astăzi România, ar fi complicitate. Stim **bine** că pretinsa morală a materialismului invită hoţeşte la reconciliere. Stim însă tot aşa de bine că morala sufletului etern cere doar adevărul. Si ne întoarcem la cei veniţi din ţară: prezenţa lor reprezenta propagarea conştiinţei **naţionale la Românii din** exil (nu din străinătate sau din Vest). Era o prezenţă care se cerea dela suflet la suflet, pentrucă ei veneau ca mesageri ai ţării înşelate, erau strigătul ei de alarmă împotriva im**posturii. Prezenţa** lor nu putea să fie **decât** imaginea crucilor celor care, pentru ţară şi cruce, s'au jertfit împotriva comunismului păgân.

In ce măsură, aşa dar, sau din ce punct de vedere socoteşte ARA că lupta **naţională** a României împotriva comunismului nu a fost şi nu este şi o luptă creştină? In afară de cazul, **absurd**, în care cei care au cerut, votat şi obţinut eliminarea **caracterului** creştin al luptei anticomuniste şi-au imaginat o Românie musulmană, budistă, israelită, cu o majoritate oricum necreştină. Ce ştiu ARA şi secretarul ei şi noi nu ştim? In afară de anii prăpădului comunist (nu ceauşist) a văzut ARA sau actualul ei **secretar general sate fără** biserici, ori cu semiluna, sau cu steaua lui David? A întâlnit oameni nebotezaţi creştineşte şi atât de mulţi ca să se poată vorbi, în **numele lor, de o discrimi**nare, prin întrebuinţarea calificativului de creştin aplicat ţării româneşti? Instruiţi cum sunt şi culturali, în numele cărei realităţi , cei care au votat eliminarea cuvântului "creştin" din moţiune, şi-au arogat dreptul de a contesta ţării noastre faptul **elementar** că Românii **sunt** un popor născut creştin? Si în numele cărei culturi acest grup de "academici" s' a simţit împuternicit să **anuleze** religia creştină din istoria prezentă a **naţiunii** române? Si în sfârşit, dat fiind că se vorbeşte de un "context", în care s'a discutat şi eliminat termenul de "creştin", în care posibil context se poate, şi afirma şi susţine că acest termen ar putea fi cuiva dăunător? Câtă **ipocrizie!**

Centrul Bucureştilor e plin de cruci şi de locuri de veneraţie care marchează sângele vărsat la revoluţia anticomunistă din Decembrie anul trecut. Lumea aprinde zilnic lumânări şi îngenuchiază cu lacrimi **în ochi în faţa fostului palat regal, la picioarele crucilor** monumentale ridicate la Universitate şi la Academia comercială. Iar cine a vizitat **cimitirul** proaspăt al celor căzuţi pentru libertate în Decembrie, 1989, şi a citit numele tinerilor împuşcaţi de securitate, n'a plecat de acolo fără să fi **plâns** şi fără să fi spus o rugăciune. Işi va fi amintit careva din votanţii trufaşi de troiţele blânde şi serafice crescute, ca florile de cicoare, pe marginea tuturor drumurilor de ţară? Erau acolo de totdeauna, mărturisind în faţa soarelui şi lunii, prin rouă şi ger, animalelor şi gâzelor, oamenilor şi păsărilor unica **certitudine** a Românului: **"Cred, Doamne şi mărturisesc..."**. Dincolo de care nu există decât opinteală zadarnică, eternul Sisif, ignoranţă şi aroganţă: Schwarmerei.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

EUGEN POPESCU: PROF. NAE IONESCU, VOLUM OMAGIAL

COLECŢIA INSTITUTULUI ROMÂN DE CERCETĂRI ISTORICE

SAN DIEGO, CAL. U.S.A., 1990

Din iniţiativa unui grup de intelectuali a luat fiinţă Institutul Român de Cercetări Istorice din San Diego, California sub preşedinţia scriitorului Eugen Popescu.

Din recenta activitate a acestui aşezământ cultural menţionăm grupul de conferinţe cu ocazia sărbătoririi Centenarului Eminescu la Câmpul Românesc din Hamilton în anul 1989 şi publicarea lor într'un volum. In acelaşi an a apărut şi Buletinul nr. 1 al Institutului, iar anul acesta a organizat împreună cu Centrul Cultural Românesc din Hamilton, comemorarea unui veac dela naşterea şi 50 de ani dela moartea filosofului, ziaristului şi profesorului Nae Ionescu.

Cu acest prilej sub egida Institutului Român de Cercetări Istorice a fost publicat un volum omagial de 241 de pagini având ca editor pe Eugen Popescu.

Se spune că regele Prusiei, Frederic cel Mare, invitându-l pe Voltaire la Potsdam îi scria: "număr printre cele mai mari fericiri ale vieţii mele faptul că m'am născut contemporan cu un om de meritul dumitale". Pornind dela această ilustrare, Eugen Popescu, în prefaţă, arată că nu ar fi exagerat ca foştii studenţi ai lui Nae Ionescu să facă o afirmare similară despre profesorul lor, sau cei care l-au cunoscut, sau au fost contemporani cu el: "Era într'adevăr un om aparte, înzestrat de Dumnezeu cu o inteligenţă strălucitoare, având un sistem de pătrundere, cu mintea sa ageră, în miezul problemelor. Crea în jurul lui un câmp magnetic, care atrăgea spre el pe oricine l-ar fi cunoscut şi ar fi avut ocazia să schimbe câteva cuvinte despre acest uriaş al gândirii româneşti." L-a cunoscut prin 1938 prin intermediul lui Titu Devechi şi a lucrat pentru "Cuvântul" lui Nae Ionescu până când ziarul a fost interzis să mai apară, ca măsură de represiune care pregătea dictatura regală.

"A vorbi despre ortodoxia lui Nae Ionescu, scrie preotul Gheorghe Calciu într'un eseu cu acelaşi titlu, este ca şi cum ai încerca să demonstrezi într'o noapte cu lună că luna este pe cer. Pentrucă Nae Ionescu este ortodox, tot atât de organic cum este Nae."

In închisoare Părintele Calciu a întâlnit pe foştii elevi ai profesorului, o adevărată generaţie de aur a culturii româneşti, supusă la cele mai cumplite chinuri pentru a fi exterminată. Referinţele la filosofia lui Nae Ionescu au fost ca adăparea la un izvor dătător de viaţă, dând celor în suferinţă un imbold de speranţă, o rază de lumină, o orientare spre înţelesul lumii şi un sens al suferinţei.

In momentul în care cultura europeană începuse să se pulverizeze într'un nor întunecat de "iluminism" materialist, prin dezbrăcarea omului de orice valoare spirituală, în momentul în care chiar teologia renunţa la adâncirea trăirii în fiinţial sfârşind lamentabil într'un moralism spălăcit cu scientism şi pozitivism, în momentul acela apare profesorul Nae Ionescu dărâmând toate castelele de carton şi idolii concepuţi de raţiune prin metoda socratică de întoarcere la cunoaşterea fiinţială a diferenţierii între coajă şi sâmbure, între necesitate şi esenţialitate, între umanoid şi fiinţă teandrică, între modă ca "modernism" şi percepere a surselor şi principiilor ontologice care pornesc din ON. Butada lui Petre Ţuţea, coleg de suferinţă la Aiud, e mai mult decât o ilustrare omiletică: "Teologia este singura ştiinţă adevărată. Toate celelalte ştiinţe umane, abia şi-au luat bacalaureatul. Ele mai au de parcurs o universitate pentru a ajunge la adevăruri generale. Teologia este singura ştiinţă adevărată, pentrucă ea lucrează cu adevăruri absolute."

Spre aceste adevăruri absolute s'a îndreptat întreaga activitate pedagogică a lui Nae Ionescu. El urmărea prin cursurile lui să creeze omul interior, ajutându-şi elevii să gândească "radical" cum ar spune Ortega y Gasset, ori acest "radix" nu poate fi găsit decât numai în religie şi în special în creştinism. Gândire profund ortodoxă, Nae Ionescu îşi găseşte soluţiile la întrebările capitale în adâncul fiinţei româneşti, acolo unde răsar zorii de formare şi naştere a neamului nostru.

Ortodoxismul lui Nae Ionescu este o înţelegere românească a lumii. Fiind un filosof creştin, scrie Părintele Gh. Calciu, "ca toţi filosofii, este şi el preocupat de problemele esenţiale ale gândirii şi destinului uman: existenţă, moarte, salvare, Dumnezeu şi lume. (...) Este normal ca pentru el, problema mântuirii şi a căilor de a ajunge la ea, viaţa, moartea şi învierea să fie preocuparea cea mai imperioasă. Ataşat total de ortodoxism, el caută să-şi explice caracteristicile cele mai specifice ale ortodoxiei şi să nu lase nimic din ceea ce este mai important în teologie şi practica noastră."

Deşi Eugen Popescu a lucrat numai câteva luni pentru ziarul "Cuvântul" impresia lăsată de Nae Ionescu a rămas ca o efigie adânc imprimată în sufletul lui. Una din conferinţele lui, reprodusă în acest volum pe care l-a editat este "Profesorul Nae Ionescu, filosof şi ziarist, Iunie 1890-Martie 1940."

Pe lângă datele biografice, Eugen Popescu prezintă pe larg pe profesorul, ziaristul şi filosoful Nae Ionescu. Şi-a început activitatea ca profesor în 1922 printr'o prelegere în care a vorbit despre dragoste ca instrument de cunoaştere. Au fost adunate, de foştii lui studenţi, vreo 53 de studii şi publicaţii. Acestea sunt formate din cursuri de Istoria Logicii, de Filosofia Gramaticii, de Logică, privind ştiinţele exacte, de Logică Generală, de Logică a colectivelor, de Teoria Cunoaşterii imediate, de Istoria Metafizicii, de Filosofia Religiilor, de Filosofia Catolicismului, de Filosofia Protestantismului şi despre Problema Salvării în Faust a lui Goethe. In afară de aceste cursuri avem texte comentate în seminar din Schopenhauer, Locke, Aristotel, Descartes, etc., opt conferinţe publice din domeniul filosofiei morale, şapte conferinţe privind Filosofia Culturii despre: Walter Rathenau, Spinoza, Virgiliu, Calvin, etc., 15 studii şi articole de specialitate filosofie publicate în diverse reviste de specialitate.

Ca ziarist Nae Ionescu a editat ziarul "Cuvântul". In 1937 Mircea Eliade a publicat "Roza Vânturilor" cuprinzând o parte din articolele apărute în acest ziar. De asemenea, Dr. D.C.Amzăr a îngrijit publicarea unui "Indreptar ortodox", un florilegiu de mare valoare, din ziaristica lui Nae Ionescu, răspândind în lumea liberă o chintesenţă a felului de exprimare naeionesciană.

Colaborarea lui Radu Enescu "Cu lumina-i sporeşte a lumii taină" aduce o rază de lumină asupra cugetării faimosului dascăl al lui Eliade şi Cioran, oprindu-se cu deosebire, asupra "Metafizicii" lui Nae Ionescu, şi asupra problemei suferinţei. "Ca şi Heidegger, scrie Radu Enescu în documentatul său eseu, Nae Ionescu nu pretinde să actualizeze vechea polemică între esenţă şi existenţă. De altfel nici nu se sinchiseşte de acest "distingo" de tip scolastic... Realitatea existenţială nu este un simplu "existent" nu e "acest concret" a cărui fire căutăm a determina prin alţi existenţi. E însăşi "firea" prinsă în unicitatea ei ca "fiinţă". Desigur, între fire şi fiinţă e o diferenţă, dar între ele dispare acea barieră, hai să-i spunem ontologică, ce separa în metafizica tradiţională, existenţa de esenţă: "astfel în realţie cu problema absolutului trebue abordată chestiunea relaţiilor ce se pun între Metafizică şi Religie. "Prin urmare, pe când în Metafizică eu caut să înţeleg anumite raporturi, în Religie caut a înlătura anumite dureri."

In "Amintiri despre Profesorul şi Filosoful Nae Ionescu", George Gane, nepotul scriitorului Constantin Gane relatează diferite aspecte din şi despre viaţa lui Nae Ionescu, pe care l-a cunoscut când avea vârsta de 8-10 ani. Adevăruri triste, parcă greu de crezut, din vremea când, după venirea comuniştilor, biblioteca lui Constantin Gane de circa 15.000 de volume, pe care adesea o folosea şi Nae Ionescu, a fost folosită la un magazin de brânzeturi ca ambalaj.

Partea a doua a volumului omagial e formată din reproduceri. Pe lângă articole scrise de Nae Ionescu, Horia Stamatu, Mircea Eliade, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, George Racoveanu, Mircea Popescu, Vasile Băncilă, cuprinde, în primul rând teza de doctorat a lui Nae Ionescu "Die Logistik. Als Versuch einer neuen Begrundung der Mathematik" cu o traducere paralelă din limba germană făcută de Mihai Ursachi.

Deoarece aceste reproduceri vor fi analizate pe larg într'o conferinţă a noastră la "Câmpul Românesc" de anul acesta, în cadrul sărbătorii a 50 de ani dela moartea lui Nae Ionescu şi 100 de ani dela naşterea lui lăsăm cititorului bucuria şi delectarea sufletească oferită de cele mai strălucite condeie ale exilului. De fapt şi Nae Ionescu a fost un exilat şi încă mai este.

E de ajuns să reproducem ceva din "In numele cui?" pentru a ne da seama de cât de neînţeles a fost Socrate românesc, care asemenea proorocilor s'a ridicat în numele sărmanilor şi au fost ucişi ca martiri. In cazul lui martorul a fost martirizat şi martirizarea lui a fost o mărturie în plus a neamului de sfinţi dela Dunăre. Si din Nord şi din Sud.

"Rând pe rând, scrie Nae Ionescu, toate partidele, grupările şi oamenii politici care au căzut sub examenul nostru critic, ne-au pus întrebarea asta:" In numele cui vorbeşti d-ta" (...) De şase ani deci, zi de zi aceeaşi credinţă. Iată în numele cui vorbim. De şase ani, zi de zi IN NUMELE SI IN SLUJBA jertfelnică de atâtea ori a REALITATILOR ROMANESTI! De şase ani nu ostenim a spune, în toate chipurile, pe toate glasurile că se face la noi o politică abstractă şi năroadă, gândită de un cap de papagal pentru cetatea cucilor din nour. Că se risipesc cu inconştienţă îndobitocită în occidentalism, minunate energii ale unei rase harnice, cinstite, cuviincioase, bogate în ignorate adâncimi sufleteşti. Că creierul de maimuţă, al unei "cea dintâi generaţie în ghete", creat pentru gospodărirea acestor energii un stat caraghios, trândav, incorect, parazitar şi paralizant, sărăcind prin pretenţii înfumurate de mahalagiu parvenit, o ţară dăruită de Dumnezeu cu toate bunurile pământeşti. Că, mentalitate de slugi proaste, au băgat ţara şi sufletul ei slugă la dârloagă, am renunţat la demnitatea noastră de oameni ai lui Dumnezeu, cel puţin ca oricare alţii, am încrucişat cultura noastră reală, veche de o mie de ani, puternică în adâncimea ei, cu tot felul de civilizaţii lipsite, faţă de noi, de orice connaturalitate, creind astfel oribile corcituri sterpe şi ridicule. De şase ani. Si tot de şase ani cerem ca acest scandal împotriva firii să înceteze. Să ne desmeticim. Să ne dăm seama că nimic nu se poate crea decât în ordinea firească a lucrurilor. (...) Si iată, deodată, acum se ridică, proşti şi îndrăzneţi, buluc cu toţii: dumneata în numele cui vorbeşti? Eu? Nu. NOI! Vorbim NOI TOTI! In numele realităţilor româneşti ignorate, înfruntate, schingiuite, închircite de viitura a trei generaţii de oameni politici în papainoage!"

Acesta a fost Nae Ionescu. Cel care şi-a dedicat întreaga viaţă neamului din care s'a născut căutând din toată fiinţa lui promovarea adevăratelor valori româneşti.

Dumitru ICHIM

BISERICA CREȘTINĂ

DESPRE PĂCATUL SINUCIDERII

Pr. Dumitru MĂCĂILĂ

In Teologia Morală Ortodoxă, păcatul este definit ca fiind "încălcarea liberă şi conştientă a legii morale sau împotrivirea conştientă şi liberă faţă de voia lui Dumnezeu exprimată în legea morală. In Mărturisirea Ortodoxă a lui Petru Movilă se spune acelaşi lucru: "Păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu şi această călcare este însăşi împotrivirea la legea lui Dumnezeu, făcută cu mintea şi cu voia călcătorului de lege." Iar definiţia Fer. Augustin e memorabilă pentru concizia şi exactitatea ei: "Păcatul e o faptă, o vorbă sau o dorinţă contra legii veşnice."

Sf. Scriptură prezintă păcatul ca ceea ce se opune voinţei şi orânduirii divine. Din paginile ei înţelegem că păcatul s'a născut din voinţa liberă prin amăgirea protopărinţilor noştri Adam şi Eva de către diavol şi că "plata păcatului este moartea." (Romani 6:23) Prin păcat, chipul lui Dumnezeu în om se alterează: raţiunea se întunecă, sentimentul se perverteşte, iar voinţa, numită de Descartes "însăşi eul nostru", slăbeşte, nu se mai orientează spre Dumnezeu. Prin păcat, omul renunţă la Dumnezeu, se înstrăinează de El, înlocuindu-L prin altcineva, prin sine însuşi, prin materie. Si aici, Fer. Augustin e foarte exact descriind păcatul ca "o iubire de sine până la dispreţul lui Dumnezeu", în contrast cu virtutea care e "iubirea lui Dumnezeu până la dispreţul de sine".

Aşa cum, vorbind despre virtute sau virtuţi, admitem categorisirea lor în virtuţi teologice şi virtuţi cardinale, tot aşa, vorbind despre păcat sau păcate vom deosebi păcate grele sau de moarte şi păcate uşoare sau pardonabile. In timp ce păcatele de moarte îl înstrăinează total pe om de Dumnezeu, cele uşoare nu distrug harul primit de acesta, ci doar îl întunecă. Păcatele de moarte izvorăsc dintr'o răutate manifestă a voinţei, cele uşoare, doar dintr'o slăbiciune a ei. Deosebirea dintre păcatele uşoare şi cele de moarte nu e numai de intensitate, e de esenţă. Prin păcatele de moarte se manifestă expres împotriva împlinirii voiei lui Dumnezeu, se contrazice virulent aceasta, omul separându-se de Dumnezeu - ţinţa sa ultimă, şi întorcându-se spre creatură. Consecinţa firească a păcatelor de moarte e pierderea harului divin şi pedeapsa morţii veşnice. Sf. Ap. Pavel spune: "Nu ştiţi oare că nedrepţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă amăgiţi: nici desfrânaţii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiţii, nici furii, nici lacomii, nici beţivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu." (I Corinteni 6:9-10).

Teologia Morală Ortodoxă distinge trei categorii de păcate de moarte: păcatele capitale, păcatele împotriva Duhului Sfânt şi păcatele strigătoare la cer. Păcatul sinuciderii, de care ne ocupăm aici în mod sumar, poate fi integrat atât între păcatele împotriva Duhului Sfânt cât şi între cele strigătoare la cer. Despre cele dintâi, Mântuitorul a spus: "Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula care este împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta... nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie." (Matei 12:31-32). Ele sunt puncte culminante ale urii împotriva lui Hristos şi sunt îndreptate împotriva celor trei virtuţi teologice: credinţa, nădejdea şi dragostea. Păcatul sinuciderii este îndreptat împotriva virtuţii nădejdii şi aduce cu sine moarte vesnică pentru făptuitor.

De asemenea, sinuciderea e categorisită între păcatele strigătoare la cer (Facere 4:10). Ea se opune poruncii divine: "Să nu ucizi" (Fac. 20:13), se înţelege şi să nu te ucizi pe tine însuţi. Dar, indiferent de categorisirea ce i-o dăm, sinuciderea rămâne un păcat de moarte care aduce după sine, iremediabil, pierderea vieţii veşnice.

Viaţa omului se constituie în cel mai preţios dar oferit de Dumnezeu acestuia. Este un dar desăvârşit pentrucă izvorăşte din "suflarea de viaţă" (Fac. 2:7) a Izvorului vieţii. Viaţa omului ţine de Dumnezeu, izolată de Dumnezeu devine nonsens. Numai Dumnezeu poate da viaţa şi numai El are şi puterea să o ia. Părintele Stăniloae supune că fiecare om reprezintă şi actualizează într'o formă unică chipul lui Dumnezeu sau frumuseţea şi bogăţia Lui spirituală infinită. A anihila darul vieţii unui om e echivalent cu a opri revelarea prin actualizarea umană a frumuseţii de negrăit a lui Dumnezeu. Fiinţa singură purtătoare a chipului lui Dumnezeu, dintre creaturi, şi însăşi încoronarea creaţiei divine, participă permanent la divin, la împărtăşirea luminii divine.

Acestei fiinţe i s'a dat ca potentă asemănarea cu Dumnezeu care urmează să se actualizeze prin libera conlucrare a omului cu harul divin. Omului răscumpărat, dezrobit de păcatul adamic, care-a primit firea lui Hristos prin taina Botezului, nu-i este îngăduit să-şi neglijeze viaţa trupească, nici să şi-o pună în pericol fie din imprudenţă, fie din desconsiderare, fie dintr'o împătimire faţă de bunurile trecătoare.

Purtând în sine chipul lui Dumnezeu, omul se înrudeşte cu El. De aceea tinde spre Dumnezeu, se află într'o relaţie vie cu El. Căci pentru aceasta a fost creat, pentru comuniunea cu Dumnezeu, printr'o relaţie mai vie cu El prin semeni. Omul e o fiinţă responsabilă şi coresponsabilă pentrucă a primit din partea Creatorului raţiune şi libertate. Sfinţii Părinţi acordă mare importanţă libertăţii omului, capacităţii lui de a se autodetermina, - distinctivă faţă de tot ceea ce nu este subiect activ de relaţii sau persoană.

Prin întruparea Fiului lui Dumnezeu se subliniază încă odată valoarea unică a omului ca fiinţă psihofizică. Făcându-Se Om şi îndumnezeindu-Si firea umană, devenind un semen de-al nostru, dar neîncetând a fi Dumnezeu, Mântuitorul Hristos ne-a făcut şi pe noi capabili şi ne-a chemat spre îndumnezeire. Ceea ce înseamnă unirea maximă a omului cu Dumnezeu, imprimarea omului de plinătatea lui Dumnezeu fără a se contopi cu El. Numai legătura permanentă dialogică prin rugăciune şi fapte bune, culminând în Euharistie, menţine şi promovează pe om în viaţă. In viaţa trăită în adevăr, care arvuneşte viaţa veşnică. Mântuitorul Hristos Işi atribuie puterea de a da viaţă celor ce-L urmează: "Oile Mele ascultă de glasul Meu... şi ele vin după Mine. Si Eu le dau viaţă veşnică şi nu vor pieri în veac şi din mâna Mea nimeni nu le va răpi" (Ioan 10:27-28). Pentrucă, aşa cum spune Ap. Pavel "Iisus Hristos este viaţa noastră" (Coloseni 3:4).

Valoarea vieţii umane se dezvăluie plenar numai observând relaţia ei cu viaţa veşnică. De aceea, omul e dator s'o respecte, s'o păstreze, şi să se folosească de ea pentru atingerea scopului pentru care i-a fost dată. Cel mai de preţ dar, viata e totuşi un bun relativ şi-şi pierde valoarea unică dacă nu ţinteşte scopul final, desăvârşirea, unirea eternă cu Hristos. Sfânta Tradiţie subliniază că scopul omului pe pământ constă în cunoaşterea şi iubirea lui Dumnezeu, în preamărirea Lui, în uniune morală cu El în aşa fel ca, apropiindu-se de Domnul, să fie un duh cu El (I Cor. 6:17).

Biserica noastră învaţă că fiecare om se naşte cu un anumit rost. Dumnezeu îi dă viaţa pentru a împlini prin ele un mesaj al Său şi pentru a-şi mântui sufletul, "viaţa pământească fiind pregătire pentru cea veşnică." Pierzându-o omul pierde orice posibilitate de a mai adăuga vreo cărămidă la edificiul propriei mântuiri.

Se înţelege că nu ne e permis a ne scurta singuri pregătirea pentru cealaltă viaţă, a cărei durată o hotărăşte numai Dumnezeu. Numai Dumnezeu are dreptul să dispună de viaţa omului iar acesta din urmă n'are dreptul să-şi suprime viaţa tot aşa cum nu-l are pe acela de a suprima viaţa altuia. Cum poţi suprima ceea ce nu eşti capabil să creezi? Fiecare om e o existenţă unică, nerepetabilă, cu potenţe necunoscute. De aceea Dumnezeu protejează viaţa pedepsind pe atentatori. (Facere 9:5-6).

Fiind cel mai preţios dar divin, nu putem dispune de viaţă cum dorim şi, mai ales, nu avem dreptul să distrugem propria viaţă aşa cum nu avem dreptul s'o distrugem pe aceea a semenilor. Dreptul absolut asupra vieţii omului îl are numai Dumnezeu, Creatorul vieţii. Sinuciderea, ca şi uciderea, nu numai că izbesc violent în dreptul omului la viaţă şi anihilează împlinirea scopului fixat de Creator fiecărei fiinţe umane, dar în acelaşi timp nesocotesc dreptul divin asupra vieţii. Cel ce-şi distruge propria viaţă sau pe a altora se constituie în duşman al lui Dumnezeu şi pe acela Dumnezeu îl va da pierzării, pentrucă nu poate trăi cel ce se ridică împotriva Izvorului şi Susţinătorului vieţii.

"Oricine urăşte pe fratele său este omorîtor de oameni şi ştiţi că orice omorîtor de oameni nu are viaţă veşnică, dăinuitoare în el "(I Ioan 3:15). Partea lor este "iezerul de foc" (Apoc. 21:8), pentrucă sunt dela cel viclean, precum Cain (I Ioan 3:12). Păcatul sinuciderii este unul din lucrurile de care Se scârbeşte Domnul (Pilde 6:16-19). Prin nimic altceva nu se arată mai explicit că moartea e un rău infinit, că nu e voită de Dumnezeu în planul Său iniţial, decât prin Invierea Domnului.

Dezvăluindu-le ucenicilor Săi că unul din ei Il va vinde, Mântuitorul adaugă: "Vai însă acelui om prin care fiul omului se va vinde! Bine era de omul acela dacă nu se năştea!" (Mt. 26:24). Si Iuda cel care L-a vândut, s'a spânzurat. Pedeapsa lui a fost profeţită de Mântuitorul Hristos. Este pedeapsa tuturor celor ce-şi curmă singuri viaţa. Aşa cum inima lui s'a împietrit, căzând în păcatul deznădejdii, refuzând pocăinţa, speriindu-se de dimensiunea incomensurabilă a păcatului de a vinde sânge nevinovat, tot aşa se împietreşte şi inima tuturor nefericiţilor care, căzând în păcatul deznădejdii, se rup definitiv de Dumnezeu, Ii întorc spatele Celui care i-a creat şi învăluit cu iubire negrăită şi-şi curmă singuri firul vieţii deşi ei înşişi nu sunt capabili să creeze un fir de păr - comiţând unul din păcatele împotriva Duhului Sfânt care-i sortesc pierirea veşnică. Căci zice marele Ap. Pavel: "Dacă păcătuim de voia noastră după ce am luat cunoştinţă de adevăr, nu mai rămâne pentru păcate nici o jertfă, ci o înfricoşată aşteptare a judecăţii şi iuţimea focului care va mistui pe cei potrivnici" (Evrei 10:26-27).

Cei ce se sinucid îşi asigură însingurarea veşnică - iadul, sau, aşa cum s'a exprimat Dostoievski printr'o fericită intuiţie, "neputinţa de a iubi".

Consecventă învăţăturii sale fundamentată pe însuşi cuvântul lui Hristos (Mt. 12:31-32), convinsă că pentru cei care şi-au curmat singuri viaţa nu se mai poate face nimic, din moment ce ei înşişi au ales moartea veşnică, Biserica Ortodoxă refuză să acorde asistenţă religioasă sinucigaşilor, serviciul înmormântării pentru ei e minim, doar o ectenie mică la mormânt. Evident, aici nu îi avem în vedere pe cei care nu sunt în plenitudinea facultăţilor mintale şi nici pe cei care îşi sacrifică viaţa pentru a salva dela pieire iminentă o colectivitate umană. Refuzând serviciul înmormântării celor ce se sinucid, Biserica noastră e de asemenea consecventă cu Sf. Tradiţie statornicită de aproape 2000 de ani şi, încă odată, cu cuvântul Sf. Scripturi care zice: "Este şi păcat de moarte; nu zic să se roage pentru acela." (I Ioan 5:16).

Indemnându-vă să fugiţi de un asemenea păcat de moarte, mă înspăimântă gândul că în România, din cauza marasmului generat de comunism, s'a atins cea mai înaltă cotă europeană la rata sinuciderilor. Vai celor nefericiţi, vai şi celor ce au cauzat o asemenea indicibilă tragedie umană în anii beznei satanice comuniste.

Cronică ieşeană

SFÂRŞIT DE VEAC ÎN CAPITALA MOLDOVEI

Prof. Valeriu C. NEŞTIAN

Ce va fi fost cândva Iaşii, "inima Moldovei", o ştim astăzi cu toţii. Un pământ românesc dăruit cu cele mai alese virtuţi. O matcă de preamărită istorie, un tărâm vrăjit, predestinat, care a dat culturii, ştiinţei şi politicii noastre personalităţi fascinante. Să ne reamintim, bunăoară, că din această Florenţă a României au pornit cele mai generoase elanuri, marile mişcări de refacere a ţării. M. Kogălniceanu, de aici, din curţile boiereşti a ridicat steagul Unirii. Cel mai mare poet al nostru, "crainic al simţirilor adânci ale unui neam întreg", cum îl numea pe Eminescu istoricul P.P. Panaitescu, a visat şi a cântat, sub teiul sfânt dela Copou. Din zidurile universităţii ieşene au izbucnit, în anii de după prima conflagraţie mondială, luptele studenţeşti împotriva bolşevismului.

Dar cum arată Iaşii de astăzi? - se vor întreba mulţi cititori **români** şi neromâni. Intrebarea - deloc retorică - e cu atât mai firească cu cât se ştie **că ultimul război a transformat "oraşul-muzeu"** într'un "oraş al ruinelor", refăcut, apoi, silnic şi anevoios. Iar imediat după **Decembrie** 1989 - revoluţie propriu-zisă, ca la Timişoara, Bucureşti, Cluj sau Sibiu, "dulcele Târg" n'a cunoscut - părea că aripi de lumină aveau din nou să se înalţe după cinci decenii de dictatură totalitară.

Dar n'a fost să fie aşa. Si nu e aşa, deocamdată, pentrucă inavuabilele structuri, mentalităţi, persoane, atitudini şi practici ale vechiului regim sunt, în **capitala Moldovei, în floare. "La Iaşi e multă** linişte şi neo-comunism", scria, astă-primăvară, Silviu Alupei în nr. 12 al săptămânalului "Cuvântul". Ceea ce **înseamnă** o cvasitotală criză morală, politică, socială, economică. Cu onorabile excepţii **(enumerăm pe doar câţiva** oameni de înaltă valoare şi dârz caracter: Liviu An**tonesei,** Al. Zub, Luca Piţu, Al. Călinescu, Dan Petrescu, M. Ursachi) cam aceleaşi "personalităţi" staliniste, fardate conjunctural cu un neocomunism abia deghizat, le întâlneşti mai la fiece pas. Dezinvolţi (ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic în ţară şi în lume la sfârşitul lui '89), senini şi mai ales încrezători în "viitorul **fericit**".

Profesorii de marxism de ieri sunt, acuma, la universitate ori liceu, profesori de ....democraţie (chit că unii au absolvit şcoala de **papagali comunisti ("Stefan Gheorghiu"). Fiţuica peceristă "Flacăra** Iaşului" s'a metamorfozat în "Opinia", condusă de un fost activist de partid. La Radio Iaşi, aproape aceeaşi garnitură **securisto**-comunistă din trecut. Revista "Cronica" e asfixiată de scribi jdanovişti. Doar publicaţiile studenţeşti, la care se adaugă "Timpul" şi "Convorbirile literare", **în** pofida unor dificultăţi şi riscuri transparente, mai reuşesc (**încă** ? să ţină piept comunismului "cu faţă umană" ce tinde să sufoce oraşul.

Politica "rotaţiei cadrelor", sub **pretextul** "competenţei lor îndelung verificate" (sic!), rămâne "lege de fier". Căci foşti adjuncţi (ori cam aşa ceva) de întreprinderi, instituţii, şcoli, au ajuns, nu în puţine cazuri, **directori** (există şi situaţii viceversa). Exmembrul biroului judeţean de partid C. Dascălu, de pildă, continuă să "dirijeze" agricultura judeţului, adusă la sapă de lemn de "revoluţia agrară", promovată de alde dumnealui. Foştii politruci de teapa lui Bujor, Ceacoschi, Cozma, "educă" tânăra **generaţie în calitate de** profesori. Rectoriţa ceauşistă a Politehnicii, **membră a c.c. al p.c.r.,** Cameluţa Beldie, a fost "unsă" **preşedintă** de **comisie la bacalaureat. Dela amvonul Mitropoliei** predică **acelaşi** Pimen Suceveanul, care-l proslăvea, fără minimă decenţă, până în Decembrie trecut, pe "cel mai iubit fiu **al poporului" şi "epoca" sa** "de aur".

Pe de altă parte, securişti **notorii,** care prin anii '50 ne-au arestat şi schingiuit (ca Cernichevici, devenit, ulterior - culmea ironiei! - din şef de securitate, şef la **Abator**, Gh. Vieru, Cloşcă **etc.) trăiesc, netulburaţi de** evenimente, din pensii grase şi amintiri "bogate". Autoritatea violentă, suficienţa şi aroganţa tipic comunistă se citesc şi pe feţele ofiţerilor de securitate de mai recentă sorginte, care tot urcă şi coboară dela sediul de pe str. Triumfului. In aceleaşi maşini cu numere arhicunoscute. Informatorii lor? Nu mai sunt atâţia ca **altădată**, evident, însă le intuieşti prezenţa prin viermuiala fetidă de şefi şi şefuleţi, secretare şi portari, birocraţi şi pensionari. In tramvaie şi troleibuze, mai aglomerate decât înainte, prin parcuri şi pe la cozi. Cam aceleaşi cozi - puţin parcă mai subţiate câteodată. Si aceleaşi lipsuri: dela cărţi la **becuri** şi **baterii (alţi "ani lumină"?) dela medicamente la** dulciuri pentru copii, dela ciorapi şi detergenţi la felurite produse alimentare. In vreme ce mafia comercială prosperă...

Dezinformată şi încă înfricoşată, **mitocanizată totodată**, **beneficiara unei** culturi multilateral subdezvoltate, lumea de rând - nu fără destule excepţii - musteşte de ură, de patimă, nemotivată şi fără un anume obiectiv. "Cine nu gândeşte ca mine, n'are voie să trăiască", această expresie primitivă a fanatismului semidoct se manifestă copios, uneori chiar în medii intelectuale. **Oamenii**, în majoritatea lor, **i-au "iertat" pe vinovaţii** genocidului spiritual şi ai marasmului economico-social generat de comunism şi caută "victime" şi "vrăjmaşi" în rândul membrilor partidelor tradiţionale, al foştilor deţinuţi politici, al intelectualilor şi studenţilor, al unor cunoscuţi anticomunişti. In credinţa oarbă şi şchioapă că trebue croite noi uniforme **conştiinţelor şi atribuite** alte embleme identice.

Dar ieşenii mai au o ultimă soluţie: credinţa în Dumnezeu şi în învierea neamului românesc, prin biruinţa libertăţii, democraţiei şi demnităţii. Iaşii cuvine-se a redeveni un centru de energie, deoarece ştim că sub zgura nepăsării şi fatalismului aparent arde un foc care din când în când izbucneşte şi ne luminează. Si am dori să-l **descoperim**, să refacem Iaşii generoşi, dătători de **directive, iniţiatori de acte** de cultură şi de fapte istorice. Dacă Românul are un suflet luminos, de curată seninătate şi luptă, sufletul ieşeanului e de o mai nuanţată, inefabilă şi secretă camaraderie, este devotat până la **credinţă** şi entuziast în dăruire. Si nu e întâmplător faptul că aici s'a născut **Hora** Unirii a **celui căruia, anul acesta i se comemorează centenarul** trecerii în nevremelnicie, cu legământul ei sacru peste secole, ca un cuvânt de ordine pentru întreaga noastră **naţiune:** "Hai să dăm mână cu mână/Cei cu inima română..."

România, 24 Iunie, 1990

APUS DE SOARE

(SAU "SOARELE SPERANŢEI")

Motto:

"... şi ţineţi minte că Pământul Moldovei nu este al meu, nu este al vostru, ci al urmaşilor voştri şi al urmaşilor urmaşilor voştri, în veacul vecilor!"

Barbu Stefănescu Delavrancea:
"Apus de soare" (citat din memorie)

Sorin DINOVICI

In vremuri de demult trecute, ne spune povestitorul, Românii aveau un obicei ciudat pe care, în cele ce urmează, aş dori să-l readuc în memoria cititorului. Si iată cum era pe-atunci....

Domnii români, iubitori de ţară şi de neam, răsplăteau, după datina veche şi după puterile lor, faptele de vitejie ale oştenilor ţărani, dându-le în proprietate pământuri pe care ei, ţăranii, urmau să le stăpânească în veci, rostuindu-şi gospodării trainice.

Răsplata aducea cu sine, însăşi esenţa libertăţii şi demnităţii Românului, fiind întărită de "Pravilă Domnească", sfântă ca o icoană în ochii înlăcrămaţi de bucurie şi speranţă ai celor ce, pe merit, o primiseră. "Soarele Speranţei" răsărea atunci pentru ei!

Bucuroşi peste măsură, oamenii făceau ceva care, pentru orice necunoscător al obiceiurilor, dar mai ales al modului de a gândi al "mult prea păţiţilor Români", era de ne'nţeles: ei îşi băteau "gospodăreşte" copiii! Să vezi şi să nu crezi! Ţipetele ca din gură de şarpe ale celor mici şi chiar mai mărişori se'mpleteau cu râsetele în hohote ale părinţilor şi bunicilor bătăuşi...

De ce făceau cei mari aşa?

Din sadism?

In nici un caz! Românii din "acele vremuri de demult **trecute**" îşi iubeau **cu-adevărat**, ca pe ochii din cap, copiii. Ei îşi justificau fapta cu seninătate: bătaia primită va rămâne cu siguranţă în memoria copiilor. Odată ajunşi **oameni** în puterea cuvântului, ei îşi vor aminti de **bătaie dar şi de ziua sfântă aducătoare a libertăţii pe care o moşteniseră şi erau datori s'o lase moştenire urmaşilor, în veci!**

De necrezut, obiceiul s'a transmis "peste" şi nu prin **generaţii, Românilor acestui** sfârşit de veac. Dar cum?!

Intreaga lume priveşte împietrită cum, din nou, **Românii îşi bat copiii!!!**

Simbolurile au dispărut!

Bătaia este crâncenă!

Soră cu Moartea! - dar şi... "mama Ei".

Bătaia este administrată cu ură bestială de către "părinţi vitregi"; vor să-i extermine, rămânând să stăpânească o ţară fără copii, deci fără viitor!

In sălbăticia lor, fiarele ce se cred veşnice, încearcă a-şi constrânge copiii să uite!

Da! Să uite că ei, copiii s'au jertfit pentru părinţi!

Da! Să uite că ei, copiii n'au dreptul nici la moştenire, nici la libertate, nici la speranţă!

Da! Să uite adevărul!

Da! Să uite că pe lume există dreptate!

Iar, dacă totuşi, în pofida legilor fărădelegii, copiii vor să mai rămână în viaţă, ei vor trebui mai întâi să accepte vaccinul strâmbătăţii, apoi botezul comunist ca un sărut de Iudă!

In prima şedinţă a Parlamentului Român, unul dintre respectabilii parlamentari, spunea: "...demonstranţii din Piaţa **Universităţii se fac vinovaţi** de toate pagubele! Să fie traşi la răspundere! Să fie puşi la plată: ei, copiii lor şi copiii copiilor lor!"

Ne întrebăm cu stupoare: tot în veacul vecilor! şi dacă da, cui vor plăti toate aceste generaţii?

Nefericită parafrazare a spuselor Marelui Stefan!

Cuvintele citate mai sus vin dintr'o nouă tragedie în curs de apariţie sub ochii uluiţi ai eroilor ei: "Apus de Soare - Soarele Speranţei".

- Riscul răspunsurilor la întrebările puse revine în totalitate celor care, neînţelegându-le, şi-ar bate inutil capul cu ele.

TURLELE BISERICII "TREI IERARHI" DIN IASI FOTO: A. PETIT

O NEVOIE PRIORITARĂ PENTRU ROMÂNIA

Sergiu GROSSU

Creştinismul, ca trăire a comandamentelor Evangheliei, ca duh misionar de respiraţie universală, reprezintă forma superioară a slujirii umanităţii, prin "lupta cea bună" împotriva întăriturilor păcatului din lume, respectiv: răsturnând, cum spune Ap. Pavel, "izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei de Dumnezeu", şi militând în permanenţă, din toată inima, pentru instaurarea unei orânduiri politice echitabile, după atâtia ani de dictatură comunistă - fie sub tirania sângeroasă a lui Gh. Gheorghiu-Dej, fie sub absolutismul drăcesc al lui Nicolae Ceauşescu şi-a clanului său de curând înlăturat dela putere.

Lupta cotidiană a tineretului creştin din România - acum, când Cerul s'a îndurat de poporul nostru şi a pus capăt asupririi şi prigoanei anti-creştine, lupta aceasta nu trebue să fie numai o luptă defensivă, ştiut fiind că iniţiativa aparţine forţelor insurecţionale ale răului social şi politic, care au acaparat dela 22 Decembrie încoace puterea discreţionară de care dau dovadă, fără să ţină cont de opinia publică internaţională. Fiindcă natura intimă a creştinismului autentic, de o netăgăduită operativitate socială, este lupta ofensivă, continuă şi simultană: dintr'un punct de vedere, o luptă distructivă, de demascare, de combatere şi de anihilare a răului individual şi colectiv; din alt punct de vedere, o luptă constructivă, de orientare, de creştere şi de zidire a unei societăţi româneşti mai bune, cu oameni noi şi, ca atare, cu structuri noi, cu o formă de guvernământ ideală, într'o ţară care, de-a lungul veacurilor, a fost o ţară creştină.

Nu trebue neglijată, o clipă măcar, actualitatea "îndoitului păcat" al creştinătăţii româneşti, despre care ne avertizează Dumnezeu, prin pana inspirată de Duhul Sfânt a profetului Ieremia: "Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M'au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri puţuri crăpate care nu ţin apă" (Ieremia, 2.13). In ce constă această dublă culpabilitate umană? Mai întâi, renunţarea la izvoarele primordiale, la principiile directoare ale Evangheliei, îndepărtarea de Dumnezeul cel viu şi adevărat, care este "Izvorul apelor vii". Si, în al doilea rând, săparea unor puţuri proprii - "puţuri crăpate care nu ţin apă". Cu alte cuvinte, căutarea unor modalităţi egoiste de viaţă, rezolvarea problemelor spirituale, culturale sau social-politice prin soluţii profane limitate, contradictorii şi, în consecinţă, imperfecte.

Luând în considerare "îndoitul păcat" de care se fac răspunzători, în primul rând, ierarhii Bisericii ortodoxe din România, tineretul creştin trebue să ducă o îndoită luptă cu mobilurile îndoite ale fărădelegilor săvârşite de regimul comunist. Si anume, să pregătească întâlnirea păcătoşilor, a ignoranţilor şi ateilor cu Dumnezeu, dărâmând, în Numele lui Iisus, cu loviturile "ciocanului lui Dumnezeu", sfărâmător de stâncă - Biblia -, "puţurile crăpate care nu ţin apă." Si steagul iubirii de ţară şi de Dumnezeu se va înălţa, biruitor, peste mulţimile dezorientate încă şi descreştinate în perioada celor 45 de ani de hegemonie marxist-leninistă.

Răspândind "mireasma cunoştinţei" lui Dumnezeu pe toate căile largi ale pierzării sau cu ocazia reuniunilor politice, din ce în ce mai numeroase în ultima vreme; conştienţi de necesitatea prezenţei lui Iisus în viaţa naţiunii şi clocotind de entuziasmul nădejdilor ce se vor împlinite, tinerii aceştia, care-au rămas puri sufleteşte şi nevătămaţi de otrava propagandei comuniste, au sarcina asigurării triumfului valorilor spirituale şi-a transfigurării pământului dela gura Dunării, prin depistarea nevoilor concrete ale românimii oropsite şi prin denunţarea mecanismului satanic al cauzalităţii lor devastatoare. Numai luptând "lupta cea bună" a credinţei active şi-a dăruirii de sine,noi ne vom arăta capabili să scăpăm indivizii şi comunităţile de atracţia sloganelor mincinoase pe care le trâmbiţează, astăzi, neocomuniştii de la cârma ţării.

De aceea, dacă aş putea să mă adresez astăzi tineretului român l-aş îndemna în acest ceas hotărâtor pentru destinul patriei: - Iubiţi-vă poporul şi slujiţi-l în Hristos şi pentru Hristos, folosind cu dibăcie mijloacele ofensive ale culturii creştine, forţa de penetraţie a Evangheliei. Creaţi edituri şi ziare creştine, muzee şi expoziţii creştine, librării şi biblioteci creştine, centre de informare şi de documentare. Dar mai pre sus de toate, creaţi-vă pe voi înşivă în Iisus şi pregătiţi-vă pentru sarcinile României libere de mâine. Formaţi-vă spiritul de responsabilitate, de abnegaţie, de eroism, de înduhovnicire continuă. Imprieteniţi-vă cu Iisus şi arătaţi mulţimilor că El este "calea, adevărul şi viaţa" întregii lumi, că fără El totul - absolut totul nu este decât "deşertăciune şi goană după vânt", că despărţiţi de Iisus nu putem face nimic, nu putem realiza nimic, nu putem clădi nimic. "Căci nimeni nu poate pune o altă temelie - ne asigură Sf. Pavel - decât cea care a fost pusă şi care este Iisus Hristos."

Ca România să renască din cenuşa strivirii actuale, are nevoie de această temelie indispensabilă. Oamenii, fie ei cât de celebri şi de puternici, nu ne pot salva. Teoriile pedagogice nu ne pot transforma, învăţăturile morale nu ne pot îmbunătăţi, sistemele filosofice nu ne pot trasa itinerarii valabile, soluţiile politice nu ne pot ridica din vâgăunile şi din mlaştina deznădejdei. Dacă vrem să dăm un sens existenţei, dacă vrem să fim folositori neamului - s'o facem în numele lui Iisus şi pentru proslăvirea Lui, deoarece altfel, şi slujirea şi lupta şi viaţa devin inutile şi false. Iisus trebue să devină totul în munca noastră cotidiană, totul în planurile noastre de viitor, totul în iureşul spre piscuri şi'n lupta noastră cu Răul.

O, dacă tinerii din România, o, dacă întregul popor I-ar asculta chemarea! O, dacă şi-ar recunoaşte eşecurile şi I-ar striga, ca şi Simon Petru, lângă lacul Ghenezaretului: "Toată noaptea ne-am trudit şi n'am prins nimic..." O, dacă din fundul gropii în care se găseşte ţara (de parcă n'ar fi avut loc Revoluţia din 22 Decembrie şi n'ar fi curs sânge tineresc la Timişoara şi la Arad, la Sibiu şi la Braşov, la Târgovişte şi la Bucureşti), o, dacă din fundul acestei gropi actuale am striga către Iisus: Doamne, scapă-ne că pierim". El, lumina tutelară a acestei umanităţi agonizânde, vânzolită de valori şi furtuni antagoniste, ne-ar apuca de mână, şoptindu-ne, ca odinioară ucenicilor: "Indrăzniţi, Eu sunt, nu vă temeţi!"

Mărturisire

O. POPA

In sfârşit, iată-mă şi eu liber, într'o ţară liberă. O nouă optică prin care în jurul tău totul râde, cântă şi dansează, dar numai după ce dau muncii dreptul ei de sudoare.

O ţară în care Dumnezeu a lăsat oamenilor să continue opera începută de El, şi o fac cu mult har. O bună parte din ţară am văzut-o.O încântare.

Intre două călătorii, citesc, citesc tot ce mă poate informa despre America. Am ajuns şi la niste publicaţii româneşti. M'am bucurat de conţinutul lor divers şi informat. Am văzut şi niste articole împotriva Pr. C. acuzat de turnător în închisoare şi probabil şi afară. Este interesant ce am descoperit aici: în ţară nu se ştie nimic de toate acestea. Desigur cei care scriu, cunosc bine pe Pr.C. şi faptele lui. Interesant că eu, mai jos semnatul, care am fost împreună cu el începând cu lotul lui dela Facultatea de Medicină Bucureşti, în închisoarea Jilava, am stat cu el pe-o rogojină, am mâncat alături acelaşi turtoi şi ciorbă de varză murată, înjuraţi şi bătuţi împreună, ani şi ani, şi ne-am despărţit numai când el a fost luat la "spălarea creierului", urmându-mi şi mie rândul.

L-am reîntâlnit, după câţiva ani, în Aiud, şi m'a surprins că trebuia să fie liber de mult, fiindcă i se terminase prima condamnare. Mi-a spus că înaintea eliberării, a fost băgat într'un grup de vârfuri politice (Vică Negulescu, Costache Oprişor, etc.) şi a fost condamnat din nou la muncă silnică pe viaţă.

Apoi, iar ne-am despărţit şi ne-am revăzut în 1977, la Seminarul Radu Vodă, la el în birou. Printre altele, mi-a spus că i s'a făcut o perchiziţie neaşteptată de Securitate, i-au luat un document foarte important la care lucra, cu "Spălarea creierului" la Piteşti, Gherla, Canal, foarte compromiţător pentru Securitate şi că vreo şase luni a fost chemat zilnic la Securitate, în timpul cât nu avea ore la Seminar.

Apoi a urmat seria de predici "Şapte cuvinte", arestat, condamnat, condamnare în care cred că a cântărit foarte greu şi documentul mai sus amintit.

Si iarăşi nu ne-am mai văzut, până în Martie a.c., când la sosirea lui în Bucureşti, toţi foştii deţinuţi politici, l-am luat pe sus, literalmente, dela scara avionului şi purtat prin mulţimile adunate la aeroport. Abia după două zile şi prin bunăvoinţa unei rude de a lui am reuşit să schimb câteva vorbe cu dânsul.

Si iarăşi nu ne-am mai văzut.

Stiu că este foarte incomod pentru regimul actual dela Bucureşti, iar Securitatea va continua să-şi facă datoria în continuare, pornind ofensiva, chiar prin aceste prime articole din ziarele sus menţionate. Vor urma şi altele, pentrucă Securitatea produce, iar naivii înghit.

Pe Pr. C. îl iubesc, îl stimez, îl respect ca pe un confesor ce-mi este, şi îl girez cu cei 21 de ani ai mei târît prin 24 de închisori din ţară, pentrucă îl cunosc.

Dar ce ştiu cei cu articolele, despre "Spălarea creierului"? Cunosc ei tehnica cred ei că comunismul avea nevoie de creiere spălate, spălate , aşa, ca o cârpă într'o căldare?

Mai aşteptaţi puţin şi veţi afla lucruri cumplite.

Pe cei ce au scris îi întreb: "Aţi fost pela Piteşti, Gherla, Canal? Cum de au ajuns soldaţii din prima linie de pe front să fie judecaţi de reformaţii de pe trotuare?

Folosiţi libertatea din ţara aceasta ospitalieră, în a spune adevărul pe care-l cunoaşteţi şi nu vă lăsaţi furaţi de senzaţional şi lucruri ieftine.

ILIESCU CÂND APARE, SOARELE PE CER RĂSARE

Deocamdată răsare la Ploieşti, unde a fost lansată această lozincă, în premieră pe ţară. Inceputul este promiţător, căci cu un mic efort patriotic, Iliescu poate fi săltat mai sus, pe Valea Prahovei, până la tronul de "Geniu al Carpaţilor", rămas vacant din Decembrie trecut. Iar de săltători nu ducem lipsă...

După ce poporul român şi-a spălat în ochii întregii lumi, obrazul umilit în "anii-lumină" ai lui Ceauşescu, după ce Apusul a recunoscut că revoluţia românească i-a arătat adevărata faţă a comunismului, iată că oportuniştii vechiului regim ies din nou la suprafaţă, ca gunoiul deasupra apei şi murdăresc tot ce a fost spălat cu sângele tineretului românesc.

De fapt este singurul aport pozitiv al FSN-ului: că a scos la iveală cozile de topor, din bârlogurile în care au stat ascunse de frica revoluţiei.

Inghesuiala la ciolan e mare! E chiar cât o coadă la carne! Iar printre primii la rând este şi "realizatorul" Sergiu Nicolaescu, cu filmul său despre "cum a făcut Iliescu revoluţia din Decembrie". Filmul n'a fost greu de făcut, căci "nea Sergiu"e în continuare. Tot se specializase dânsul în "producţii"; despre lupta pecereului în ilegalitate şi în falsificarea neruşinată a istoriei, pentru a fi pe placul lui Ceauşescu...

Pe când o odă închinată "Cârmaciului Iliescu" de către poetul de curte Adrian Păunescu?

"TRĂIASCĂ PETRE STOICA"

Un grup de manifestanţi, purtând pancarte roşii, strigau cât îi ţinea gura: "Trăiască Petre Stoica!" Un trecător îl întreabă pe unul din ei, cine e Petre Stoica? Omul îi răspunde: "Nu ştiu, dar dela Comitetul de fabică ne-au spus să strigăm ce scrie pe panouri". Pe panouri scria "Trăiască Perestroika!"

Unde eşti tu, Caragiale?!...

"NOI MUNCIM, NOI NU GÂNDIM"

O nouă "revoluţie culturală" este în curs în ţară. Dar spre deosebire de cea din China şi de cea de sub Ceauşescu, care au fost făcute de guvernanţi "proletari", revoluţia culturală brucano-rom-iliesciană este iniţiată de pretinşi intelectuali, care au înlocuit teoria cu ciomagul şi ranga.

Secu-minerii, pe care studenţii i-au botezat "Botnegrii", sunt aduşi pe gratis şi cu rachiul asigurat, la Bucureşti pentru a porni la vânătoare de intelectuali şi de opozanţi ai lui Iliescu , ziua şi noaptea, la drumul mare, ca în filmele de groază.

Lozincile fluturate "Noi muncim, noi nu gândim" şi "Moarte intelectualilor", depăşesc utopia lui Orwell "1984" în care crima şi teroarea purtau de bine de rău, o oarecare mască justificativă. Noii slavatori ai "Erei iliesciene" seamănă, însă oroarea şi scârba liberi, maltratând oamenii, fără alegere, pe stradă şi în casele lor, în aplauzele guvernanţilor care i-au adus, în timp ce poliţia arestează victimele, în loc să aresteze agresorii. Iar pentru ca inversarea de valori să fie completă, victimele sunt calificate drept golani, huligani şi fascişti, iar agresorilor li se aduc mulţumiri în public şi li se atribuie lauri de patrioţi şi de salvatori ai ordinei.

Acest spectacol de groază şi-a făcut imediat efectul. Cu pumnul în gură, parlamentul şi senatul au validat preşedinţia inginerului Iliescu, iar Inalt Preasfinţitul Patriarh l-a binecuvântat, urâdu-i, cum se cuvine unui cap încoronat, ani lungi de domnie. Imediat după, acesta a împărţit ciolanele profilor universitari Roman şi Brucan, singurii autorizaţi să gândească în cadrul noii revoluţii culturale.

Căci "noi muncim, noi nu gândim", dar răspundem la chemarea celor care gândesc pentru noi şi facem ordine cu bâta. Moarte intelectualilor?

La investitura lui Ion Iliescu ca preşedinte, corpul diplomatic a avut o atitudine demnă, prin abţinerea dela aplauze, demonstrând prin aceasta că Occidentul a înţeles IN SFARSIT ce se întâmplă în România. De altfel, ambasadorul SUA a şi refuzat să participe la ceremonie.

Consecinţele acestei atitudini reci, vor fi în primul rând de ordin economic: lipsa de ajutor financiar, lipsa de investiţii, lipsa de transfer de tehnologie,lipsa de avantaje comerciale şi mai ales lipsa de încredere în afacerile cu România. Deci iarăşi lipsuri şi mizerie pentru cei de acasă. Aşa se întâmplă când nimereşti din lac în puţ!

Dar pentru a îndulci inima naivă a Occidentului supărat, Iliescu avea nevoie de o trădare. Sau cum spune Românul, "de un ciomag la un care de oale". Si atunci i-a întins, în mod îmbietor, ciolanul, Domnului Radu Câmpeanu, preşul Partidului Liberal, rugându-l să accepte postul de vicepreşedinte al Senatului. Adică postul celui care execută hotărîrile preşedintelui. Domnul Câmpeanu nu s'a lăsat rugat de două ori şi a înhăţat urgent ciolanul, a strâns tovărăşeşte mâna Stăpânului şi a declarat pe loc televiziunii franceze că ascultându-l pe Iliescu, şi-a dat seama, deodată, şi instantaneu, că ideile emise de acesta corespund cu ideile sale proprii.

Prin acest act Dl. Câmpeanu a făcut uitată convenţia cu Partidul naţional ţărănesc,de a nu colabora cu neocomuniştii. Fapt care i-a şocat pe ţărănişti. Căci, vorba lui Caragiale: "Trădare, trădare, dar să ştim şi noi!"

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

I-A NELINIȘTIT LINIȘTEA

Tiganii au protestat: comuniștii ne-au dărâmat cartierele, iar legionarii ne-au persecutat în 1942, (Regimul lui Antonescu).

Ceaușescu a confecționat din stofa DIE-ului Grupul V legionar (Pacepa: "Orizonturi Roșii", pg. 163) pentru a amenința, bate și omorî pe cei dela Europa Liberă și pe vânduții capitaliștilor.

Dl. Iliescu a chemat minerii, "că's mulți", pentru a salva țara de năvălirea legionarilor... parașutați.

Din 1938 și până în 1990 inundațiile, seceta și cutremurele au fost puse în aceeași cârcă.

Iar politicienii, ca să fie populari, se jură că'n viața lor n'au întrebat pe un legionar nici măcar cât e ceasul.

A fost o singură abatere: Iuliu Maniu a încheiat în 1938 un pact electoral cu legionarii, iar când Codreanu se găsea pe banca acuzaților, Iuliu Maniu s'a dus la el și i-a intins mâna.

Codreanu a fost omorît, Iuliu Maniu a murit în închisoare.

Dela 1938. cu excepția a 5 1 /2 luni, vânatul cămășilor verzi a devenit sport "democratic" permis în toate sezoanele.

Sub Carol al II-lea, ce n'a fost împușcat, gâtuit, ucis în bătăi, a fost trimis în Lagărele dela Vaslui, Miercurea Ciucului, etc.

Excepția celor 5 1/2 luni: 6 Septembrie, 1940-21 Ianuarie, 1941, reprezintă măritișul cu Antonescu.

Căsnicia s'a terminat cu spartul farfuriilor.

Carol al II-lea ne lipise de Axă, iar Aliații aveau tot interesul ca o țară dușmană, bogată în materii prime, de mare importanță strategică și aliată cu Berlinul și Moscova, să fie distrusă prin dezordine, neînțelegeri, revolte, crearea conflictelor de rasă, de religie, de tot ce ar fi dus la destrămarea țării.

Informații, dezinformații, spioni, contra spioni, răpiri, etc. România devenise Stadionul internațional unde se antrenau atleții pentru Jocurile Olimpice de cucerire a lumii.

Prima grijă a puterilor democratice a fost să deșurubeze unirea celor care l-au silit pe Carol să-și ia catrafusele și catrafusta,

Au reușit! A trecut o jumătate de veac.

Ce-au rămas neșterse, pentru cei puțini martori în viață, a fost liniștea și ordinea din primele săptămâni.

Nu s'a tras un glonț, nu s'a spart un geam, nu s'a strigat pe străzi nici sus, nici jos! Cântecele însuflețeau mulțimea.

Ce-a urmat e o "istorie" scrisă mai mult de politicieni decât de istorici...

Intre timp, manevrele diplomatice, au început să prindă rădăcini, iar o scânteie premeditată: asasinarea unui spion german de un spion englez a dat foc revoluției din Ianuarie.

Sentința în divorțul Legionari vs. Antonescu a fost decretată:

"Noi Generalul Antonescu" reținem puterea, iar legionarii se întorc la vechile lor reședinte: pușcăriile.

După izbucnirea războiului în Răsărit, "Conducătorul" a oferit foștilor "camarazi" două alternative: un Purgatoriu, "Centrul Militar de Reabilitare Sărata", unde te reabilitai murind pe front ori răposai, nereabilitat, la vechea reședință...

Am pierdut războiul, s'a dus Antonescu, a abdicat Regele Mihai. Am fost "eliberați"!

Dar "eliberarea" a însemnat: Pitești, centrul de reeducare al studenților; Jilava, închisoare preventivă și de tranzit; Aiudul, Canalul, spitalele de nebuni, beciurile poliției, radiațiile, etc.

Dela "eliberatorul Groza" am ajuns la "eliberatorul Iliescu", dar nici un lider n'a reușit să se înnoade cu năzuințele neamului.

Speranța că dl. Iliescu va crea o punte cu "Generația Timișoara", a eșuat.

Mâna întinsă a fost zdrobită de bâtele minerilor, iar dialogul a devenit vulcan de insulte:

Fasciști, golani, huligani, legionari, trădători, agenți, etc.

Un singur nume ar fi identificat pe unul, fiecare, din cei ce se adunaseră să protesteze în Piața Universității:

Numele de Român!

O NOUĂ MELODIE

La un concurs pentru alegera viitorului imn al "Frontului Salvării Naționale" au fost supuse următoarele versuri ce se cântă pe vechea melodie; "Cu lăutarii după mine":

"Cu minerii după mine,
Ei toată țara o zdrobesc...
O zdrobesc, și-mi pare bine,
Că de aia îi plătesc!

APA GEOTERMALĂ ÎN BĂRĂGAN

In orașul Insurăței, jud. Brăila, s'a forat și dat în exploatare primul puț cu apă geotermală (60 grade C ori 149 grade F); deocamdată apa servește la preîncălzirea apei menajere pentru 200 de apartamente. Actualmente se forează al doilea puț.

PARTICIPAȚI CU TOȚII LA CEL MAI MARE FESTIVAL AL ROMÂNILOR!

ROMFEST'90

WASHINGTON, DC.

- 17,18,19 AUGUST -

PROGRAMUL FESTIVALULUI

VINERI 17 AUGUST 1990

12.00 A.M. - 6.00 P.M. ÎNREGISTRAREA
6.00 P.M. - 8.00 P.M. MASA DE SEARĂ
8.00 P.M. - 12.00 P.M. RECEPȚIA OASPEȚILOR

SÂMBĂTĂ 18 AUGUST 1990

7.00 A.M. - 9.00 A.M. MICUL DEJUN
9.00 A.M -11.30 A.M. CONFERINTE:

1. SECȚIA ISTORICĂ - "Valorile tradiționale și Instituțiile Române după Revoluția din Decembrie 1989.
-Coordonator - Prof. N.Iliescu
2. SECȚIA CULTURALĂ - "Cultura și civilizația în noua condiție creată în România.
-Coordonator - Prof. Aurelio Rauță
3. SECȚIA TINERETULUI ROMÂN-AMERICAN - Permanențele culturii românesti: Restaurarea culturii românești; Caracterele universale ale culturii românești; Relații de cultură politică Româno-Americană
-Coordonator - Doctorand Nicu Popescu

EXPOZIȚIE DE PICTURĂ ȘI SCULPTURĂ
-Responsabil -Preoteasa Eugenia Ușeriu

12.00 A.M - 1.30 P.M MASA DE PRÂNZ
2.00 P.M. - 5.00 P.M. SEMINAR: "Revoluția din 16-22 Decembrie și reconstrucția țării"
- Coordonator John Halmaghi
6.00 P.M. - 7.30 P.M. MASA DE SEARĂ
8.00 P.M. - 9.00 P.M. PROGRAM ARTISTIC
9.00 P.M. - 1.00 A.M. DANS

DUMINICĂ 19 AUGUST 1990

10.00 A.M -12.00 A.M SLUJBA RELIGIOASĂ
12.30 P.M. - 1.00 P.M. RECEPȚIE PENTRU OASPEȚII DE ONOARE
1.30 P.M. - 4.00 P.M. BANCHET FESTIV

CEI CE DORESC INFORMAȚII SUPLIMENTARE SA SCRIE, IAR PARTICIPANȚII CU COMUNICĂRI SUNT RUGAȚI SA TRIMITA SUBIECTUL SI TEXTUL LA ADRESA DE MAI JOS:

Romfest'90 se va desfășura la hotelul CROWNE PLAZA, 170 Rockville Pike, Rockville, M.D. 20852, telefon (301) 468 1100. Camerele costă $ 63 și $ 83 pe noapte, nu pe numărul de ocupanți, așadar mai multe persoane pot împărți o cameră. In camerele de $ 63 pot locui comfortabil patru persoane, iar camerele de $ 83 pot fi împărțite de șase persoane. Recomandăm să vă faceți rezervația din vreme, pe adresa hotelului (menționată mai sus) specificând că faceți parte din: GROUP 6720. Rezervațiile trebuesc făcute până la data de 17 Iulie.

Persoanele care vor participa la recepția de Vineri, masa de Sâmbătă, concert, bal și Banchetul Final, sunt rugate să trimită cât mai curând $ 90 pe numele ROMFEST'90, la adresa de mai jos.

Pentru cei care vor participa numai la unele din aceste festivități, dăm mai jos prețurile individuale:

Recepția de Vineri: $ 10.00
Masa de Sâmbătă: $ 32.00
Concert și Bal: $ 18.00
Banchet Final: $ 35.00

Pr.Gh.CALCIU
Președinte

Viorica CUCU
Secretar

ROMFEST'90

HOLY CROSS ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

5150 LEESBURG PIKE, ALEXANDRIA VA. U.S.A. 22302

FARA ARMÂNEASCĂ

FREAMĂTUL EMIGRĂRII

FRĂMÂNTĂRILE ROMÂNILOR MACEDONENI DIN ȚARĂ ȘI DIN MACEDONIA

——Vasile MUȘI——

Cui nu-i place să plece! Acesta era refrenul ce se auzea peste tot, dela așezarea refugiaților greci din Asia Mică, în Macedonia. Sentință definitivă și implacabilă, contra căreia nu exista cale de atac!

Cu puterea lor nativă de pătrundere a lucrurilor, Românii macedoneni și-au dat seama că, ceea ce vedeau cu ochii nu era un rău trecător și cu care se putea lupta. Adversitățile ce le stăteau în față, nefiind de scurtă durată, ci de natură permanentă și definitivă, făceau inutilă orice încercare de rezistență . In special, Românii din regiunile Vodena, Veria, Caterina, Meglenia - regiuni deosebit de bogate și prin aceasta, cu atât mai expuse invaziei refugiaților înfometați - au fost cei dintâi care înțeleseră că stânca dislocată, fatal va provoca în prăvălirea ei, alte dislocări de stânci mai mici ce-i vor sta în cale.

In fața acestui adevăr verificat de când e lumea, lor nu le rămânea decât o singură cale de ales: să-și strângă corturile și să plece. Unde?

Odată pusă întrebarea, inima și sufletul lor au și ales drumul de urmat, singurul drum care simțeau că-i va duce la limanul mântuirii. Era drumul reîntoarcerii lor la sânul Patriei mume, dela care au fost zmulși de vitregia soartei, din timpuri imemorabile. Astfel, ideea emigrării lor în Tară încolțește.

Farmecul acestei idei, fluid magnetic cu rezonanțe ancestrale, era irezistibil. La un moment dat, întregul românism din Macedonia fuse cuprins de o sfântă beție. Acest reviriment năprasnic venea într'o perioadă de profundă depresiune. Când se vedeau mai cumplit loviți de soartă, naufragiați fără speranță, ideea revenirii în Tară i-a făcut să întrezărească măreața înălțare a ființei lor etnice. Aveau în față viziunea clară a viitorului lor pe care îl simțeau îmbinat indisolubil cu viitorul întregului neam românesc. Cu o frenetică înviorare de suflet, bătrâni și tineri, femei și copii, nu avea alt subiect de discuție decât emigrarea și iarăși emigrarea.

"Armătura morală care regizează evoluțiile popoarelor, este creată prin acumulațiuni ereditare de lungă durată. Legăturile mistice cu strămoșii, constituiesc sufletul colectiv al popoarelor. In împrejurări grave, când existența rasei este amenințată, bunăoară, acest suflet colectiv ia conducerea tuturor sforțărilor. Istoria ne arată lămurit neputința rațiunii în timpul marilor evenimente. In asftel de împrejurări, rațiunea exercită o acțiune foarte restrânsă asupra conduitei, pentrucă elementele biologice, afective și mistice care ne conduc sunt mult mai puternice decât ea" (Dr. Gustav le Bon, Role de la psychologie des peuples dans leur histoire).

Acesta este cazul tipic al clipelor premergătoare emigrării.

După scurta perioadă de sugestie și auto-sugestie în care ideea emigrării era răspândită în toate părțile, discutată pe toate fețele și îmbrățișată de întreaga suflare românească din Macedonia, reprezentanții comunității române din Veria, au lansat un apel către toți intelectualii macedo-români stabiliți în Tară. In acest apel din 23 Februarie 1923, după ce se arată situația precară creată Românilor prin invazia refugiaților, se cerea să se intervină pe lângă guvernul român pentru:

1. A se admite intrarea Macedo-românilor în Tară.

2. A se interveni pe lângă guvernul grec pentru libera lor ieșire din Grecia;

3. A se admite colonizarea și a se înlesni, pe cât va fi cu putință, transportul și instalarea lor în Tară.

In același timp, Românii din Meglenia, din Vodena și din jurul Gramaticovei, au început a trimite scrisori și apeluri identice, pe la compatrioții lor stabiliți în Tară.

Scriitorul lucrării de față, fiind personal sesizat de către unul din promotorii ideii de emigrare și fără îndoială, cel mai mare animator al acestei mișcări, d-l George Celea, pe atunci conducător necontestat al grupului de Români din regiunea Gramaticova-Vodena, dând curs sugestiilor lui, am publicat în revista, "Tribuna Românilor de peste hotare" - pe care atunci o redactam cu o pleiadă de distinși intelectuali macedo-români un articol intitulat "Aromânii și minoritățile Dobrogei Noi".

Tendința acestui articol era de a face simpatică așezarea Macedo-românilor în această provincie și de a netezi terenul, prevenind adversitatea pe care o bănuiam și la care ne așteptam din partea minorității bulgare, pruncul răsfățat al politicienilor noștri.

..."Izgoniți de urgia stăpânitorilor în mâna cărora au părăsit întreg avutul și căminurile lor din Macedonia, Românii macedoneni se îndreaptă spre diferite centre din Cadrilater, aducând cu ei exemplul hărniciei, onestității și al cumpătării, însușiri care de altfel, se

MACEDONENI

pot observa și la populația actuală a Cadrilaterului.

Ce-i mână pe acești Români să-și caute refugiul tocmai în mijlocul unei populațiuni față de care ar trebui - s'ar crede - să aibă mai degrabă o legitimă repulsiune, ca una care evocă prin originea rasei sale, amintirea tiraniei din care de abia s'au putut smulge?

Faptul acesta trebue să fie cunoscut de toți cei care se îngrijesc de viitorul acestui neam și mai ales, trebue să fie cunoscut de populația minoritară din Dobrogea Nouă.

Aromânii resimt covârșitoarea influență a mediului social în care au trăit vreme îndelungată, alături de elementele balcanice de origină slavă și turcă, cu care mai totdeauna au avut relațiuni de bună vecinătate.

Astfel, Românii aceștia, fericiți că pot scutura un jug, revenind la pământul străbun, poartă cu dânșii, totuși, mistica țesătură a amintirilor de tot felul, zămislite dintr'o conviețuire de secole și putem zice, chiar dintr'o suferință cu multe laturi comune.

Familiarizați deci cu moravurile acestor popoare pe care le-au părăsit în Macedonia, dar cu care se reîntâlnesc pe pământul Patrtiei mume, Românii-macedoneni sunt singurii care pot înțelege mai bine viața, obiceiurile și sufletul populației minoritate din Cadrilater.

Pentru aceste minorități deci, colonizarea Cadrilaterului cu Românii-macedoneni crează regimul cel mai ușor de suportat și care poate împăca anumite considerațiuni de amor propriu ale lor, cu interesele noastre de stat.

Căci, dacă înțelegem să menajăm în modul cel mai larg posibil și să acordăm toate drepturile care să asigure libera desvoltare etnică a acestor minorități, aceasta nu se poate concepe decât în măsura în care toleranța noastră coincide cu promovarea propriilor noastre interese naționale și de stat.

Credem că și minoritățile Cadrilaterului nu pot avea aspirațiuni care să depășească acest cadru de temeinică armonizare a intereselor noastre reciproce" (V. Muși, Tribuna României de peste hotare, Martie 1924).

Mișcarea de emigrare generalizându-se în Macedonia grecească, Românii de acolo au hotărît convocarea unui congres care a avut loc la Veria, în luna Noembrie 1924.

Aci, s'a dezbătut pe larg și sub ochii autorităților grecești problema stabilindu-se că viața pentru Români, în condițiile create, nu se mai poate prelungi.

Ajunsă la cunoștința coloniei macedo-române din capitală, hotărîrea congresului a provocat o vie frământare în rândurile intelectualilor, mai ales. Cei bătrâni, mai rutinari, ezitau să-și asume răspunderea unei mișcări noi, de așa proporții. Dar nici nu puteau lua atitudine fățișă împotriva unui curent real. Obosiți pe de o parte, de numărul anilor de frământări și lupte din trecutul lor, era explicabil ca acești venerabili bătrâni să fie mai puțin mobili în înbrățișarea ideilor noi.

De altă parte, judecând prin prisma trecutului lor plin de amintiri duioase de care cu greu se poate lepăda un om, ei nesocoteau prezentul. Si, tocmai când era nevoie de cea mai mare încordare de voință și hotărîre pentru a ajunge la bun capăt, ei recomandau o prudență ce provoca tot felul de șovăeli. Rezerva lor nu era vătămătoare numai prin ea însăși ci și prin aceea că, influențând indirect pe o bună parte din elementele active, energiile macedo-române hotărîte să susțină curentul de emigrare s'au simțit, la un moment dat, foarte reduse ca număr.

Emigrarea era considerată drept lichidarea definitivă a întregului românism în Balcani și aceasta pricinuia abținerea multora de a avea o atitudine precisă și clară față de apelurile desnădăjduite, sosite de dincolo.

Pentru neutralizarea acestor temeri, am publicat un articol în care, între altele, scriam:

"Oricât de hulit ar fi pământul acela în care dorm somnul de veci moșii și strămoșii noștri, eroii și martirii noștri, sunt încredințat că acest pământ sacru, mai dispune de atâta putere mistică de atracție și de vrajă, ca să țină legați de el, mare parte a Românilor pentru ca teama de lichidare a chestiunii noastre în Balcani să fie nejustificată și în orice caz, discuțiunea ei prematură, pentru multă vreme încă.

Deci să avem viziunea clară a nevoilor reale și actuale ale fraților noștri; să căutăm a da tot concursul acelora care nu se pot împăca cu condițiunile unui mediu social înăbușitor și, închinându-ne cu sfioasă smerenie în fața celor ce vor urma să fie continuatorii tradiției noastre, pe plaiurile străbune, să-i încurajăm și să-i sprijinim prin fapte!! (V. Muși, Trib Rom 1925).

Motivele decisive care pledau pentru susținerea emigrării erau trei:

1. Românii hotărîți să emigreze, din moment ce nu mai puteau trăi în locurile de baștină, ar fi emigrat, cu sau fără sprijinul nostru. Fenomenul acesta al emigrării nu este ceva nou la Macedo-români.. Datorită lui avem azi colonii din cele mai importante, până și în Statele Unite ale Americii.

2. Printr'o dirijare bine chibzuită a acestei emigrări în Tară, se obținea un îndoit rezultat: definitiva aranjare a emigranților și totodată, consolidarea etnică a Dobrogei Noi.

3. Prin formarea unui nucleu puternic de Aromâni în Tară, deși paradoxal în aparență se asigura o mai bună sprijinire a celor rămași în urmă.

Faza acestor discuțiuni aprinse și vehemente ciocniri de păreri, a luat sfârșit în ziua de 3 Ianuarie 1925 când, curentul pentru sprijinirea emigrării și așezarea Românilor-macedoneni în Dobrogea Nouă, s'a cristalizat prin întemeierea unui comitet de inițiativă pe baza următorului:

"Astăzi 3 Ianuarie 1935 subsemnații Cons. Noe, Vasile Muși Dumitru, Babuș, Petre Marcu, St. Hagigogu, N. Balamaci și Dionisie Dumitru, sesizați fiind de scrisorile și adresele venite dela frații noștri din regiunile Meglenia, Vodena, Veria, care cer cu insistență să intervenim pe lângă guvernul român, pentru a li se asigura emigrarea în Tară, fiind nevoiți altfel a se expatria în alte țări; luând cunoștință de această stare de lucruri, ne constituim într'un Comitet de inițiativă cu scopul de a face demersurile necesare pentru realizarea doleanțelor acestor frați.

Ca atare, hotărâm a alcătui un memoriu spre a-l prezenta guvernului român și a lua contact cu d-nii: Prim-ministru, ministru Domeniilor și Agriculturii, ministrul de Finanțe, ministrul de Externe precum și cu toți șefii partidelor de opoziție, pentru asigurarea de loturi în Tară, despăgubirilor pentru avutul ce emigranții vor lăsa în urma lor, înlesnirea călătoriei emigranților, finanțarea colonizării prin credite ieftine și cu termen lung, pentru plata loturilor și achiziția inventarului necesar.

Comitetul va putea coopta orice persoană care ar fi socotită că poate ajuta scopului propus.

(ss) C. Noe, V. Muși, P. Marcu, D. Babuș, N. Balamaci, St. Hagigogu, Dionisie Dumitru.

Imediat după constituire, Comitetul și-a început activitatea, redactând un memoriu în sensul celor consemnate în procesul-verbal de mai sus. Prezentând acest memoriu ministrului de Domenii de atunci, neuitatul Alexandru Constantinescu și expunându-i verbal situația precară și impasul în care se aflau frații de dincolo, membrii Comitetului au remarcat dela început, impresia adâncă produsă în sufletul acestui român cu inima caldă și mintea pătrunzătoare, care nu cunoștea sovăiala în hotărări când era vorba de interesele superioare ale neamului.

"Cele ce-mi spuneți - întrerupe el - nu sunt decât epilogul fatal al tragediei din 1913. Veniți aici, căci țara aceasta este și a voastră și trebuie să vă primească. Din partea mea vă asigur că aveți tot sprijinul".

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

MEMORABILA ZI DE 6 MAI A ROMÂNILOR DIN MOLDOVA ŞI BASARABIA

PRUTUL LACRIMILOR NOASTRE, SĂ-L ACOPERIM CU FLORI

Lanţ uman de-a lungul graniţei de pe Prut

Dumnezeu a rânduit să fim dintotdeauna pe pământul nostru strămoşesc. Vom **rămâne** aici, în eternitate, cu Ardealul în interiorul Munţilor Carpaţi, străjuit de Maramureşul întreg, de Oaş, de Crişana, de Banat, de Oltenia, de Muntenia, de Dobrogea şi de Moldova lui Stefan cel Mare!

Anul acesta, la 9 Mai, se împlinesc 113 ani de la **Proclamarea Independenţei** României. Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău propune sărbătorirea Independenţei României printr-o **acţiune** la scară naţională ce urmează să se desfăşoare între 6 şi 10 Mai.

Cetăţenii din întreaga ţară sunt invitaţi Duminică 6 Mai, la ora 12 şi 30 minute, să acopere cu flori Prutul lacrimilor noastre, iar la ora 13 să formeze un lant uman de-a lungul graniţei de pe Prut. In toate bisericile din ţară, la 12 şi 30 minute, să înceapă să bată clopotele. **Preoţii din Moldova şi cei ce pot veni,** din orice parte de ţară, sunt rugaţi să oficieze Sfânta Liturghie la Prut. In Bucovina şi Maramureş, pe dealuri, să sune tulnicele, ca pe vremea lui Stefan cel Mare. Din Alba Iulia, Mihai Vodă va porni la drum, cu Transilvania, cu Muntenia şi Moldova deodată. **Horia, Regele Daciei şi Crăişorul** Avram Iancu vin cu moţii **lor, cu toţi codrii Munţilor** Apuseni. Si tulnicele moţilor se aud dintr'o **parte** în alta de ţară. Fetele şi flăcăii din întreaga Românie se pregătesc pentru marea întâlnire dela Prut. **Măria** Sa, Stefan al Moldovei, ne aşteaptă. In sufletele noastre îl auzim pe Mihail Eminescu îndemnându-ne să **pornim** la Putna şi la Prut. Si îl auzim toţi, din Cetatea Albă, din Chişinău, din Soroca, din Hotin, din Cernăuţi, din Satu Mare, din Timişoara şi din Bucureşti.

Societatea Culturală Chişinău, cu sediul în Aleea Romancierilor nr. 6, bloc E 19, scara A, etaj 10, apart. 55, sector 6, Bucureşti, cod 77398 telefon 456782, nefăcând parte din nici un partid politic, cheamă toate partidele, sindicatele, organizaţiile şi societăţile culturale, cât şi pe cei fără partid să-şi anunţe şi să organizeze participarea la acest marş **naţional** cu flori, având în vedere că este vorba de o cauză **naţională**, comună tuturor Românilor.

Invăţătorii, profesorii, preoţii, elevii, studenţii, muncitorii, tinerii din satele şi oraşele dinspre Prut sunt solicitaţi să aibă iniţiativa alcătuirii lanţului uman, pe întreaga zonă a Prutului, cu oamenii din partea locului.

Am înţeles ca în acţiunile **noastre** să ţinem seama de graniţele de după cel de al doilea război mondial. Se impune totuşi observaţia că la Prut este **vorba, de fapt, de graniţele impuse în 1940, în** contextul Tratatului Rib**bentrop-Molotov, prin care** poporul român a fost despărţit, în mod abuziv, în **două: Românii din câmpia** Tisei până la Prut şi Românii dela Prut până la Nistru.

Republica Socialistă Sovietică Moldovenească, Bucovina de Nord şi judeţele din Sudul Basarabiei sunt Republica Democrată Germană a României.

Considerente profund umanitare, justificate istoric, impun libera circulaţie, fără paşapoarte, fără vize, fără taxe, a cetăţenilor din România şi R.S.S.Moldovenească. Este o cerinţă majoră a **Revoluţiei Române.**

G. Gavrilă COPIL

Preşedintele Societăţii Culturale Bucureşti-Chişinău

SUTELE DE MII DE ROMANI, INTRAND IN BASARABIA, PE PODUL DELA UNGHENI
UNGHENI 6 MAI FOTO: PETTER GHEORGHE

AM FOST LA PODUL DE FLORI DE PESTE PRUT

Din scrisoarea unui prieten. Vorba **dictonului** "Et in Arcadia ego", am fost şi eu la Podul de flori de peste Prut în ziua de 6 Mai şi am trecut Prutul pe malul basarabean! N'am putut trece Prutul pe la Reni, lângă Galaţi, din cauza aglomeraţiei de maşini, pe toată **porţiunea** de 7 km dintre Galaţi şi Reni. şi atunci ne-am dus **în susul Prutului, în dreptul** Tg. Bujorului, la Oancea, vizavi de Cahul. La intrarea în această comună de răzeşi, o rămăşită de troiţă veche, numai soclul şi o placă de bronz, arată vitregia vremilor abia trecute: crucea a fost distrusă dar pe placa de bronz a rămas bătut "Din partea **răzeşilor** onceni, Lui Stefan cel Mare". Frumoasă mărturie a **străbunilor noştri. Dar la** numai câţiva zeci de metri întâlnim mărturia generaţiei noastre: "Cimitirul celor **căzuţi** la 22 Iunie 1941 pe **podul** de peste Prut". Am numărat 70 de cruci din piatră aliniate, tăcute, marcând locurile de veci ale primilor eroi pentru eliberarea pământului străbun şi care au fost păstrate în cinste şi îngrijite de către răzeşii din Oancea.

Convoiul pentru trecerea Prutului s'a întins pe 4 km, în două sensuri ale şoselii: înspre Cahul mergeam noi, iar înspre Oancea veneau **basarabenii. La trecerea pe** pod se aruncau florile în apă; era un covor plutitor pe apele leneşe ale Prutului. Pe malul basarabean ne-au întâm**pinat** două mari panouri: "Fraţi Români, fiţi bineveniţi pe **pământul** strămoşesc" şi "Dela Nistru pân'la Tisa, / tot Românul plânsu-mi-s'a". S'a făcut un Te Deum şi au urmat programe de cântece şi **jocuri** româneşti organizate de **basarabeni.** Noi am adus cărţi româneşti care au fost primite cu bucurie.

Pe malul românesc n'a fost nici o pregătire, cei 20.000 de Români veniţi dela Bucureşti, Ploieşti, Galaţi, Focşani, Brăila, fiind neorganizaţi, deci veniţi spontan şi **poate** acesta a fost şi câştigul mare al întâlnirii. Ai noştri au fost ocupaţi să organizeze la **Podul** Inalt, o manifestaţie a FSN, în frunte cu Petre Roman, **răzeşul al cărui tată a luptat de cealaltă parte a** Nistrului.

Pe la ora 5 am fost martorii unui spectacol unic care ne-a stors lacrimi: pe Prut veneau florile aruncate mai sus de Oancea, la **Tiganca, locul unde s'au dat** primele lupte grele în 1941.

M'am întors de acolo cu un pumn de humă luat din **lunca Cahulului şi cu bucuria** de a fi apucat ziua să pot arunca o floare de pe celălalt mal, în Prut, Dacă ai fi fost şi tu, am fi retrăit din visurile tinereţelor noastre...

TRICOLORUL DE PE BRATELE PARINTELUI BUBURUZ DIN CHISINAU, REUNIND PE ROMANII DE PE AMBELE MALURI ALE PRUTULUI
UNGHENI, 6 MAI Foto: PETTER GHEORGHE

GHEORGHE GAVRIL COPIL (CENTRU) PRESEDINTELE SOCIETATII CULTURALE BUCURESTI-CHISINAU, INTAMPINAT DE MIHAI GHIMPU (DREAPTA), REPREZENTANT AL FRONTULUI POPULAR DIN BASARABIA
FOTO: PETTER GHEORGHE

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*DR. IANCULESCU CLAUDIA, medic stomatolog cu domiciliul în România, București, str. Aleea Câmpul cu flori nr.1, Bloc OD2, sc.C, ap.129, Sector 6, București, cod 77408, aspect fizic atrăgător, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu domn intelectual între 40-55 ani de origine română, stabilit în Vest. Răspunsuri concrete la redacția ziarului sau la adresa sus menționată. Tel. București - 77.17.66.

*BANULESCU ANDA-DAIANA, inginer geolog, cu domiciliul în România, Ploiești, str. Matei Basarab nr.7, jud. Prahova, cod 2000, aspect fizic foarte atrăgător, 27 ani, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu un domn intelectual până în 40 ani, de origină română, stabilit în orice țară de limbă franceză sau engleză. Răspunsuri concrete la redacția ziarului sau la adresa de mai sus.

*Doamnă singură, fără obligații, vârsta 45 ani, drăguță, minionă, doreste să cunoască cetățean român stabilit în Canada, vârstă apropiată. Răspuns, eventual fotografie, în București, Str. Didițel nr.24, Sector 4, cod 72126, România, pentru Greceanu Ana.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*MICUSAN VALERIU, inginer chimist, ultimul domiciliu cunoscut în Montreal, Canada, este căutat de prieteni din România. Este rugat pe această cale să scrie redacției ziarului pentru informații.

*Vasilaș Ioan, refugiat în statul Israel, str. Rehov-Mendele 3 4, oraș Rehovat, caută pe refugiatul din România în 1968 și care locuiește în orașul Toronto, Canada, TANASESCU CONSTANTIN. Acesta este rugat să scrie la adresa de mai sus.

*TANAR, 16 ani, cu pasiuni multiple, doresc să corespondez cu prieteni români și străini stabiliți în străinătate, în limbile română și engleză. URSU CONSTANTIN, Of. P. 8, cod 75600, Sector 4, Post Restant, București, România.

FLORIDA

MARYDeROSA REAL ESTATE INC.

Vă oferă: CASE, MOTELE, HOTELURI, MAGAZINE, RESTAURANTE,

în scopul unei eficiente investiții într'o zonă deosebit de frumoasă și liniștită, situată între două centre importante:

MIAMI - FORT LAUDERDALE

-MARIANA HUS-

TELEFON: (305) 925-7784, orele: 10.30 AM - 8.30 PM
(305) 456-7277, orele: 8.30 AM - 10.30 AM

MARIA COJOCARU

Consultant de familie
-Family Counselor-

CIMITIRUL ROMÂNESC

GLEN OAKES MEMORIAL GARDENS

9th Line, Mississauga, Ont

Tel: (416) 820-6468 (416) 842-0720

A&A ROOFING AND CONTRACTING CORPORATION

P.O.Box 538 Martinsville, New Jersey 08836
Tel: (201) 271 1344

Companie specializată în construcții de acoperișuri, angajează muncitori necalificați sau calificați, cu sau fără experiență, inclusiv noi veniți, dornici de a-și câștiga existența sau a căpăta experiență.

Cei interesați, sunt rugați să telefoneze la Adam Alb, tel. (201) 271-1344 sau să scrie la adresa de mai sus.

ANUNȚ

CAUT PARTENER DE AFACERI

Inventator de origine română, pune la dispoziția celor interesați a susține financiar, o invenție admisă, de mare eficiență economică.

Necesită: mici investiții, mic spațiu, scurt timp de punere în aplicare.

Este inepuizabilă, cu arii de aplicare pe întreg mapamondul.

Materii prime ieftine și posibilități de recirculare.

Pentru informații, telefonați în Dallas, (214) 526-5721

După ora 7. p.m. Intrebați de Nicu

TEC, EUROPEAN CONNECTION INC.

TEL: (416) 463-6000
ADDRESS: 1808 DANFORTH AVE., TORONTO, CANADA M4C1H8

FAX: (416) 463-7990

DORIȚI SĂ PETRECEȚI UN CONCEDIU PLĂCUT ÎN ROMÂNIA ?

VĂ OFERIM BILETE DE CĂLĂTORIE SUB $1000 ÎN SEZON DE VARĂ

POSIBILITĂȚI DE A PETRECE CÂTEVA ZILE PE LITORALUL ROMÂNESC ȘI POIANA BRAȘOV

CIRCUITE

TORONTO - BUCURESTI dela	$ 839.00
MONTREAL - BUCURESTI	$ 839.00
HALIFAX - BUCURESTI	$ 1039.00
VACOUVER - BUCURESTI	$ 1300.00
EDMONTON - BUCURESTI	$ 1238.00
TORONTO - FRANKFURT dela	$ 590.00
TORONTO - LONDRA	$ 490.00
FRANKFURT - BUCURESTI	$ 150.00 O/W
LONDRA - BUCURESTI	$ 170.00 O/W

LOS ANGELES $ 299.00 - JAMAICA $ 199.00 - FLORIDA $ 199.00

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI
ÎN GERMANIA, AUSTRIA, IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA
BILETE PLĂTITE ÎN AVANS BUCUREȘTI-TORONTO

TELEFONAȚI:

CORNELIU SANDRU (416) 463 6000 TORONTO

VĂ MULȚUMIM!

DE NACHTEGAAL VAN LISSE

EUROPA ON SALE

CALL ADRIAN
(416) 591-5466

DORIȚI SĂ CĂLĂTORIȚI?

VĂ OFERIM CELE MAI AVANTAJOASE PREȚURI

ROMÂNIA SUB 1000 DOLARI ÎN SEZON DE VARĂ

TORONTO - BUCUREȘTI	dela 850.00
EDMONTON - BUCUREȘTI	dela 1250.00
TORONTO - FRANKFURT	dela 599.00
TORONTO - LONDRA	dela 499.00

DIN EUROPA SPRE BUCUREȘTI DELA 150.00

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI
ÎN GERMANIA, AUSTRIA, IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA
PREȚURI SCĂZUTE PENTRU ORIENT, CALIFORNIA ȘI CARAIBE
BILETE # PLĂTITE # ÎN AVANS
BUCUREȘTI - TORONTO

TELEFONAȚI:

ADRIAN PINTEA (416) 591 5466 TORONTO

385 Yonge Street, Ste. 301 Toronto, Ont. M5B 1S2

Tel: (416) 591-5466 Fax: (416) 597-0217

ȘTIRI DIN ȚARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

PUTEREA CARE NU-I PUTERE

După puterea executivă, legislativă și judecătorească, într'o democrație avem a "patra putere": presa.

Dar ca presa să poată deveni o putere trebue să fie liberă, nesicanată, neamenințată și să fie întovărășită de alegeri unde cetățeanul să nu fie amenințat sau "învățat" cum să voteze.

In România există "libertatea presei", dar e o libertate fără putere. S'a lungit lanțul dar nu s'a luat zgarda dela gât.

Scriitorul care-și întinde lanțul, întră în conflict cu apărătorii "libertății"' care-i fac cu bâta masaj pe spinare.

Ar fi o greșeală, dacă într'o Românie liberă, s'ar interzice vreo publicație.

J. Edgar Hoover, fostul Director al FBI-ului, în timpul când Hitler și Stalin se dădeau huța și mai târziu, în timpul războiului rece, s'a opus interzicerii ziarului comunist "Daily Worker".

Ziarele extremiste sunt ca farurile, ele arată navigatorilor stâncile de care trebue să se ferească.

Cu excepția presei "feseniste" care-și face datoria să-și apere cojocul, celelalte ziare își dau seama că au ajuns lângă prăpastie.

"Libertatea", 4 Iulie, publică următorul PROTEST:

"Am luat atitudinea de fiecare dată când profesiunea de ziarist a fost maculată prin modalități ce nu au nici o legătură cu etica și cu bunul simț. Molestarea directorului "Adevărului", devastarea sediilor unor redacții în zilele de 13-15 Iunie, ("România Liberă", "Azi", N.R.) violarea drepturilor elementare ale gazetarilor de a avea acces liber la informație demonstrează, din păcate, că presa românească nu este încă liberă."

"Liberă de intoleranță, abuz, rea credință. Ne vedem obligați să protestăm, odată în plus, împotriva unor metode ce amintesc în mod de-a dreptul suspect de "frumoasele" vremi ale dictaturii: "Interzicerea" apariției ziarului "Viitorul PNL" și confiscarea tirajului tras ieri printr'un act arbitrar și abuziv."

Ce-i pasă d-lui Președinte de ce scrie presa, când de partea lui sunt minerii?

CITIND FOTOGRAFIILE

Analizând fotografiile, specialiștii au separat cu ușurință pe minerii adevărați de securiștii-minieri.

Negrul dat pe față era în contrast cu restul pielii. Minerul avea pielea zbârcită și impregnată cu negru, pe când securiștii aveau pielea albă fără încrețituri. Mâinile, delicate sau pline de bătături deosebeau pe securist de miner.

O altă deosebire când îi vedeai zâmbind: unii aveau dantura întreagă, dinții albi, iar ceilalți, dinții înnegriți. Intrebați de un grup de ziariști străini "minerii" au declarat c'au venit de bunăvoie și pe socoteala lor ca să salveze frontul de contra revoluționari.

Mărturisirile minerilor au fost "sincere" și convorbirile au avut loc în limba engleză, franceză, după cerință!

MISTERUL EXECUȚIEI

Un martor ocular dă o nouă versiune asupra execuției fostului dictator: după proces Ceaușescu a fost "interogat" ca să divulge numărul conturilor sub care își depusese banii la băncile din străinătate. Ceaușescu, sub presiune, ar fi suferit un infarct cardiac. (Asta coincide cu declarația doctorilor francezi care, analizând fotografiile, au spus că Ceaușescu era deja mort când a fost împușcat la zid, N.R.) Prietena unuia care a avut rol principal în proces s'a refugiat în Italia? A plecat cu "cheia" dela conturile secrete? Aceasta-i întrebarea!

O NOUĂ VECHE POVESTE

Există făină, drojdie, pâine, sunt de toate, dar nu's camioane să transporte pâinea la brutării. "Libertatea" (8 Iunie), scrie:

"Luni și Marți bucureștenii nu mănâncă pâine? Mănâncă, dar nu toți pot merge la fabrici s'o cumpere". Ziarul continuă: Brutăriile se închid, fără a anunța fabrica, iar fabrica distribuie ce sortiment de pâine vrea, cui vrea și câtă vrea.

BA E LAIE, BA-I BĂLAIE

Premierul Petru Roman, într'un interviu acordat televiziunii spaniole a recunoscut: "Manifestațiile ce-au provocat ciocniri ...nu au fost organizate de rebeli ci de oameni pregătiți să atace instituțiile de stat și democratice ale țării."(Lib. 26.6). "Elementele fostei securități (poliția politică) se aflau în spatele acestor acțiuni..."

In ultimele două luni-- spune dl. Prim Ministru-- au fost trecuți în rezervă 4000 de foști membri ai securității."

Declarțiile d-lui Roman caută să schimbe busola:

Dacă provocatorii nu mai erau în securitate, de ce erau în comunicație, prin radio, cu șeful securității: dl. Virgil Măgureanu?

De ce n'au fost arestați și securiștii odată cu manifestanții?

Dacă dl. Romanștia aceste fapte, de ce nu l-a informat pe dl. Iliescu ... poate că refuza "ajutorul" minerilor?

DISPAR VAGOANELE CU AJUTOR

După alungarea lui Ceaușescu țările din Apus au început să trimită medicamente, hrană și îmbrăcăminte cu scopul ca să ajute poporul bolnav, înfometat și 'nfrigurat.

Mary Battiata, scrie în Washington Post, 24 Iunie, că nu tot ajutorul și-a ajuns ținta ("Aid didn't all Hit Mark") și dă exemple:

Un tren special încărcat cu ajutoare din Spania, când a ajuns la București unde îl așteptau oficialitățile românești și spaniole, era cu câteva vagoane lipsă la lungime. Nu se știe pe unde s'o fi scurtat ajutorul. Prin Iugoslavia sau România?

"Multe lucruri au fost furate" a mărturisit Dr. Gheorghe Jipa, directorul marelui spital Victor Babeș.

"Au fost probleme mari", a declarat dr. Guilhelm Delmas dela agenția de ajutor medical din Franța. Doctorii francezi au refuzat să lase ca reprezentanții FSN-ului măcar să se apropie de ajutorul trimis. Ei l-au distribuit direct celor care aveau nevoie...

Conducătorii unui alt spital au declarat că fac grevă dacă îmbrăcămintea trimisă se împarte bolnavilor. Ei și-au împărțit hainele între ei, ba s'au mai luat și la bătaie."

Spitalul Babeș a primit 20 de tuburi de ampicilină, destul ca să trateze cu antibiotice un bolnav timp de 5 zile.

In orfelinate copiii stau goi pe ciment în timp ce lucrătorii afirmă că au împărțit îmbrăcămintea trimisă din Vest.

Recent distribuția s'a mai îmbunătățit dar donațiile, din cauza abuzurilor, s'au micșorat.

Până azi, 47 de țări au trimis României 87.000 tone de ajutor.

RĂTĂCIT PRINTRE MINERI

Poliția din Hunedoara a identificat pe Cădruța Gheorghe, 17 ani, din Lupeni, care s'a infiltrat în grupul de mineri ce s'au deplasat în capitală în ziua de 14 Iunie și a pătruns la sediul Partidului Național Țărănesc, creștin și democrat, de unde a sustras o mașină de calcul și suma de 34.900.000 lire italiene (circa $28.000).

Nu s'a dat nici o lămurire, ori poate că autoritățile nu l-au întrebat, cine a călăuzit pe mineri la sediul partidului, cum de nimeni dintre "apărători" ai libertății, nu au protestat când l-au văzut că fură, și multe altele.

AU TERORIZAT, DAR N'AU BIRUIT

După retragerea minerilor, Piața Universității a fost din nou ocupată de manifestanți. De data asta ei sunt prudenți. Nu vor permite să se infiltreze printre ei elementele provocatoare.

Au fost sfătuiți să nu împiedice circulația de masă și să nu permită "bișnițarilor" să-și deschidă tarabele.

ROMÂNIA NEFAVORIZATĂ...

Autoritățile americane dela biroul pentru refugiați, a declarat că datorită schimbărilor politice din Polonia, Ungaria și Cehoslovacia, Statele Unite nu mai acordă azil politic cetățenilor din aceste țări.

Guvernul american continuă să supravegheze evenimentele din România și Bulgaria.

CINE-I CE ÎN ROMÂNIA

Președinte: Ion Iliescu

Prim-ministru: Petru Roman

Miniștri:

- Ministru de stat - Insărcinat cu activitatea industrială comercială, Anton Vătășescu
- Ministru de stat - însărcinat cu calitatea vieții și protecția socială, Ion Aurel Stoica
- Ministru de stat - însărcinat cu orientarea economică, Eugen Dijmărescu
- Ministru, asistent al primului ministru pentru reforme și relația cu parlamentul, Adrian Severin
- Ministrul afacerilor externe, Adrian Năstase
- Ministrul Apărării Naționale, Victor Stănculescu
- Ministrul finanțelor, Teodor Stolojan
- Ministrul de interne, Doru Viorel Ursu
- Ministrul justiției, Victor Babiuc
- Ministrul resurselor și industriei, Mihai Zisu
- Ministrul comerțului și turismului, Constantin Fota
- Ministrul agriculturii și alimentației, Ioan Țipu
- Ministrul comunicațiilor, Andrei Chirică
- Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și amenajării teritoriului, Doru Pană
- Ministrul învățământului și științei, Gheorghe Stefan
- Ministrul mediului, Valeriu Eugen Pop
- Ministrul culturii, Andrei Pleșu
- Ministrul sănătății, Bogdan Marinescu
- Ministrul muncii și protecției sociale, Cătălin Zamfir
- Ministrul tineretului și sportului Bogdan Niculescu Duvăz
- Secretar de Stat la Ministerul Afacerilor Externe, Romulus Neagu
- Secretar de Stat la Ministerul Invățământului și Stiinței, Andrei Tugulea

"Scînteia" și-a schimbat numele ("Adevărul") dar nu și năravurile. Dl. Mihail Lupoi, fost ministru al turismului, și adevărat erou al revoluției, a fost acuzat c'ar fi îndemnat pe manifestanți "să omoare zece polițiști". Dl. Lupoi a cerut poliției militare să facă o anchetă. Până la urmă s'a confirmat nevinovăția d-lui Lupoi și minciunile "Adevărului".

Pe data de 5 Iulie Dl. Lupoi a cerut azil politic în Elveția.

••

Un nou grup de 30 de inși au fost acuzați pentru comitere de crimă și tentativă de asasinat. Dintre aceștia 10 securiști și 7 milițieni au fost judecați și condamnați.

Alte 74 de persoane sunt în curs de anchetă printre care 8 generali de securitate în frunte cu Iulian Vlad, fostul lor șef.

••

Autoritățile dezvăluie că în Februarie a.c. când fostul prim ministru Constantin Dăscălescu era în închisoare acuzat de genocid, a încercat de două ori să se sinucidă lovindu-se cu capul de pereții unei băi, apoi a dat cu căpățâna într'un radiator.

••

Soarta prințișorului Nicu Ceaușescu a fost încredințată mâinilor delicate ale avocatei Paula Iacob.

••

Salariul unui deputat e de 10.000 lei lunar plus dreptul de a avea pașaport oficial, de a schimba leii în valută forte (nu s'a precizat câtă valută) dreptul de a li se rambursa cheltuielile făcute în timpul exercitării atribuțiilor, precum și pentru comunicațiile telefonice sau poștale.

••

După epitetele: golani, fasciști, agenți, etc. dl. Răzvan Theodorescu dela TVF (Televiziunea Română Fesenistă) a găsit un nou epitet celor din Piața Universității: "...un grup de bețivi".

••

Proporția dintre salariu și puterea de cumpărare a rămas neschimbată: s'au mărit lefurile dar s'au mărit prețurile. . Un profesor primește 4000 lei lunar, un costum de haine fiind 3000 și o pereche de pantofi-500 lei. Pâinea de 700 grame, costă 4 lei.

••

"După alegeri s'a lăsat bezna. (România Liberă 9.6) B-dul Dimitrov, B-dul Republicii, B-dul Ana Ipătescu sunt acum tot atât de luminate ca și pe timpul lui Ceaușescu, iar pe străzile mici: "Enăchiță Văcărescu este beznă totală."

••

Circa 200 de vizitatori, veniți la campionatul mondial de fotbal, au cerut azil politic. Cei mai mulți au declarat că bandele de mineri, i-au decis să nu se mai întoarcă în țară.

••

Ultima cifră oficială a victimelor Revoluției din Decembrie se ridică la circa 1800 de morți.

••

Din colectivul teatral "Luceafărul" din Iași s'a desprins prima companie independentă cu caracter privat de teatru pentru copii și tineret: "Cupidon".

••

Până la alegeri, cei reîntorși veneau să exploateze țara; după alegeri, FSN-ul salută orice inițiativă din partea fugiților îndemnându-i "la investiții de capital, transfer de "know-how" sau experiență personală..."

••

23 de copii handicapați, în vârstă dela 5 la 15 ani, timp de o lună de zile au beneficiat de tratament medical--și sufletesc totodată--ca oaspeți ai societății de caritate și solidaritate poloneză.

••

Producția industrială pe primul trimestru al anului 1990 este de 81.6% față de producția pe primele trei luni ale anului 1989.

••

"Cadilac-ul blindat 1947," ce-a fost dăruit de Ceaușescu în 1975 răposatului spaniol Santiago Carrillo, a fost vândut la licitație. Colecționarul Gonzalo Tarnos l-a cumpărat pentru $150.000.

••

România are 10 milioane de hectare teren arabil, cu condiții pedoclimatice favorabile.

••

Au fost reintroduse libretele de economie cu dobândă.

••

Noul guvern a cheltuit până acum $440 milioane ca să importe articole de strictă "necesitate": casetofoane, TV color, etc.

••

La Biserica Sf. Elefterie din București, un grup de veterani de război au ridicat un parastas, 21.6.90, dedicat memoriei Generalului Ion Antonescu.

••

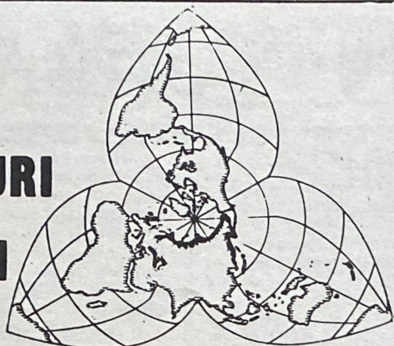
Organizația franceză "Doctorii Lumii" va trimite medicamentele direct spitalelor. (Acompaniate, pentru pază, de un reprezentant al organizației, N.R.)

••

In zilele de 28 și 29 Iunie Maica Tereza a fost la Bacău însoțită de monseniorul Petru Gherghel, episcop de Iași. Maica Tereza intenționează ca pe locul actualului Leagăn de copii nr. 1 să înființeze un Institut pentru îngrijirea tuturor celor nevoiași. Românii-a spus Maica Tereza, sunt un popor care-l poartă pe Dumnezeu în suflet.

••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

NATO ŞI NOUA SA ORIENTARE

Intâlnirea la vârf a celor 16 membri NATO care s'a ţinut la Londra pe data de 5 şi 6 Iulie, a reprezentat un moment inedit în istoria de 41 de ani a acestei organizaţii.

Scopul principal şi rezultatul duc la concluzia că respectiva intâlnire a avut loc în primul rând pentru a sprijini poziţia politică a unui singur om, Mihail Gorbaciov, care în acele zile ducea o luptă înverşunată în al 28-lea congres al PCUS împotriva liniei conservatoare a partidului.

In acest sens, pentru a înlătura neliniştea Sovieticilor în ceea ce priveşte urmările retragerii trupelor lor din Germania de Est, la propunerea preşedintelui Bush, aliaţii occidentali au anunţat în mod oficial încetarea poziţiei de război rece şi schimbarea aşa-zisei doctrine de "ripostă flexibilă" în care NATO îşi aroga dreptul de a utiliza prima arma atomică, în cazul când forţele convenţionale nu ar fi putut face faţă unui atac prin surprindere. Ea a fost înlocuită cu utilizarea eventuală a armelor nucleare ca soluţie de "ultimă instanţă", cu sublinierea că forţele NATO nu vor fi primele care vor utiliza acest fel de arme.

De altfel schimbarea doctrinei NATO se poate vedea din însăşi declaraţia finală semnată de toţi cei 16 lideri: "Declaraţia dela Londra a Alianţei Nord-Atlantice Transformată".

In documentul care conţine şase pagini, liderii occidentali îl invită pe Mihail Gorbaciov să participe la viitoarea şedinţă a consiliului NATO. De asemenea se propune ca membrii Tratatului dela Varşovia să-şi trimită reprezentanţi diplomatici la cartierul general NATO dela Bruxelles şi cele două tratate să dea o declaraţie comună, "că nu mai sunt adversare".

Mihail Gorbaciov a acceptat invitaţia NATO şi probabil ca va participa la la şedinţa acesteia din Decembrie.

De subliniat că liderul sovietic a adresat o scrisoare primului ministru al Marii Britanii Margaret Thatcher, în ajunul intâlnirii celor 16, în care îşi exprima speranţa unui ajutor economic după întâlnirea la vârf a celor 7 dela Houston.

Sprijinirea directă a lui Gorbaciov se poate întrezări din faptul că invitaţia de participare la şedinţa NATO este făcută pe numele acestuia, subînţelegându-se că în cazul înlocuirii lui cu o personalitate conservatoare, Vestul nu va mai întinde o mână prietenească.

Atitudinea Occidentalilor poate fi rezumată prin declaraţiile doamnei Thatcher cu privinţa schimbărilor dramatice survenite în ultimul an în Estul Europei a spus: "Fără preşedintele Gorbaciov nu s'ar fi întâmplat nimic din toate acestea. I le datorăm lui".

AL 28-LEA CONGRES AL PCUS

MIHAIL GORBACIOV

Al 28-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a fost cel mai agitat congres din 1921 şi până acum, cu scene fără precedent, când membrii de partid şi-au atacat liderii şi s'au insultat reciproc.

Mihail Gorbaciov a trebuit să facă faţă focului incrucişat declanşat pe de o parte de linia conservatoare condusă de Ligaciov şi mareşalii sovietici, pe de altă parte de reformiştii conduşi de Ielţin şi reprezentanţii Platformei Democratice.

Atât în cuvântarea sa de deschidere care a durat 2 ore şi 20 de minute, cât şi în discuţiile avute în cele 10 zile ale duratei congresului, Mihail Gorbaciov şi-a apărat cu înverşunare perestroica, principalii săi susţinători fiind ministrul de externe Eduard Sevardnadze şi fostul ambasador în Canada, Alexander Iakovlev.

Gorbaciov a arătat că situaţia turbure din prezent se datoreşte nu eşecului perestroicii, ci moştenirii grele lăsată de regimurile sovietice precedente. El a spus că actualmente nu este vorba de colapsul socialismului cum susţin criticii conservatori, ci de abandonarea sistemului stalinist, autoritar şi birocratic.

Sevardnadze a atacat linia dură conservatoare arătând că URSS a cheltuit în ultimii 20 de ani 1.4 trilioane de dolari într'o confruntare infructuoasă cu Vestul, alocând un sfert din buget pentru cheltuieli militare care au ruinat ţara. El a mai amintit de invadarea Ungariei în 1956, a Cehoslovaciei în 1968, şi a Afganistanului în 1978.

Cu toate criticile aduse de linia conservatoare, Mihail Gorbaciov a fost reales secretar general cu 3.411 voturi pentru şi 501 contra.

Finalul congresului a fost dominat de două momente importante. Primul a fost înfrângerea lui Ligaciov în ceea ce priveşte ocuparea noului post de Secretar General Adjunct al partidului. In acest post a fost ales cu o majoritate de 4 la 1, omul lui Gorbaciov Vladimir Ivasko, fost prim-secretar al Ucrainei.

BORIS IELTIN

Al doilea moment important a fost demisia din partid a lui Boris Ielţin. El a anunţat că din moment ce se merge spre un sistem multi-partinic şi ocupa unpost înalt în conducerea republicii sale, el nu se mai poate supune deciziilor unui singur partid. După aceasta Ielţin a părăsit sala congresului.

Membrii Platformei Democratice, adepţi şi ei ai reformelor radicale şi-au anunţat şi ei dorinţa de a părăsi partidul comunist, iar primarii Leningradului şi Moscovei şi-au declarat intenţia de a forma un partid independent.

De remarcat că în timpul congresului, s'au semnalat greve de protest şi neîncredere în partidul comunist, a sute de mii de mineri din Ucraina şi Siberia.

DEMISIA UNUI PREŞEDINTE

Preşedintele Bulgariei Petar Mladenov a fost nevoit să-şi dea demisia în urma dovezilor aduse de opoziţie (o bandă video de amator) că a ordonat trimiterea de tancuri împotriva demonstraţiilor anti-guvernamentale din Decembrie.

Si când te gândeşti că un alt preşedinte, după ce a adus bande de ciomăgari care au omorît şi devastat terorizând trei zile capitala unei ţări ca să-l "apere", le mulţumeşte, iar acum are în continuare tupeul să mai prezideze...

PRIMELE FISURI ÎN FORTĂREAŢA ALBANEZĂ

ALBANEZI IN AMBASADA VEST-GERMANA

Evenimentele din Albania au răbufnit oarecum pe neaşteptate. Pe data de 28 şi 29 Iunie, 25 de Albanezi s'au refugiat în ambasada Poloniei din Tirana. După două zile a început un adevărat asalt al ambasadelor străine din capitala Albaniei, când sute de Albanezi s'au refugiat în incinta acestor reprezentanţe. Intrarea s'a făcut prin escaladarea zidurilor sau pătrunderea unor camioane prin grilajul porţilor.

Poliţia guvernului comunist a deschis focul rănind pe unii dintre ei, iar agenţia de ştiri albaneză a dat un comunicat având cunoscuta interpretare stalinistă, că cei care s'au refugiat în reprezentanţele străine sunt "vagabonzi (golani?!), foşti deţinuţi şi adolescenţi dezamăgiţi"...

In faţa situaţiei alarmante, guvernul a promis să dea paşapoarte şi dreptul de a părăsi ţara, tuturor acelora care au pătruns în ambasadele străine.

Vineri 6 Iulie 10.000 de Albanezi adunaţi în piaţa Scanderbeg din Tirana au protestat împotriva liniei conservatoare a partidului comunist, cerând reforme. S'au semnalat ciocniri cu forţele poliţieneşti.

In zilele următoare, numărul refugiaţilor în ambasadele străine ajunge la aproape 4.500 dintre care 3000 pe teritoriul ambasadei vest-germane, ceea ce duce la nevoia urgentă de a face faţă condiţiilor igienico-sanitare devenite intolerabile. Se semnalează naşterea unei fetiţe în ambasada vest-germană. Din Vest sunt trimise avioane cu ajutoare sanitare şi alimente ambasadelor supra-aglomerate.

Preşedintele Cehoslovaciei Vaclav Havel trimite avionul personal pentru a aduce la Praga pe cei 51 de refugiaţi din ambasada ţării sale, şi se anunţă trimiterea unor vase italiene care să transporte pe cei 4.500 de refugiaţi din ambasadele străine, dela Durres din Albania la Brindisi în Italia.

In urma evenimentelor fără precedent petrecute în capitala Albaniei, guvernul albanez, din care liderul partidului Ramiz Alia înlătură cinci miniştri, anunţă câteva reforme economice minore, permiţând meşteşugarilor şi comercianţilor să lucreze în mici întreprinderi familiale.

ÎNTÂLNIREA CELOR 7 ŞI UNIUNEA SOVIETICĂ

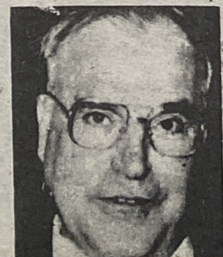
Numai la câteva zile după întâlnirea NATO dela Londra, a avut loc la Houston (Texas), întâlnirea la vârf a celor 7 naţiuni democrate şi super-industrializate, Statele Unite, Germania de Vest, Marea Britanie, Franţa, Italia şi Japonia.

Si aici, problema majoră a fost ajutorul care trebue sau nu să fie dat Uniunii Sovietice,mai bine zis lui Mihail Gorbaciov, pentru ca acesta să-şi ducă mai departe planurile de reforme.

De remarcat că liderul sovietic a trimis în ajunul întâlnirii o scrisoare, de data aceasta preşedintelui Bush, în care făcea apel la credite şi fonduri de investiţie.

In această privinţă cei 7 au avut poziţii diferite. Germania de Vest, susţinută de Franţa şi Italia, a propus un ajutor direct de 15-20 de miliarde de dolari. Statele Unite susţinute de Marea Britanie au fost deocamdată numai pentru acordarea unui ajutor tehnic, atâta timp cât Uniunea Sovietică nu participă încă la piaţa liberă şi cât timp rachetele sovietice sunt îndreptate asupra Americii iar Kremlinul ajută Cuba cu 6 miliarde de dolari pe an. Acest fapt explică şi atitudinea Washingtonului de a ajuta mai degrabă China, care nu ameninţă direct Statele Unite.

Japonia a fost împotriva ajutorului direct pentru URSS, având în vedere faptul că aceasta a ocupat cele patru insule Kurile aparţinând Japonezilor până în 1945. Ea preferă în continuare să ajute China care reprezintă o piaţă de desfacere apropiată şi extinsă.

HELMUT KOHL

La propunerea premierului canadian Mulroney, cei 7 vor trimite o comisie în URSS care să investigheze de aproape situaţia şi nevoile Uniunii Sovietice.

Cancelarul Kohl a făcut cunoscut în mod clar că va ajuta pe Sovietici în mod direct, se pare cu suma anunţată anterior de 4 miliarde de dolari.

Poziţia cancelarului a fost dictată de nevoia de a obţine aprobarea lui Mihail Gorbaciov în privinţa unificării Germaniei, lucru pe care l-a obţinut după o săptămână, în urma întâlnirii cu liderul sovietic. Acesta a fost chiar de acord cu apartenenţa Germaniei unificate la NATO.

UN "KATYN" IUGOSLAV

In satul Sosice, la 70 km. de capitala Croaţiei Zagreb, a fost descoperită o imensă groapă comună cu rămăşiţele pământeşti a 40.000 de oameni.

Victimele sunt foşti soldaţi Ustaşi ai Statului croat (1940-1945) executaţi de trupele comuniste în 1945, după ce s'au predat partizanilor sau au fost trimişi de armata britanică din Austria, unde aceşti soldaţi se refugiaseră.

Cronica internațională

SE SPULBERĂ UN VIS DE MĂRIRE

Lucian COSTI

Pe măsură ce se accentuează incapacitatea Rusiei sovietice de a-și menține dominația asupra țărilor est-europene, încep să apară tendințe de regrupare a națiunilor din fosta sferă de influență a Kremlinului. Regruparea se află abia într'o fază incipientă și este desigur prematur să-i desenăm contururile, dar este semnificativ faptul că modelul ce se întrevede aduce numeroase surprize. Logica mersului evenimentelor istorice este diferită de cea a proiecțiilor noastre, bazate pe experiența trecutului: ne așteptam ca scuturarea lanțurilor dominației bolșevice să redea continentului european țările până mai ieri satelite sovietice, într'o alcătuire care să reconstituie statu quo-ul antebelic. Dar modificările petrecute în aproape cincizeci de ani au făcut imposibilă repetarea aidoma a vechiului echilibru continental.

Europa de vest rămâne centrul de polarizare, dar adevăratul magnet îl reprezintă Germania Federală, al cărei potențial economic robust suplinește pe de-a întregul statutul de supraputere politică. Să ne amintim că tot efortul de a îngloba economia RDG, început prin reunificarea monetară, nu s'a tradus nici măcar prin scăderea cursului mărcii la bursele de schimb valutar. Atât Ungaria, cât și Cehoslovacia vor o cooperare strânsă cu RFG-ul, care e și principalul creditor al Poloniei. Un nou tip de Ostpolitik își face drum printre ruinele vechii ordini.

Un factor determinant în noua configurație politică a continentului îl reprezintă cel economic, cu atât mai important, cu cât popoarele est-europene au fost ținute aproape cinci decenii într'o înapoiere ce contrasta flagrant cu prosperitatea vecinilor de dincolo de Cortina de Fier, prosperitate ce luase proporțiile unui miraj, imposibil de atins. In aceste condiții, Germania Federală, fără să exercite nici o presiune, se vede dintr'o dată înconjurată de un hinterland economic compus din RDG, Cehoslovacia, Ungaria și Polonia, aceasta din urmă în ciuda animozităților cauzate de problema spinoasă a teritoriilor germane la Est de Oder.

Lumea slavă aparținea, fără excepție, sistemului comunist, comunismul instalându-se inițial în chiar vechiul centru de iradiere a panslavismului, Moscova. Dela finele celui de-al doilea război mondial, națiunile slave erau reunite nu numai sub raport lingvistic, dar și ca sistem socio-politic și economic. Se părea că nimic nu mai poate sta în fața conglomeratului ce deținea numeroase atuuri spre a se impune ca forță de dominare mondială pe termen lung. Toate condițiile au fost favorabile expansiunii slave (pentru a doua oară în istorie, după revărsarea nimicitoare din secolul al VII-lea): un război care adusese dezastru în restul continentului și anihilase orice contrapondere politică sau militară, și consensul națiunilor anglo-saxone, ale căror interese erau în afara ariei central și est-europene. Nici o stavilă nu mai stătea în calea drumului spre supremație și spre asimilarea sau înghițirea entităților naționale neslave rămase ca simple insule lipsite de apărare și de vechile lor legături politice din afara sistemului. Pe ansamblu, al doilea război mondial se terminase cu un câștig teritorial net al țărilor de limbă slavă în dauna celorlalte popoare: Silezia, Pomerania și Prusia Orientală de sud-vest revin Poloniei, Istria, insule și porturi ale Dalmației sunt cedate Iugoslaviei, Cadrilaterul Dobrogei e acaparat de Bulgaria, Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța, țările baltice (Lituania, Letonia, Estonia) Prusia Orientală de nord-est, Karelia, sunt ocupate de Rusia, ca să ne referim doar la Europa.

Încă dela începutul secolului XIX, declinul accentuat al Imperiului Otoman lăsa să se întrevadă ascensiunea lumii slave, iar vidul de putere rămas după căderea Imperiului Habsburgic nu putea rămâne mult timp neocupat. Expansiunea comunistă, dirijată dela Moscova, se suprapunea în mare măsură vechilor tendințe panslave de dominare mondială, fără ca ideologia sau metodele politice să fie similare celor din trecut. Dar vasta cucerire teritorială nu a avut efectul scontat, dovedindu-se, pe termen lung un grav balast într'o epocă în care prosperitatea nu este legată de mărimea teritoriului, ci de factorul uman și de contextul socio-politic adecvat.

Haina comunistă a servit admirabil idealurile de mărire ale Moscovei și ar fi continuat să o facă dacă nu ar fi intervenit acel neprevăzut, care răstoarnă cele mai imbatabile calcule și strategii politice, făcând din testamentul lui Petru cel Mare al Rusiei un banal document de arhivă. Visul de stăpânire a lumii, care trebuia să fie dată în grija mujicilor, s'a spulberat odată cu dezlipirea de Imperiul Roșu a națiunilor sovietizate. Fisurile tot mai largi apar de sub înșelătoarea armonie de suprafață menținută prin sârguința aparatului represiv. Atât URSS, cât și Iugoslavia, formațiuni statale de tip conglomerat, sunt supuse unor seisme interne ale căror efecte nu și-a spus încă ultimul cuvânt.

Slovenia și Croația au adoptat, pe cale parlamentară, declarații de suveranitate, în fond o formă blândă de a-și reclama, într'o etapă ulterioară, independența. Regiunea autonomă Kosovo aflată în imediata vecinătate a Albaniei (în Nord-Estul statului albanez) și locuită în proporție de 90% de Albanezi a procedat în același mod, cerând dreptul de a fi tratată pe picior de egalitate cu celelalte republici iugoslave. Starea explozivă ce a domnit acolo în primăvară și reprimarea sângeroasă au condus la o radicalizare a conflictului. Dominația Serbiei în cadrul federației iugoslave este respinsă și însăși viabilitatea acestei forme de stat este în joc. Slovenia și Croația își îndreaptă privirile spre Europa Centrală; au ținut alegeri libere care au consemnat înfrângerea partidului comunist iugoslav și se grăbesc să adopte măsuri centrifuge al căror impact poate fi chiar dizolvarea federației. Toate celelalte racile istorice și conflicte interetnice ale acestei zone balcanice ies la iveală, reamintind Europei că prima conflagrație mondială a plecat de acolo.

Declarațiile de suveranitate adoptate de Uzbekistan, Moldova dela Est de Prut, Gruzia, și, mai spectacular, de însăși Federația Rusă, vădesc aceeași dorință de ieșire din țarc, de dezlipire de sub autoritatea unică a Kremlinului. Deocamdată, jocul politic al Președintelui Gorbaciov a salvat forța comunistă conducătoare de sciziune, reușind o abilă manevră de împăcare a spiritelor, dar cu prețul distanțării categorice a lui Boris Ieltin, Președintele RSFSR. Cererea sa de ieșire din partid echivalează cu o veritabilă scindare a PCUS, întrucât popularitatea sa va îndemna alte milioane de membri de partid să-i urmeze exemplul. Cu cine mai poate Politbiuro-ul să conducă URSS-ul, dacă propria sa armată de cadre este decimată? Singura forță din cele trei, care istoric, au deținut pârghiile statului bolșevic (partidul, KGB-ul și armata) și care ar putea prelua puterea, este armata. In extremis, această posibilitate nu este exclusă deloc de comentatorii occidentali, care motivează astfel graba cu care vin guvernele vestice în întâmpinarea cererilor de ajutor ale lui Gorbaciov. O dictatură a generalilor poate să întunece brusc cerul și să aducă cele mai neașteptate și nedorite surprize pe plan mondial.

In acest context încărcat de incertitudini, al 28-lea congres al PCUS l-a reales pe Gorgaciov înpostul de secretar general, reafirmând prin aceasta intenția guvernanților de a continua o "perestroica" ce nu a modificat structura statală și n'a reușit să îmbunătățească nivelul de viață al populației. Este simptomatic gestul minerilor din bazinul Donețk de a declara grevă și de a cere, printre altele, îndepărtarea monopolului partidului comunist, pe care muncitorii nu-l recunosc drept reprezentant al clasei muncitoare. O dură lecție pentru oligarhia nomenclaturii sovietice.

Decada democrației, cea a anilor '90 consemnează desprinderea națiunilor de comunism și regruparea lor în alte configurații dictate de interese geopolitice și, nu în ultimă instanță de interese economice. Mitul lumii slave atotputernice se stinge încet. Similitudinea limbilor slave fusese în fapt singurul pretext al acestei creații ce convenea intereselor de dominație rusești. Dincolo de aparențe se ascund nebănuite divergențe între neamuri cu tradiții istorice diferite, și care în fond aparțin unor trunchiuri etnice distincte de cel slav. Talazul devastator al acestei revărsări și-a pierdut suflul și bate în retragere; este momentul mult-așteptat ca insulele să respire în fine. Rămâne ca înțelepciunea conducătorilor să îndepărteze efectele potopului. România se află la acest moment de răscruce, în care prima grijă este să-și facă ordine la ea acasă, spre a-și putea relua misiunea de far al civilizației latine, așa cum o făcuse în trecut.

Dar condiția esențială este ca urmele dureroase ale dominației străine, perpetuate prin acțiunea partidului comunist, să fie eliminate. Si asta nu este posibil decât dacă persoanele implicate în fosta stăpânire se retrag dela cârmă, și odată cu ele, metodele lor barbare, moștenire a vastului arsenal comunist de veche sursă asiatică.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Intâmplările par de necrezut! Ne așteptam la reacția violentă a neocomunismului din România încadrat în fesene și am scris despre asta. Am prevăzut îndurerați că Piața Universității va deveni un Tien An Men balcanic, că vor veni polițiști și militari echipați ca pentru front cu arme, gaze, căști, scuturi, bastoane, târgi și dube, dubele negre, fără ferestre care de aproape cincizeci de ani, ca niște mașini semănătoare de moarte au împrăștiat groaza în țară. Cinismul comuniștilor a mers atât de departe cu aceste dube, încât în perioada anilor '50 și '60 multe din ele erau vopsite ca mașini de aprovizionare a populației pe care scria "Pîine" sau "Carne". Pâine nu duceau dar, erau pline de carne, carne vie, sângerândă, cu care se umpleau depozitele de oameni ale M.A.I.

Am văzut și am suferit pe piele proprie și manifestații anticomuniste și arestări în masă, bătăi, schingiuiri și ucideri de oameni, fața de mucenic a lui Dumitrache legat de stâlp la coloana Peninsula dela Canal, ca a doua zi să fie aruncat între sârmele ghimpate împușcat de brigadierul Madan; studentul Chiraleu și muncitorul Prislea Cornel, atârnând în lațul spânzurătorilor dela Aiud, coastele frânte ale lui Gelu Gheorghiu la Jilava și multe, multe altele, dar credeam că toate acestea s'au terminat, pentrucă toate erau executate de un regim instaurat de Ruși pentru a-i ucide pe Români.

Așteptam acum un an înfrigurați, cum se va sfârși calvarul României, pentrucă trebuia să se sfârșească, dar ferocitatea lui Ceaușescu era prea cunoscută și ne îngrozeam la reacția lui sângeroasă împotriva luptătorilor pentru libertate. Miracolul Revoluției Tineretului din Decembrie, a făcut ca izgonirea tiranului să fie făcută cu mai puține jertfe decât ar fi fost într'un război civil, chiar de scurtă durată. Intrucât Revoluția era a lor, a tineretului român, nouă din afară nu ne rămânea decât să lăcrimăm petru cei duși și să ungem cu untdelemn rănile oamenilor și ale țării. Ei au făcut Revoluția, era dreptul lor să-și aleagă și forma de guvernământ și conducătorii. Este legea firii, a realității, dar n'a fost așa.

Din hrubele întunecate ale combinațiilor oculte au apărut anti-oamenii care au ocupat "vidul de putere". Aleși pe sprânceană, cu singura pregătire de conducere: școala crimei.

Pentru a murdări și ce mai rămăsese curat din chinuita muncitorime românească, i-au asmuțit pe unii din ei împotriva intelectualilor, pentru a nu fi uitată "lupta de clasă" chiar dacă nu mai există "clase sociale".

Am fost întotdeauna alături de mineri, acei muncitori care lucrează în adâncuri, sub pământ, plătiți cu salarii de mizerie, primii care s'au revoltat împotriva regimului comunist. Din demnii mineri, răspândiți în toată țara după revolta din 1977, n'a mai rămas nimic. Au fost înlocuiți cu deșeurile sociale, turnători, securiști și oameni fără căpătâi care trebuiau să-i țină sub teroare pe cei care lucrau în mine.

La furtul puterii, Iliescu & Co., le-au creat condiții materiale de care nu se bucură nici chiar minerii din țările industriale cu standard de viață ridicat, fără a vorbi de minerii din "lagărul socialist".

"Oamenii de sub pământ" au fost înlocuiți cu "suboamenii pe pământ" care au fost aduși ca niște animale flămânde în cușcă și aruncați în Piața Universității, în zona fără comunism, ca fiarele în arenele romane pe vremea martiriului primilor creștini. Si bestiile s'au năpustit!

Credeam că toate ororile de pe timpul lui Dej, Teohari Georgescu, Ana Pauker, Vasile Luca, Drăghici, Nicolschi, Dulgheru, Ceaușescu și acoliții lor, s'au terminat.

După masacrele bolșevice din Uniunea Sovietică, violarea călugărițelor și distrugerea icoanelor în războiul civil din Spania, înjumătățirea populației în Cambodgia, uciderea prin foame din Etiopia, războiul civil din Coreea, teroarea din Cuba, împușcarea studenților din China, ar fi fost prea frumos ca România să iasă purificată prin jertfa tinerilor din Decembrie. Dar n'a fost așa!

Botezul conducătorilor comuniști este crima și în lumea crimelor comuniste, Iliescu și minerii și-au inscris numele cu mâinile pline de sânge.

Valter Roman, tatăl Junelui, Prim..., poate să meargă fără frică în iad. Misiunea pe care a avut-o în Spania, a continuat-o prin fiu în România.

Mai sunt naivi care să mai creadă în comunismul cu față umană?

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

LUPTAȚI ÎMPOTRIVA DUȘMANULUI COMUNIST

CRONICA VREMII

BISERICA ROMÂNĂ UNITĂ

—Ion BOIERU—

Episcopia Românilor Catolici din Statele Unite a ținut cel de-al șaptelea Congres Anual al său la Cleveland, Ohio, în zilele de 22-24 Iunie. Gazde au fost parohiile St. Elena, din Cleveland, St. Vasile din Lorain și Sf. Treime din Chesterland, toate aceste trei parohii fiind sub pastorația Părintelui Grigore Duma. Prea S.S. Vasile Pușcaș, Episcopul Românilor Uniți a patronat acest congres, care s'a desfășurat într'o atmosferă obișnuită și caracteristică adunărilor acestei Episcopii, cu discuții și dezbateri privind problemele curente ale instituției. Găzduirea oaspeților și servirea bucatelor au fost excelente, pe linia specifică a ospeției românești.

Ceea ce este de subliniat în această dare de seamă, nu privește atât treburile interne ale Episcopiei, ci o problemă de ordin național, care a fost luată în considerație și s'a votat o moțiune de protest din partea Adunării generale a Congresului. Această problemă privește starea actuală a Bisericii Unite din România. Din toate datele care s'au primit dela cei din țară, reiese că Biserica Română Unită este liberă să-și desfășoare activitățile ei eclesiastice și pastorale, după ieșirea din catacombe, dar, pe de altă parte se găsește într'o continuă prigoană, căci nu i s'au restituit încă proprietățile ce i-au fost confiscate de comuniști și distribuite după bunul lor plac unor beneficiari, care astăzi refuză să le reîntoarcă adevărațiilor posesori. Este vorba de seminarii teologice, biserici ale parohienilor, școli, biblioteci, mănăstiri, etc. Este imposibil de înțeles cum beneficiarii acestor bunuri se pot prevala de dreptul de proprietate asupra unor bunuri care au fost luate imoral, și prin violență, de către un regim dictatorial, asupra unor bunuri care nu le-au aparținut niciodată. Bunurile Bisericii Unite au fost realizate prin munca unor serii întregi de generații, în cadrul legal al existenței instituționale pe care o avea Biserica Unită. Biserica Unită a fost recunoscută prin Constituția României Mari - din 1923 - ca Biserică Națională, alături de Biserica Ortodoxă. Bunurile acestea au fost răpite de către comuniști și astăzi, se mențin în starea lor de bunuri răpite, de către beneficiarii care sunt conducătorii ierarhici ai Bisericii Ortodoxe Române, aceiași conducători care au colaborat cu regimul dictatorial al comuniștilor și au acceptat prin comportamentul lor, să compromită însăși învățătura creștină și autentică a ortodoxiei tradiționale, adică au discreditat ortodoxia, pentru ambiții și interese personale. Conducătorii din ierarhia ortodoxiei românești nu reprezintă adevărata ortodoxie națională, care n'a trăit din rapturi, ci din generozitate și înțelegere duhovnicească pentru suferințele altuia. Deși ortodoxia din România arată semne de refacere și purgație spirituală, actuala conducere ierarhică se menține la putere, și mai ales se menține prin aceleași manevre de natură demagogică, pe care le-a utilizat în vremea regimului comunist din trecut. Si, mai mult, se vrea posesoarea și moștenitoarea abuzurilor comuniste.

Latini și Slavi. Conducerea de azi a Ortodoxiei române face un lucru și mai grav. Ea atacă, prin condeiele celor ce s'au pângărit ei înșiși în vremea comuniștilor din trecut, însăși integritatea morală și națională a Bisericii Unite și continuă să sfideze adevărurile și faptele reale și cunoscute ale trecutului național. În felul acesta, acești condeieri ortodocși, lovesc în spiritualitatea latină și în fundamentele naționale ale poporului român ; ei continuă să stea de partea slavismului care a fost sursă de amare tragedii pe care le-a trăit poporul român, și care a fost doar mascat de către ideologii bolșevismului și ai comunismului.

După atâtea experiente nefaste pe care le-a trăit neamul românesc în sfera de influență a slavismului, azi, nu mai este îngăduit nimănui să arunce cu noroi în latinitatea poporului român și să promoveze încă direcția slavismului. Poporul român este latin, prin originea și structura lui spirituală și nu are nimic de-a face cu slavofilia altora.

In aceste momente de transformări uriașe, acolo în Răsăritul Europei, Biserica Unită își vede misiunea ei în a promova adevăratele aspirații și idealuri naționale, care descind din însăși latinitatea neamului românesc. Si de-a păstra intacta spiritualitatea acestui neam, pe care a apărat-o împotriva invaziei comuniste prin sânge de martiri - episcopi, preoți și credincioși, care nu și-au vândut sufletul și credința lor.

Refacerea țării și întremarea morală nu este posibilă decât prin învățătura moralei creștine, a cărei integritate și autenticitate a păstrat-o Biserica Unită, chiar și în catacombe, adică mai ales în catacombe. Si o aduce azi la lumină, dar nu în biserici căci i le-a luat "furii" cei răi și pângăriți, ci în piețele publice, din orașe, sate și în cimitire sau păduri dacă va fi nevoie. Căci acolo s'a păstrat identitatea latină și națională a neamului românesc, în cimitire și în păduri. Până când se vor ivi luminișuri și această Biserică națională va apare în toată plinătatea ei instituțională, în ciuda tuturor prigoanelor pe care le întreține conducerea ierarhică a Bisericii Ortodoxe.

Este greu de înțeles poziția adoptată a conducerii de vârf, a ortodoxiei de azi, când ea nu mai are decât o singură investitură, pe acea a comuniștilor, care au fost înlăturați prin Revoluția din Decembrie 1989.

Două lumi. Adevărul este că actuala conducere a ortodoxiei din țară nu reprezintă adevărata ortodoxie, dar exercită o putere și influență, pe care o deține dela actualul regim care este neo-comunist. Deci conducerea ortodoxă din România nu se gândește să iasă din magmele spurcate ale ideologiei comuniste. Nu încape îndoială că această conducere va fi înlocuită de elemente pure ale ortodoxiei românești, care au început să prindă chiag și să își definească un profil nou, pentru a putea să înlocuiască vechile cadre, care nu mai dispun de nici un fel de autoritate morală sau chiar dogmatică căci au batjocorit toate valorile adevăratei ortodoxii, climatul moral și național va lua un alt caracter și punțile de înțelegere se vor putea stabili între cele două Biserici naționale.

Intre timp, în vreme ce conducerea ierarhică ortodoxă, își varsă veninul, acumulat prin asocierea cu ideologia comunistă, asupra Bisericii Unite și nu este capabilă să se ridice la nivelul unei dimensiuni spirituale, creștine și naționale, Biserica Unită nu a răspuns atacurilor și nu s'a lăsat antrenată în polemici cu condeierii pângăriți și pângăritori din conducerea ierarhiei ortodoxe. Mai mult decât atât. La ora actuală există un mare număr de preoți ortodocși, care s'au cerut să treacă la Biserica Unită, cu parohiile lor cu tot, dar Biserica Unită nu s'a grăbit să accepte acest lucru. Obiectivul ei este să-și câștige în mod legal, prin acte juridice, drepturile ei de proprietate, apoi ca instituție juridică, eclesiastică și națională, va putea accepta pe acei care doresc să devină membri credincioși ai Bisericii Unite. Totodată, Biserica Unită își continuă misionarismul ei, de a consolida instituția, care a fost răvășită în anii de domnie dictatorială a comunismului, și nu are nici o revendicare specială dela statul român, afară de aceiea care privesc "restitutio in integrum", a proprietăților sale, și, firește, libertatea de manifestare religioasă, pe linia marilor realizări din trecutul său istoric.

Ce spectacol oribil ar fi dacă Biserica Unită s'ar lăsa antrenată în jocul sfădirilor, pe care-l face conducerea ierarhică a Bisericii ortodoxe? Dar aceasta nu se poate. Intre manierele Bisericii Unite și acelea ale conducerii ierarhice ortodoxe este o prăpastie care desparte două lumi: lumea adevăratei credințe românești și lumea compromisurilor morale, pe care le-a săvârșit, fără încetare, timp de 40 de ani. Cei din conducerea ierarhică ortodoxă. Intre aceste două lumi nu poate exista apropiere, numai atunci când conducerea ortodoxă va fi purificată și schimbată printr'o elită morală și națională, care să corespundă nevoilor adânci ale poporului român, de a-și reface viața spirituală.

NOTE SI COMENTARII

"MINERII" TOVARĂȘULUI ILICI

Evenimentele din 13 și 15 Iunie din București, au fost, fără îndoială provocate de către președintele republicii Ion Ilici-Iliescu când a ordonat ca tinerii din Piața Universității să fie evacuați. Când însă poliția mult prea zeloasă a-și face datoria a arestat pe doi dintre ei închizându-i temporar într'o dubă, ceilalți au dat buzna eliberându-i, răsturnându-o și dându-i foc. Așa s'a aprins scânteia evenimentelor ce s'au soldat cu câtiva morți, sute de răniți și arestați printre care Marian Munteanu, conducătorul Ligii Studenților dela Universitate, grav rănit, Dumitru Dincă, muncitor ceferist, președintele organizației "16-21 Decembrie" și Leon Nica, membru de frunte al Partidului Național Democrat.

Tovarășul președinte Ion Iliescu era stânjenit de prezența celor ce protestau pașnic prezența în guvern a comuniștilor și puteau fi văzuți de către străini și de reporterii de radio și televiziune ai posturilor din străinătate. Aceasta firește nu-i convenea noului dictator al României.

Ca o pisică ce-și ascunde propria-i murdărie sub covor, fără să-și dea seama că mirosul o va da de gol, tot așa tovarășul Ilici a aruncat vina pe "huliganii fasciști". Numai că, adevărul gol-goluț l-a demascat în cele din urmă ca făptaș al ororilor întâmplate în acele zile de groază. Eșecul trupelor de poliție de a-i împrăștia pe demonstranți și pe cei ce făceau greva foamei din Piața Universității, i-au tulburat nopți la rând somnul și mintea acestui comunist înrăit îmbrăcat în haina unei zise "democrații cu față umană". Iar când a făcut apel la armată, i s'a răspuns că armata este pentru apărarea frontariilor țării și nu pentru provocări și vărsări de sânge în interiorul ei. Refuzând să ia parte la o confruntare cu cei care făcuseră Revoluția din Decembrie 1989, revoluție datorită căreia el însuși se găsea acum pe scaunul dela conducerea României, tovarășul Iliescu și-a chemat hoardele de "minerii" prin intermediul unui bătăuș ordinar ca Gelu Voican-Voiculescu, ca să vină în ajutorul său personal și al echipei de neo-comuniști din guvern, pentru - zicea dânsul - "restabilirea ordinei în țară"...

Zișii "mineri", dintre care unii îmbrăcați în salopete nou-nouțe., ca dovadă că printre ei se găseau mulți agenți de Securitate, s'au dedat la acte de o nemaipomenită cruzime, acte ce au fost înregistrate și transmise de către televiziunea străină precum și zeci de fotografii publicate de ziarele de mare circulație din lumea întreagă. Si astfel s'a putut face dovada de nedesmințit a ororilor guvernului F.S.N.ist. Tovarășul Iliescu a făcut ceea ce nu făcuse nici chiar dictatorul nebun Ceaușescu, chemând "minerii" din Valea Jiului, transportându-i în trenuri speciale, plătindu-le zilele de lucru pierdute și cinstindu-i cu ceva țuică, ca să aibă oamenii "coraj".

In discursul său de inaugurare, Iliescu-Ilici a recunoscut că "s'au făcut greșeli", promițând că ele nu vor mai fi repetate. Dar, vorba Românului: "când te-ai ars odată mâncând supă, sufli și'n iaurt". Tovarășul neghiob și mincinos Iliescu, ca și predecesorul său Ceaușescu, nu mai este crezut de absolut nimeni. Iar protestul lumii întregi pentru nelegiuirile comise la 13-15 Iunie, se țin lanț. Astăzi România se găsește absolut izolată, poate chiar mai mult decât pe vremea de tristă amintire a dictaturii lui Ceaușescu. Chiar țările foste socialiste, țări care se îndreaptă spre o democrație adevărată, au condamnat cu asprime guvernul dela București pentru samavolniciile comise și pentru încălcarea dreptului omului. Iar "grupul celor 24 națiuni", mai bogate, au refuzat zilele acestea la Bruxelles orice ajutor României pentru îndoiala ce o arată în ceea ce privește democrația.

"Minerii" tovarășului Ilici pot fi mândri că au ajuns subiectul unor caricaturiști din Apus, care-i prezintă ca pe Dracula trezit din sicriul cu semnul secerii și ciocanului, în timp ce la ferestre apar ca niște stafii ciomăgarii-mineri.

Ziarista americană Georgie Anne Geyer, scria în ziarul "Chicago Suntimes" din 22 Iunie, următoarele rânduri pline de amărăciune: "Românie, ești o boală. Tocmai când noi, din lumea nouă eram gata să raportăm despre "eliberarea" Europei de Est, tu persiști întru a ne reaminti că utopia nu este deloc la îndemână...De ce a trebuit ca tu să-l alegi pe acest măscărici cu gura puturoasă Ion Iliescu care trage sforile bolșevice din grotescu-i palat din București. În timp ce minerii lui fasciști îi stâlcesc în bătaie pe cei mai idealiști tineri ai tăi"...

Un memento dureros pentru România!

Nicolae NOVAC